CAPCANA CECENĂ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Tocmai plecau mai departe în clipa în care Malko zări o pată de culoare. Partea de jos a unor pantaloni roșii cu albastru. Simți că i se strânge inima și se apropie.

Luiza zăcea pe spate; își pierduse un pantof. Avea fața calmă, dar gâtul și partea de sus a pieptului erau complet ciopârțite. Sângele îi impregnase părul lung, lipindu-l într-o masă compactă. Mai avea încă două încărcătoare și Kalașnicov-ul zăcea la câțiva centimetri de mâna dreaptă.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone

PREȚ 7 000

ISBN 973-9138-35-9

Capitolul I

Telefonul începu să sune când Paul Nitze încă nu intrase pe ușa camerei. Se repezi în întuneric ca să ridice receptorul. De la capătul celălalt al firului nu-i răspunse nimeni. Puse receptorul la loc bombănind. Era al treila apel de acest fel din ziua aceea.

Aprinse lumina și se întoarse spre tânăra femeie, oprită în cadrul ușii, îmbrăcată într-o haină de vizon care îi cobora până la călcâie. Era atât de frumoasă încât ar fi ispitit și un sihastru. Părul ei negru împletit și ochii mari cenușii, cu o expresie arogantă, reușeau să-i confere un aer distins, în ciuda buzelor groase, proieminente din cauza dinților, care dădeau gurii o strâmbătură provocatoare.

„La dracu, ce bună e!" își zise Paul Nitze apropiindu-se de ea.

O agățase cu o oră în urmă la *Cherry Casino*, unul dintre noile localuri de noapte frecventate mai ales de așa-numiții „New Russians", foști kaghebiști, aparatciki sau simpli scelerați care aveau o caracteristică comună: nimic nu era prea scump pentru ei! De la Mercedesul 600 cu geamuri fumurii până la restaurantul japonez unde *sushi* costa două sute de dolari!

La *Cherry Casino*, situat pe fosta Kalinina Prospekt, rebotezată Novăi Arbat odată cu căderea Uniunii Sovietice, intrarea era două sute cincizeci de mii de ruble — salariul unei secretare —, mizele la ruletă începeau de la douăzeci de dolari și zeci de fete singure, unele mai sexy decât altele, rătăceau din sala de joc de la parter până la discoteca de la primul etaj.

Era destul o privire insistentă și un zâmbet pentru a începe o idilă. O sticlă de șampanie Taittinger la două sute de dolari spărgea gheața. Toate alcoolurile, șampania, whisky-ul și chiar votca erau de import. Apoi dansai un slow, sau două, pentru încălzire, și lipeala era făcută.

Americanul apucă ușor blana și o făcu să-i alunece tinerei femei de pe umeri, descoperind o rochie de un albastru electric. Deși era începutul lunii mai, seara era încă frig la Moscova. Tânăra femeie îi aruncă o privire semeață și totodată provocatoare, în timp ce el îi mângâia fundul. Curba posteriorului compensa din plin sânii modești.

— Ai un cur splendid, zise el în rusă.

Strâmbătura provocatoare se accentuă.

— Vrei să-l folosești? Te mai costă două sute de dolari.

Tariful pentru lipelile începute la *Cherry Casino* era de cinci sute de dolari, sumă plătită deja de Paul Nitze și înmânată imediat lui *mamașa* [1], ca să nu scape vreunul fără să plătească. Acolo fetele nu aveau pești, își plăteau intrarea și consumația.

Paul Nitze nu ezită. Luă din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari și întinse două noii sale cuceriri. De când o zărise pe tipă, fusese obsedat de fundul ei de vis. Cele trei zile de inactivitate petrecute la Moscova, singura ocupație fiind apelarea unor numere de telefon care rareori răspundeau, îl plictisiseră îndeajuns ca să-i vină poftă să se distreze.

O misiune clandestină cum era a lui permitea oarecare libertăți în privința notei de plată. Valentina — tipa îi spusese cum o cheamă de la prima cupă de șampanie — luă bancnotele și le puse în geantă. Apoi, legănându-se provocator, se apropie cu zâmbetul unei adevărate putori.

Paul Nitze puse mâinile pe șoldurile ei, apoi le lăsă să alunece mai jos.

Nu mai putea de încântare!

1) Administratoră (n.a.)

Mâinile lui frământau fesele amplu rotunjite și tari ca marmura. Valentina desfăcu fără grabă cravata partenerului ei, apoi descheie nasturii cămășii. Îi dădu cămașa jos și unghiile ei gâdilară mameloanele americanului. Paul Nitze suspină încântat la culme. Se simțea în al noulea cer. Gândul că va pătrunde între fesele pe care le frământa îi provoca valuri de căldură. Cu o mână, Valentina începu să-i maseze sexul, sporindu-i erecția. El o lăsă și o trase spre pat.

Telefonul sună din nou. De data asta bombăni printre dinți:

— *Shit!*

N-ar fi vrut deloc să răspundă. Dar telefonul continua să sune, strident, sporindu-i stresul. Se duse să răspundă cu un suspin exasperat. Singurul motiv al prezenței sale la Moscova era *tocmai* un apel telefonic. Nu-și putea permite să facă pe mortul în păpușoi.

La celălalt capăt al firului auzi, la început, un fond muzical, cântece folclorice rusești, apoi o voce necunoscută întrebă în rusește:

— *Gaspadin* Nitze?

— *Da.*

Urmă o tăcere, ca și cum interlocutorul încerca să-i asimileze bine răspunsul. Apoi vocea întrebă:

— Dumneata ai lăsat câteva mesaje pentru Abu?

— *Da.*

Inima lui Paul Nitze începu să bată mai tare. În sfârșit, apelul telefonic așteptat de trei zile!

— De ce vrei să-l vezi pe Abu? insistă vocea.

— Ca să-i transmit un mesaj din partea unui prieten.

— Ești singur?

Fu gata să-i spună de Valentina, apoi răspunse foarte repede:

— *Da.*

Dar regretă imediat. Dacă fusese supravegheat, cu siguranță că-l văzuseră intrând la *Kempinski* cu Valentina. Nu avu timp să se corecteze.

— *Haraşo*, zise interlocutorul său şi închise.

Paul Nitze fu gata să strige de ciudă. Puse şi el telefonul în furcă şi întâlni privirea Valentinei. Plictisită, vagă, nepăsătoare. Scosese din geantă un pachet de Gauloises şi aprinsese una. Tânăra femeie îi zise cu o voce agasată:

— Vii să mă regulezi sau vorbeşti la telefon?

Furios, Paul Nitze veni imediat lângă ea, o răsturnă pe pat şi începu s-o cotrobăie între coapse. Ea se zvârcoli râzând. Americanul o întoarse pe burtă şi îi trase în jos fermoarul de la rochie. Apoi i-o scoase, lăsând-o doar într-un slip de dantelă neagră, în ciorapi şi pantofi. Trase din nou cu ochiul la fundul aşezat pe pat ca un fruct sferic enorm. Îşi strecură mâna între dantelă şi piele, deplasând-o pe despărţitura adâncă până la sex. Valentina se arcui uşor, accentuând şi mai mult proeminenţa fundului. Paul Nitze îşi simţi pulsul accelerându-se brusc. Începu să se dezbrace cu febrilitate şi fu în pielea goală cât ai clipi din ochi.

Se lungi peste Valentina care rămăsese tot pe burtă, introducându-şi sexul între fesele călduţe. Tânăra femeie se contractă, şi această strângere a sexului îi provocă o plăcere atât de mare încât fu gata-gata să ejaculeze. Se depărtă puţin şi îşi aşeză sexul pe ţinta aleasă, reţinându-şi un suspin plin de excitare.

Sida era încă practic necunoscută la Moscova. Acest miracol, aliat cu fatalismul slav, permiteau abateri imposibile în alte părţi. Paul Nitze desfăcu cu genunchiul pulpele lungi ale tinerei femei.

În mintea sa pătrundea deja cu sexul între fesele care i se ofereau. O plăcere pe care soţia lui, o credincioasă quaker, i-o refuzase întotdeauna.

Telefonul sună din nou. Paul Nitze avu impresia că soneria se repercuta în toate terminaţiile sale nervoase. Rămase încremenit, cu sângele pulsând puternic în sexul rigid. Cu creierul agresat de soneria stridentă, americanul se hotărî în sfârşit să-şi părăsească fantasma ca să răspundă.

— *Gaspadin* Nitze?

Era aceeaşi voce de adineauri, dar de data asta mai auzea şi altele în depărtare. Interlocutorul său telefona probabil dintr-o cabină, unde se încrucişau totdeauna zeci de convorbiri, din cauza conexiunilor defectuoase.

— *Da*, zise el ascunzându-şi exasperarea.

— Peste cinci minute, o maşină va fi jos, pe *naberejnaia* Rausskaia [1], la colţul hotelului. Un Moskvici.

Interlocutorul închise imediat.

Paul Nitze puse receptorul în furcă şi privirea i se îndreptă spre fundul care i se oferea.

Valentina îi adresă o privire exasperată.

— *Bolşemoi*[2] Mă regulezi sau telefonezi?

Paul Nitze îşi zise că probabil Dumnezeu nu ţinea cu el. Nici nu putea fi vorba să rateze această întâlnire, care nu ştia cât va dura. Era clar că Valentina nu avea înclinaţii gen Penelopa.

Nu-i mai rămânea decât un singur expedient pentru a profita puţin de cei şapte sute de dolari daţi. Întreţinându-şi erecţia cu o mână, americanul se apropie de tânăra femeie lungită pe pat, o întoarse pe o parte cu mâna liberă şi îi vârî cu brutalitate sexul în gură. Valentina deschise cu docilitate buzele groase şi Paul Nitze îşi înfipse sexul până la glotă, cu toată forţa frustrării sale. Nici senzaţia de căldură din jurul sexului nu-l potolea total. Fără să-şi ia ochii de la fundul apetisant, se folosi de gura Valentinei ca de un sex, ţinându-i capul cu ambele mâini, până când simţi că e gata să termine.

În ciuda eforturilor tinerei femei, americanul îşi împrăştie sperma în gura ei, cu ochii ţintă la fundul care îl sfida. Era mai bine decât nimic. Mai avea timp doar cât să se îmbrace. Partenera sa îl imită, mai curând satisfăcută că reuşise să câştige atât de repede cei şapte sute de dolari. În momentul în care părăseau camera, Paul Nitze o întrebă:

— Te pot găsi la un telefon?

---

1) Cheiul Rauşskaia (n.a.)
2) Dumnezeule mare! (n.a.)

Ea îi scrise un număr de telefon pe o bucată de hârtie, i-o întinse și ținu să-i precizeze:

— Nu înainte de prânz.

În ascensor, americanul o privi cu atenție. La fel de semeață, rusoaica avea un cap superb de putoare care n-ar fi putut lăsa indiferent nici un bărbat. La coborârea din ascensor, americanul îi zise:

— Așteaptă puțin. Lasă-mă pe mine să ies primul.

Ea se opri în fața unei vitrine cu toalete *Versace* în timp ce americanul traversa holul pustiu al hotelului.

Ieși pe trotuar și examină împrejurimile cu o privire circulară. În fața hotelului se afla parcarea taxiurilor mai mult sau mai puțin clandestine, în umbra podului Balșoi Moskovorețki de peste râul Moscova. De cealaltă parte, stelele roșii din vârful turnurilor Kremlinului străluceau în noaptea senină. Pe cheiul Rauș̦skaia circulația era redusă în sensul unic spre est. Fără să ia în seamă apelurile câtorva șoferi care coborâseră din vehiculele lor, Paul Nitze merse pe lângă fațada hotelului până la chei.

O mașină era oprită chiar după colț, cu farurile stinse. Era un Moskvici vechi, verzui, cu caroseria plină de noroi, cu geamurile aproape opace din cauza murdăriei. Polițiștii din GAI[1] opreau astfel de mașini și îi amendau pe șoferi cu optsprezece mii de ruble. O lege veche a Uniunii Sovietice spunea că toate mașinile moscovite trebuiau să fie curate. În situația în care practic nu existau spălătorii auto și spălarea vehiculelor pe drumul public era interzisă. Fără a mai vorbi de timpul groaznic care domnea la Moscova șase luni din douăsprezece!

În momentul în care Paul Nitze ajungea în dreptul Moskviciului, portiera din dreapta se deschise. Americanul zări în penumbră un bărbat neras, cu tenul închis. Tipul avea un

1) Gosudarstvennoi Automobilnoi Inspecksi: Poliția Rutieră (n.a.)

păr lung și purta o geacă de piele neagră și blugi. Necunoscutul îi făcu semn și Paul Nitze urcă, simțind bancheta din spate lăsându-se în jos sub greutatea sa. În față se aflau doi bărbați. Șoferul încercă de două ori să pornească motorul. În sfârșit, la a treia încercare motorul tuși și farurile se aprinseră. Americanul adulmecă mirosul care persista în mașină. Era un amestec de mirodenii, de carne prea friptă și de savoare dulceagă. O mireasmă de orient.

„Bingo!" își zise el.

În momentul în care Moskviciul cobora de pe trotuar, bărbatul din stânga lui întinse mâna și îi ceru în rusește:

— Pașaportul!

Paul Nitze îi întinse imediat un pașaport american. Tipul de lângă el îl examină pagină cu pagină, la lumina lămpii din plafon care îi lumina inclusiv fața trasă de oboseală. Ar fi putut avea treizeci de ani, dar părea cu zece ani mai în vârstă. Paul Nitze zări mânerul unui pistol care ieșea din centura de piele, sub haină.

Bărbatul îi înapoie documentul după câteva clipe, cu un zâmbet care îi descoperi dinții strălucitori.

— *Haraș*o! zise el. Mă cheamă Salid. Îmi cer scuze, dar trebuie să fim prudenți.

— Înțeleg, răspunse Paul Nitze.

Pentru prima dată de foarte multă vreme, americanul se afla într-o poziție inconfortabilă pentru un „clandestin"[1]: în compania unor oameni căutați de autoritățile țării în care se afla. Prima hibă ar fi putut să coste scump.

Vecinul său scoase din buzunar un telefon portabil — ultimul răcnet la Moscova —, formă un număr și începu să vorbească cu glas scăzut într-o limbă pe care Paul Nitze n-o

1) Agent al unui serviciu de informații aflat într-o țară străină, fără să dispună de acoperire diplomatică (n.a.)

cunoștea. Americanul remarcă faptul că omul de la volan se uita mereu în oglinda retrovizoare.

Încercă să nu se gândească la nimic, foarte stingherit pe bancheta cu arcurile rupte.

După cinci sute de metri, mașina trecu podul Ustinski, revenind pe malul drept al râului Moscova. După aceea, Moskviciul intră pe o pasarelă de deasupra unui canal, apoi pe unul dintre cheiurile acestuia. Paul Nitze recunoscu canalul Yauza care șerpuia până la periferia nord-estică a Moscovei. La ora aceea, cheiul era pustiu. Liniștit, americanul închise ochii, gândindu-se din nou la fundul somptuos al Valentinei.

După câteva clipe, o exclamație scurtă a celui de la volan îi alungă fantasma. Salid tresări și zise în rusește:

— Spune că suntem urmăriți! Încă de la hotel.

Paul Nitze își simți pulsul accelerându-se. Avu impresia că pe stomac îl apăsa un lingou de plumb. Întoarse capul și zări două faruri albe prin geamul murdar din spate. Salid întoarse capul spre el. Fața lui devenise dură.

— Tu ai... începu el.

Paul Nitze îi tăie vorba, furios și cuprins de panică totodată, exprimându-se instinctiv în limba maternă.

— *Don't be fucking crazy!* [1]

Moskviciul acceleră. Salid se aplecă și luă de pe podeaua mașinii un pistol-mitralieră Kalașnikov. O clipă Paul Nitze crezu că va trage în el, dar Salid trase culasa și băgă un cartuș pe țeavă. Se întoarse. Farurile erau tot în spatele lor. Salid scoase telefonul portabil și începu să tasteze cu furie un număr. Nu reușea să obțină legătura. Paul Nitze nu-și mai lua ochii de la geamul din spate. I se păru că farurile mașinii care îi urmărea își micșorau intensitatea. La început crezu că doar i se pare, dar curând se convinse de realitate: vehiculul din spate redusese viteza sau se oprise.

1) Nu vorbi prostii (n.a)

— Nu suntem urmăriți! zise el. Ne-am speriat degeaba.

Salid întoarse capul și constată și el că în spatele lor nu mai era nimeni. Puse la loc telefonul și îl liniști pe omul de la volan vorbindu-i în limba lui.

— Mergem departe? întrebă Paul Nitze.

— Destul, răspunse laconic Salid.

* * *

— Dar ce s-a întâmplat? Nu mai e benzină?

Locotenentul Basil Nikitin spumega de furie. Șoferul bâigui terorizat:

— Ba da, ba da, avem benzină. De vină e pompa...

— Și n-ai putut să semnalezi asta! răcni ofițerul de la FSB[1].

Camioneta galbenă cu prelată în spate se oprise pe marginea canalului, în timp ce stopurile Moskviciului urmărit se depărtau cu repeziciune.

— Am anunțat, zise cu timiditate șoferul, dar în momentul ăsta nu avem...

Ca să scape de furia ofițerului, șoferul sări jos, deschise capota și băgă capul la motor. Uzinele Lada livrau piese de schimb cu țârâita și asta nu era vina lui. În vehicul, locotenentul Nikitin folosea cu febrilitate aparatul de emisie recepție pentru a semnala incidentul.

Șoferul lăsă jos capota și alergă la volan. Demară și, după câteva secunde, motorul porni din nou. Ofițerul strigă la el:

— *Davai! Davai!*

Șoferul strânse din dinți, rugându-se cerului ca pompa să nu se blocheze din nou. Locotenentul Nikitin luase din nou microfonul aparatului de emisie-recepție și încerca să anuleze ordinele pe care le dăduse mai înainte.

1) Federalnaya Služba Bezopasnosti: Serviciul de securitate internă, succesorul KGB-ului intern (n.a.)

* * *

— *Vnimanie*![1] strigă pasagerul din față al Moskviciului.

Șoferul apăsa deja pe frână, ca să nu lovească o mașină ivită de pe un drum lateral, din dreapta lor. Paul Nitze și vecinul său fură aruncați înainte. Americanul zări partea din spate a mașinii care le tăiase calea și care, în mod ciudat, în loc să accelereze, reducea viteza, forțându-i și pe ei să facă la fel.

Era o Volgă neagră cu o placă al cărui număr începea cu doi de O. Cele trei antene îi dădeau aerul unui mare scarabeu negru.

Salid scoase o exclamație plină de ură, urmată de un val de cuvinte imposibil de înțeles. Paul Nitze simțea că i se lichefiază creierul. Nu mirosea a bine! Volga aceea neagră semăna al naibii de bine cu vehiculele fostului KGB. Salid strigă în rusește șoferului:

— *Rasvarot! Rasvarot!*[2]

Cheiul avea sens unic. Era o manevră îndrăzneață. Șoferul o făcu totuși, urcând pe trotuarul care mărginea canalul. Volga oprise și dădea înapoi. Paul Nitze crezu că vor avea timp să intre pe una din străzile care dădea pe chei, dar își schimbă foarte repede părerea. O mașină venea spre ei, pe sensul normal. Sau opreau, sau intrau în ea.

Șoferul înțelese! Reduse viteza și urcă parțial pe trotuar. Vehiculul care venea spre ei nu trase totuși spre dreapta ca să-i lase să treacă. Dimpotrivă, devie spre ei, apoi opri, împiedicându-i să treacă. Paul Nitze întoarse capul. Volga se apropia, mergând în zig-zag cu spatele. Moskviciul se opri brusc.

O pală de aer rece îl lovi pe american în față. Bărbatul de lângă șofer deschise geamul de lângă el. Prin geamul lăsat, americanul zări fațadele negre și lugubre ale imobilelor de pe

1) Atenție! (n.a.)
2) Întoarce! (n.a.)

marginea canalului, apoi vehiculul care îi bloca. O camionetă galbenă cu prelată în spate.

Speranța îi reveni din nou câteva fracțiuni de secundă. Era doar un vehicul „civil". Apoi detunăturile apropiate îl asurziră și se trezi pe mână cu tubul fierbinte al cartușului. Salid coborâse și el geamul ca să deschidă imediat focul asupra camionetei. Parbrizul se făcu zob.

Pasagerul din față, cu brațul întins în afara mașinii, începu să-și golească încărcătorul pistolului în direcția mașinii Volga oprită la o depărtare de câțiva metri. Salid își reluă tirul, trăgând rafale scurte în direcția camionetei galbene. Până când nu mai avu nici un glonț.

Urmă o tăcere ireală de câteva secunde, de care Paul Nitze profită ca să-l apuce pe Salid de brațul drept și să-l scuture ca pe un prun.

— Stop! răcni el. *We gonna be killed*![1]

Salid, ocupat să-și pună un încărcător nou la armă, nici măcar nu răspunse. Șoferul demară din nou, încercând să forțeze trecerea, dar se văzu nevoit să renunțe. S-ar fi răsturnat în canal.

Din Volgă se iviră mai mulți oameni.

Vecinul șoferului ținti fără grabă și începu să tragă în ei. Unul căzu. În aceeași clipă, Paul Nitze zări patru siluete care săriseră din partea din spate a camionetei. Cu fesurile de lână neagră trase până la ochi, cu ținută de camuflaj, vestă anti-glonț, cu armele grele, cei patru se desfășurară pe chei și deschiseră focul asupra Moskviciului aproape în același timp.

Paul Nitze văzu flăcările scurte de culoare portocalie, apoi simți un șoc violent în umăr și altul în piept. Aruncat în spate, americanul îl auzi pe Salid scoțând un țipăt înăbușit. Pistolul-mitralieră Kalașnikov amuți. La început, americanul își zise că era nevătămat, apoi simți gustul sângelui în gură și avu impresia că plămânii nu-i mai funcționau.

1) Au să ne omoare! (n.a.)

Lângă portieră se ivi brusc o siluetă. Zări vag o față mânjită cu funingine sub fesul negru și văzu țeava scurtă a unui PM îndreptată spre el. Vru să strige, să spună că era american, dar nici un sunet nu ieși din gâtul lui.

Mai apucă să vadă o linie punctată de flăcări de culoare portocalie. Avu impresia că primește alte lovituri violente și își pierdu cunoștința.

* * *

Generalul Anatoli Vladimirovici Rudzik răsfoia gânditor pașaportul lui Paul Nitze. Un pașaport american frumos, autentic, aparținând pe deasupra unui agent CIA. Un „clandestin", care se afla în Rusia fără acoperire diplomatică, contrar agenților Stației CIA din Moscova.

Împușcat împreună cu cei trei „bandiți" ceceni înarmați, care deschiseseră primii focul asupra oamenilor forțelor de securitate. Dar era totuși un american.

Iar acum nu mai era decât un american mort.

Fusese ucis de gloanțele trase de oamenii FSB-ului aflați în timpul serviciului, sub comanda unui ofițer. Totul se întâmplase din cauza stupidității și a materialului deficitar. O combinație din păcate mult prea cunoscută în Rusia!

Ridică ochii spre subordonatul său care stătea în fața lui în poziție de drepți, colonelul Victor Ivanovici Ampilov.

— Acest vehicul n-a fost verificat înaintea misiunii?

— Ba da, ba da, *tavarișci* [1] general, răspunse Ampilov, dar totul era normal.

— Dădusem ordine *stricte* să nu se acționeze cu brutalitate, zise generalul apăsând pe cuvinte.

— Locotenentul Nikitin a intrat în panică când mașina s-a oprit, încercă să explice colonelul Ampilov. A crezut că va fi

1) În armata rusă încă se mai folosește termenul „tovarăș" înaintea gradului unui superior (n.a.)

pedepsit dacă pierdea urma acelor oameni. De aceea a cerut să fie interceptați și de un alt dispozitiv. După care „bandiții" au deschis focul primii. Bineînțeles, oamenii lui Nikitin nu aveau de unde să știe că aveau un american cu ei.

Colonelul Ampilov, care conducea în cadrul FSB-ului Departamentul *Osobskie Papki*[1], era confruntat pentru prima dată cu o adevărată eroare. Dar considera nedreaptă atitudinea șefului său. De aceea își permise să insiste.

— Acești „bandiți" dispuneau de arme de război, precizează el. Am avut doi morți și doi răniți grav.

Generalul dădu din cap.

— Cel puțin dacă nu i-ați fi omorât pe toți! Am fi putut afla unde se duceau.

De data asta, colonelul Ampilov nu mai zise nimic. După, era totdeauna ușor să critici. Când se trage în tine, reflexele nu mai sunt aceleași. Oamenii lui se temeau de ceceni ca de ciumă. Erau niște inamici antrenați și motivați. Nu-i arestai ca pe niște traficanți de țigări Marlboro falsificate.

Resemnat, generalul Rudzik întrebă:

— I-ați identificat pe „bandiți"?

— Da, răspunse imediat colonelul Ampilov. Doi dintre ei erau negustori de fructe și legume în Piața Danilovski, instalați la Moscova de trei ani. Al treilea nu avea domiciliu declarat la Moscova. În mod oficial, locuiește în Groznîi. Avea la el un bilet de tren conform căruia ar fi sosit ieri dimineață la Gara Kazan, venind de la Groznîi.

Generalul ridică privirea agasat.

— Știi bine că asta nu înseamnă nimic, Victor Ivanovici! Tâlharii ăștia cumpără de la Gara Kazan bilete de la călătorii care locuiesc în Moscova. Și în felul ăsta, cu cinci mii de ruble, sunt în regulă cu Miliția!

Faimoasele pașapoarte interioare create de Uniunea Sovietică încă mai existau. În realitate, nu erau decât niște

1) Dosare speciale (n.a.)

simple legitimații de identitate. De acum înainte oamenii se puteau deplasa după cum doreau în interiorul CSI-ului. Dar, sosind la Moscova, ei erau obligați să se înregistreze în termen de douăzeci și patru de ore la Miliție și să spună unde locuiesc.

În felul acesta, MVD-ul[1] și FSB-ul controlau teoretic deplasările suspecte. Teoretic numai, căci dacă la Moscova erau, în mod oficial, în jur de trei mii de ceceni, o bună parte dintre ei erau pe față sau în secret partizani ai răposatului general Djokar Dudaiev, liderul independenței Ceceniei, președintele Republicii Cecene din 1991 până la moartea lui, la 21 aprilie 1996, sub impactul unei rachete rusești. Generalul Rudzik aprinse o țigară.

— Asta e tot, Victor Ivanovici?

Tânărul colonel înghiți în sec.

— Nu, *tavarișci* general, mărturisi el. Cred că l-am identificat pe unul dintre pasagerii vehiculului. E vorba de Salid Leșcia, cel care nu avea domiciliu la Moscova. Uitați.

Scoase din servietă două fotografii. Una era reproducerea mărită a celei din pașaportul intern al cecenului ucis. În cealaltă se putea vedea, într-un autobuz, un grup de ceceni înarmați până în dinți care agitau pumnul în semn de victorie. Unul din capete fusese marcat cu un cerc roșu. Generalul Rudzik văzu imediat că era vorba de același om.

— Fotografia asta a fost făcută de un fotograf de la *Izvestia*, în timpul luării de ostatici de la Budennovsk, continuă subordonatul său cu o voce neutră. Salid Leșcia făcea parte din grupul de comandă al lui Basaiev.

În iunie 1995, un grup de comando cecen, condus de Șamil Basaiev, luase cu asalt orașul rus Budennovsk, aflat la o sută douăzeci de kilometri de frontiera cecenă, și ținuse vreo mie de ostatici în spitalul local înainte de întoarcerea în Cecenia.

Generalul Rudzik, alb la față de furie, lovi cu pumnul în birou.

1) *Ministerul de Interne (n.a.)*

— *Bolșemoi!* Cum a putut să ajungă „banditul" ăsta până la Moscova?

Colonelul Ampilov lăsă capul în jos, așteptând să treacă furtuna. Era greu să controlezi un oraș de douăsprezece milioane de locuitori! Superiorul său pricepu imediat vanitatea mâniei sale. Îi făcu semn colonelului că poate să plece.

— Îți voi da imediat ordine pentru continuarea acestui caz, zise el.

Rămas singur, generalul reflectă, apoi ieși din birou și traversă palierul etajului cinci pentru a intra în biroul generalului Mihail Barsukov, directorul FSB-ului din iulie 1995.

Prezența unui membru al grupului de comando Basaiev la Moscova era un eveniment grav despre care trebuia să raporteze imediat la cel mai înalt nivel.

Luarea de ostatici de la Budennovsk fusese o victorie strălucitoare pentru ceceni, care umiliseră armata rusă sub privirile agențiilor de presă internaționale.

Problema cecenă rămânea un spin dureros pentru Boris Elțîn, în ciuda unei evoluții „cosmetice" și oficiale a situației de la începutul anului 1966. Din cauza reuniunii grupului G7 și a alegerilor prezidențiale din Rusia, Boris Elțîn își îmblânzise politica de „eradicare" din Cecenia. În mod oficial, armata rusă se retrăsese în parte și începuseră tratativele de pace.

Această ficțiune se făcuse țăndări cu o lună în urmă, în aprilie, din cauza a două acțiuni violente. O mare ambuscadă cecenă, care făcuse câteva sute de morți în rândul rușilor, și moartea generalului Djokar Dudaiev, ucis de o rachetă la cartierul său general de la Guekhi, în sudul orașului Groznîi, la 21 aprilie.

Vice-președintele Ceceniei, numit în 1993 de Dudaiev, Zelimhan Iandarbaiev luase imediat locul lui Dudaiev, anunțând continuarea luptelor și o răzbunare impresionantă pentru moartea liderului.

De aceea, în ciuda declarațiilor liniștitoare ale Kremlinului în

privința domolirii războiului, prezența la Moscova a lui Salid Leșcia nu era de bun augur.

* * *

Pentru a-i lăsa generalului Barsukov timp să cântărească implicațiile dezvăluirilor sale, generalul Rudzik privea, prin fereastra mare, zidurile cenușii care înconjurau trista curte interioară. Toate birourile de la etajul cinci adăposteau statul-major al FSB-ului, iar ferestrele lor dădeau spre o curte interioară a imobilului masiv de ciment cenușiu, situat în colțul străzii Balșaia Lubianka cu strada Kuznețki. În față, vechea clădire de culoare ocru care dădea spre Piața Lubianskaia fusese timp de decenii sediul KGB-ului. Astăzi nu mai adăpostea decât unele servicii anexe, vama și statul-major al armatei ruse.

— E un caz grav! zise generalul Barsukov.

Acesta nu raporta decât generalului Alexandru Korsakov, brațul drept al lui Boris Elțin la Kremlin, care avea putere deplină asupra tuturor serviciilor de securitate ale Federației Ruse.

— Prin urmare, Basaiev e la Moscova! zise el.

Generalul Rudzik tresări și se grăbi să-l corecteze:

— Nu, n-am spus asta! Numai unul din oamenii lui.

— Trebuie intensificată „cernerea" cecenilor care trăiesc la Moscova, ordonă Mihail Barsukov. Trebuie hărțuiți ca să le piară cheful de a-i ajuta pe „bandiți".

— Sigur, aprobă generalul Rudzik.

Dacă ar fi fost numai după el, i-ar fi deportat pe toți în Siberia, ca în vremurile bune.

— Mai e problema pusă de moartea acelui american, continuă el. Mi-ați dat acordul pentru a accepta propunerea celor de la CIA. Fără această eroare, am fi avut mari șanse să ajungem până la bazele secrete de la Moscova ale „bandiților". Incidentul de ieri seară a stricat totul. După cum

m-am angajat față de americani să nu mă amestec în contactele lor, poziția serviciului nostru e delicată. În urma dispariției acestui agent, cu siguranță că șeful Stației CIA de la Moscova va lua legătura cu noi. Ce să fac? Să recunosc că a fost o eroare? Sau...

— Nu recunoști nimic! zise cu hotărâre Barsukov. Altfel americanii nu vor mai avea încredere în noi.

— Atunci ce să fac?

— Nimic, răspunse generalul Barsukov. Nu avem nici o obligație să știm ceva în această privință. Americanii vor crede că agentul lor a fost ucis de ceceni. Unde e cadavrul?

— La morga noastră de la al doilea subsol.

— Fă-l să dispară, inclusiv pașaportul și toate lucrurile lui. Nu vreau nici un raport scris despre acest incident. Oamenii implicați în această acțiune știu că au împușcat un american?

— *Niet, tavarișci* general.

— *Haraşo*. Ofițerii care cunosc cazul trebuie să păstreze o discreție desăvârșită. Altfel vor fi chemați în fața Consiliului de război pentru „trădare de patrie". Dacă vine omologul tău american, primește-l! Convinge-l că nu știm nimic. Îndreaptă-l spre MVD. Ești sigur că nu există nici un martor extern, în viață, al incidentului?

— Sigur.

— *Haraşo*. Sporiți controalele în jurul Gării Kazan.

Generalul Rudzik salută și ieși. Rămas singur, generalul Barsukov aprinse o țigară ca să reflecteze. Treizeci de ani de muncă în cadrul Serviciilor de informații îl făcuseră să fie prudent. Existau puține șanse ca incidentul de pe cheiul Yauza să se oprească aici. Va trebui să fie vigilent.

Capitolul II

Ambianţa de la *Night-Flight* era pur şi simplu sordidă. Totul începea din exterior, pe trotuarul străzii Tverskaia unde huidume cu fesuri de lână cerneau clienţii parcaţi în spatele barierelor metalice, sub firma cu lumini galbene şi albastre, agresivă ca o reclamă proastă. Singurul „bilet de intrare" era un paşaport străin. Nu erau decât bărbaţi. Înăuntru, un Hercule blond, care semăna cu fiul natural al lui King Kong, vèghea alături de portalul magnetic cu care erau utilate toate localurile de noapte moscovite.

Din cauza iluminatului voit crepuscular, abia dacă distingeai feţele inexpresive ale fetelor aliniate pe banchetele unei săli lungi, dar privirile clienţilor veniţi după prospătură străluceau.

Deprimat de această atmosferă, Malko, după ce lăsase la garderobă haina de vigonie, urcă la primul etaj. Acolo se putea lua cina la una din cele douăsprezece mese înşirate de-a lungul barului. Se instală la una dintre ele, blestemând instrucţiunile şefului Staţiei CIA de la Viena.

Nu se putea să nu existe la Moscova şi localuri mai puţin sinistre pentru o întâlnire clandestină! Trei suedezi masivi ca nişte elani, cu ochii de un albastru spălăcit, cu bicepşi enormi ieşind din tricouri, se aşezară la masa vecină. Toţi trei holbau ochii la chelneriţele care făceau pe bombele sexi, cu machiajul exagerat, fusta mini şi ciorapii negri.

De la Paris, Malko sosise la Moscova chiar în acea după-amiază, cu cursa directă a Companiei Air France, după ce o lăsase pe Alexandra, care mergea mai departe la New York

cu avionul Concorde al Companiei Air France de la orele unsprezece. CIA îi recomandase să nu ia pe nimeni cu el într-o misiune caracterizată drept „spinoasă". Asta, în limbajul discret al administraţiei, însemnând în mare un bilet numai dus pentru destinaţia Styx.

Imediat ce coborâse din avionul Airbus 320 al Companiei Air France, Malko luase pulsul „Noii Rusii". Nimic nu se schimbase, cu excepţia preţurilor, împinse cât mai sus de omniprezenţa mafiilor. Totul începea de la Aeroportul Şeremetievo II. Până în centrul Moscovei, taxiul costa cincizeci de dolari! Tineri blonzi şi foarte solizi rupeau sistematic braţul şoferilor autobuzelor închiriate de aeroport. Ceea ce reducea considerabil veleităţile lor de concurenţă.

Hotelul *Savoy*, situat la jumătatea drumului între Kremlin şi Lubianka, acel building sinistru de culoare ocru, nu se schimbase deloc, amestec de lux desuet — cu ornamentele lui aurite şi tavanele pictate — şi kitsch — cu statuile aproape erotice din hol. Strada era totuşi desfundată, presărată cu mâini care lucrau la terasament, ca peste tot în Moscova, plină de macarale. Pentru a folosi un cuvânt rusesc, toată ţara era în *rémontié* [1].

Piaţa Manejului, din faţa Kremlinului, nu mai era decât un teren escavat destinat să adăpostească un supermarket subteran. Boris Elţîn pusese să fie reconstruite porţile prin care se făcea accesul în Piaţa Roşie, porţi distruse din ordinul lui Stalin, pentru ca tancurile din cadrul defilării cu care sărbătorea Revoluţia din Octombrie să poată trece prin faţa Mausoleului lui Lenin.

Acum tancurile dispăruseră, nu mai era vorba de nici o revoluţie, iar singurii care de acum înainte defilau prin Piaţa Roşie erau turiştii japonezi, miraţi totuşi că stelele roşii continuau să strălucească deasupra Kremlinului. De altfel, secera şi ciocanul erau omniprezente, gravate pe nenumărate

1) *Reparaţie (n.a.)*

frontoane și împodobind încă majoritatea documentelor, de parcă s-ar fi prevăzut o revenire bruscă la URSS. Totuși, probabil că Lenin se întorcea în mormânt văzând Mercedesurile 600 ale acelor „New Russians" străbătând strada Gorki, rebotezată Tverskaia și cetele de „creaturi" adunate în discoteci și cazinouri, în căutarea perechii, pentru o taxă de trei sute de dolari.

Malko fusese dus la *Night Flight* de un „taxi", adică de un moscovit care avea o mașină și dorea să câștige zece mii de ruble. Existau și câteva taxiuri galbene, ca la New York, optzeci la sută fiind mașini rusești, Moskvici, Lada, Neva și marea Volgă cu cauciucuri înalte, rezervată altădată nomenclaturii. Mașinile Mercedes, BMW și Volvo păreau puțin cam deplasate în mijlocul acelor vehicule cu culori terne și forme colțuroase.

Totuși, semne palpabile arătau că țara se mișcă. Întâlnise pe stradă câteva femei elegante, machiate, cu pălărie, ca frumoasele anului 1900, și înfofolite în blănuri somptuoase de vizon. (În Rusia, ecologiștii erau încă considerați o rasă dăunătoare.) Magazinele se înmulțiseră, uneori instalate pe trotuar, în clădiri prefabricate hidoase care ofereau toate produse de import la prețuri inaccesibile pentru imensa majoritate a rușilor.

Malko se uită în jurul lui, încercând să detecteze o prezență suspectă. Intrase în Moscova cu o viză „turistică„ obținută fără probleme cu optzeci de dolari. Dar numele său figura la loc de cinste în memoria computerelor SVR-ului, *Slușba Vnești Razvsoki*, Serviciul rus de informații externe. Ultima misiune încredințată de CIA atrăsese din nou atenția asupra lui. În mod logic, prezența lui la Moscova n-ar fi trebuit să treacă neobservată. Totuși, coordonarea între SVR și FSB era proastă și mijloacele FSB-ului limitate. Cu siguranță că deocamdată erau mult mai preocupați de dușmanul din interior decât de numeroșii străini veniți să facă afaceri la Moscova.

Chelnerița așeză în fața lui o pastă negricioasă care voia să fie caviar. Gustă. Imposibil de mâncat. Ar fi trebuit să ia cu el

câteva cutii cu caviar Petrossian. Noroc că ceruse după aceea o omletă.

Cei trei suedezi erau cufundați într-o discuție sordidă despre nota de plată. Malko nu se grăbea să-și bea cafeaua, întrebându-se ce aștepta CIA de la el. Ce rost avea o misiune clandestină, când relațiile dintre Rusia și Statele Unite erau excelente și când cel mai bun susținător al lui Boris Elțîn era președintele Bill Clinton?

Încă mai era cufundat în aceste gânduri când în capătul de sus al scărilor își făcu apariția un bărbat. Tipul era întruchiparea bucuriei de a trăi. Avea o față rumenă, o barbă blondă în formă de evantai și un păr rar. Între buzele groase, asemenea unor limacși, avea un trabuc mare. Vesta cu flori comprima cu greu o burtă de om căruia îi plăcea să mănânce bine, interzicându-i definitiv proprietarului să-și zărească genunchii. Costumul închis la culoare, cu dungi, evoca totuși, cu discreție, gentleman-ul, de preferință britanic. De altfel, noul venit avea sub brațul stâng ziarul *Financial Times*. Ajuns la bar, tipul salută vesel, cu trabucul în mână, câteva fete. Spuse o glumă barmaniței, apoi coborî.

Malko ceru nota de plată. Peste câteva clipe avea să afle ce-l aștepta. Larry Walker, strălucit element al CIA, specialist în limbi slave, era omul său de legătură la Moscova.

* * *

Larry Walker arătă sticla de whisky Defender așezată pe masă lângă un pahar plin cu cuburi de gheață.

— Puțină „otravă"?

— Mulțumesc, zise Malko. Când sunt în Rusia beau numai votcă. Ca de altfel și în alte părți.

Tenul înfloritor al lui Larry Walker era plăcut la vedere. Așezat pieziș pe bancheta unui mezanin care domina sala de jos, unde fetele stăteau aliniate una după alta, americanul supraveghea intrarea și scara care ducea la loggia. Într-o

penumbră relativă, Larry și Malko nu atrăgeau deloc atenția, în orice caz, nu mai mult decât ceilalți masculi singuri de la *Night Flight* ocupați să-și aleagă femela. Devansând întrebarea lui Malko, americanul zise:

— E un loc perfect pentru o întâlnire discretă. Aici nu sunt ruși. Deci zbirii de la FSB pot fi reperați cu ușurință. Dar nu vin, știu că aici e locul de întâlnire al expatriaților doritori să-și satisfacă un impuls rapid la prețul de trei sute de dolari. Tarif mult mai scăzut față de alte localuri. Aici nu sunt decât prostituate și bărbați singuri.

Ridică paharul.

— Pentru Noua Rusie!

Ochii lui albaștri luceau veseli. În timp ce-și bea whisky-ul, o fată în pantaloni negri și bluză de dantelă se apropie de el și îi șopti câteva cuvinte la ureche. Americanul o făcu să plece cu un zâmbet și îi preciză lui Malko, pe un ton confidențial:

— E una din micuțele care au grijă de mine. Asta face parte din acoperirea mea. Sunt sigur că FSB-ul are spioni în rândul personalului. În felul ăsta nu sunt decât un client obișnuit.

Își apropie gura de urechea lui Malko și adăugă zâmbind:

— Mi-ai văzut burta? Mănânc tot timpul și nu fac destulă mișcare. Aici, treaba se petrece elegant, la adăpostul mesei. Un mic răsfăț care nu obosește prea mult... Am încercat mai multe, și să știi că toate sunt foarte conștiincioase. Dacă vrei să te destinzi, o să ți le arăt pe cele mai bune.

Ochii lui albaștri aveau acum o strălucire lubrică.

— Mulțumesc, răspunse Malko, prea puțin tentat de aceste prestații cu tarif. Cred că ar trebui să-mi spui pe scurt în ce constă misiunea mea.

Larry Walker suspină adânc și își goli paharul dintr-o răsuflare.

— Exact, recunoscu el. Nu e ceva ușor, dar având în vedere statele tale de serviciu...

O mică lingușeală nu făcea rău nimănui! Americanul se aplecă spre Malko.

— E vorba de ceceni. De cei care luptă pentru independența Ceceniei. Moartea lui Djokar Dudaiev nu i-a potolit.

Djokar Dudaiev, fost general în aviația militară sovietică, erou al războiului din Afganistan, cu mustață și siluetă svelță, proclamase, în noiembrie 1991, independența Ceceniei, o mică republică din Caucaz care făcea parte din Federația Rusă. Boris Elțîn nu putuse tolera asta. El trimisese, în decembrie 1994, trupele Ministerului de Interne, aviația și elicopterele de luptă ca să înăbușe rebeliunea. Pavel Graciov, ministrul apărării, făcuse atunci pariul cel mai stupid din viața lui, afirmând că totul se va rezolva în patruzeci și opt de ore.

După două sute de mii de morți, distrugerea totală a orașului Groznîi, capitala țării, și debandada puternicii Armate Roșii, Cecenia devenise un câmp de ruine, cu un milion de refugiați. Djokar Dudaiev fusese ucis cu câteva săptămâni înainte, de o rachetă rusească, dar partizanii lui, conduși de un nou șef, luptau în continuare, retrași în contraforții muntoși ai Caucazului, râzând de „invadatorii" ruși.

Degeaba pusese Boris Elțîn artileria să strivească satele *ostile*, Cecenia rămânea nesupusă. Din cauza apropiatelor alegeri, conducătorii occidentali lăsaseră drepturile omului la vestiar, întorcând pudic capul și cerând țarului tuturor rușilor să fie mai îngăduitor. Ceea ce se străduia să facă și Boris Elțîn, când nu golea nici un păhărel, lucru care, din păcate, nu i se întâmpla în fiecare zi. În restul timpului, Elțîn susținea dialogul cu elicopterele de luptă, avioanele Suhoi-27 și artileria grea.

Malko, care nu *tratase* niciodată cu cecenii, nu cunoștea decât înfiorătoarea lor mafie și cele două gărzi de corp ale lui Vladimir Sevșenko întâlnit în Ucraina. Dacă toți ceilalți semănau cu aceștia, atunci Boris Elțîn avea serios de lucru cu ei.

Acolo, în localul acela sinistru din centrul Moscovei, Cecenia și cortegiul ei de orori păreau foarte departe.

— Am aflat că problema cecenă nu-i împiedică deloc să

doarmă liniştiţi pe cei de la Casa Albă, remarcă cu perfidie Malko.

— Exact! recunoscu Larry Walker cu un râs cumsecade. În ceea ce ne priveşte, pot să se ducă la naiba. Deşi au petrol, chestie totdeauna interesantă. Dar nu asta e problema.

Se aplecă peste masă.

— Din cauza atitudinii lor ostile faţă de Boris Elţîn, noul nostru prieten din copilărie, ne interesăm totuşi de ei. CIA a reuşit să infiltreze un agent în rândurile lor.

— Un cecen?

— Nu. Un pakistanez. Un anume Abdul Wassé. L-am cunoscut în timpul războiului din Afganistan împotriva rusnacilor. Făcea parte din banda lui Gulgudin Hekmatyar pe care o ajutam puţin...

Larry Walker era plin de pudoare. În numele luptei împotriva URSS-ului, CIA pur şi simplu îl saturase pe Gulgudin Hekmatyar, liderul afgan cel mai integrist, cu arme dintre cele mai moderne, inclusiv cu faimoasele *stingers.* [1]

Pentru a-i recompensa pe americani, când au intrat în Kabul, primul gest al lui Gulgudin Hekmatyar fusese acela de a arde Ambasada americană şi de a le tăia gâtul tuturor occidentalilor.

— Cum a trecut acest Abdul de la Hekmatyar la ceceni? întrebă Malko curios, supraveghind cu coada ochiului banchetele vecine.

Ca nişte vulturi înfometaţi, fetele se apropiau puţin câte puţin, alunecând pe catifeaua roşie uzată, cu privirea plină de aluzii şi de promisiuni.

— Are două neveste şi şase copii, răspunse Larry Walker. Când Hekmatyar l-a demobilizat, i-am sugerat, în schimbul unei remunerări cinstite, să rămână un combatant al Djihad-ului. Şi el a acceptat. Fiind un expert excelent în explozibili, format de

1) Rachete sol-aer portabile (n.a.)

TD [1], nu i-a fost deloc greu să se reînroleze. Pakistanezii l-au expediat în Bosnia-Herţegovina, la amicii lor musulmani. Datorită lui, am putut să-i reperăm la timp pe ceilalţi *combatanţi internaţionali* ai Islamului care se dezlănţuiau în Bosnia.

— N-a fost niciodată bănuit?

— *Thanks God!* Niciodată. Altfel n-ar mai fi fost aici.

— Şi cum a ajuns în Cecenia?

— Generalul Dudaiev recruta specialişti. Abdul al nostru s-a prezentat din nou voluntar. Împreună cu alţi o sută cincizeci de luptători algerieni, pakistanezi, yemeniţi, afgani, s-a alăturat batalionului *Stindardul negru*, o unitate formată numai din mudjahedini.

— A venit prin Moscova?

— Nu, prin Turcia, plecând mai întâi din Tuzla. Sfârşindu-se războiul din Bosnia, bosniacii musulmani nu mai aveau nevoie de mercenari. În plus, am cerut ca toţi luptătorii nebosniaci să părăsească regiunea. De la Tuzla, au ajuns în Albania, altă ţară musulmană. MIT-ul, serviciul secret turc, i-a ajutat după aceea să ajungă discret în Turcia, după care, de acolo, în Abhazia. Apoi au bătut drumul până în munţii ceceni. Şi acolo se află şi acum.

— Frumoasă operaţiune, recunoscu Malko.

În CIA nu erau numai handicapaţi!

Larry Walker îşi turnă o nouă porţie de Defender, cu mai puţină gheaţă, trase din trabuc şi zâmbi complice unei tinere rusoaice care îl devora din priviri, punându-şi în valoare sânii frumoşi, pe care se mula o rochie cu un vag aer folcloric.

— Şi ea nu s-a terminat! zise el cu un ton satisfăcut. Acesta e şi motivul pentru care te afli la Moscova.

— Aha!

— Da. După moartea lui Djokar Dudaiev, Abdul Wassé a reuşit să transmită un mesaj, telefonând chipurile familiei sale

1) Technical Division (n.a.)

din Pakistan. Se afla atunci în „permisie" la Nazran, în Ingușeția. Acest mesaj a fost preluat de Stația noastră de la Islamabad care l-a retransmis aici la Moscova. Era o informație de cea mai mare importanță. Succesorul generalului Dudaiev pregătea o operațiune de comando îndreptată asupra Moscovei, ca să doboare doi iepuri dintr-o lovitură: răzbunarea liderului asasinat și destabilizarea lui Boris Elțîn exact înaintea alegerilor prezidențiale din iunie, ridiculizându-l.

— Poate să fie învins?

— Lupta dintre Boris Elțîn și Ghenadi Ziuganov, candidatul Partidului Comunist Rus, este foarte strânsă, confirmă Larry Walker. O acțiune de acest tip ar putea să fie suficientă pentru a hotărî opțiunea câtorva milioane de electori indecișii. Ceea ce ar duce la alegerea lui Ziuganov.

Urmă o tăcere.

Malko se întrebă care era urmarea și ce lucru imposibil i se va cere.

Capitolul III

Larry Walker luă o gură zdravănă de whisky. Cercul „vulturilor" parfumați se strânsese și mai mult și muzica de la discotecă ajungea până la ei, aproape asurzindu-i. Malko își permise o remarcă.

— Din moment ce sunteți în relații atât de bune cu Kremlinul, cel mai bun lucru n-ar fi să-l anunțați pe Boris Elțîn despre ce se pune la cale?

Americanul zâmbi de atâta naivitate.

— Dragul meu Malko, zise el, generalul Korsakov, directorul de cabinet al lui Boris Elțîn, primește zilnic informații de acest fel. Zvonuri imposibil de verificat. Chiar dacă m-ar crede, ar fi incapabil să zădărnicească această operațiune cecenă la Moscova. În acest oraș sunt treizeci de mii de expatriați, împrăștiați cam peste tot, dintre care trei mii de mafioți, puternici și bogați. Sigur, FSB-ul a reușit să infiltreze unele medii interlope, nu și nucleul dur politic. Nu uita că cecenii arată și ei ca toți oamenii. Deși rușii le zic „cierno-zopeie"[1] ca la toți caucazienii, ei sunt uneori la fel de blonzi ca rușii sadea. Deci nu pot fi reperați după aparența fizică. În plus, trecutul a dovedit că știu să ducă la bun sfârșit acțiuni de comando îndrăzneațe cu mijloace limitate.

— Pot să vină la Moscova?

Americanul făcu un gest evaziv.

— Cu trenul, cu avionul sau pe șosea. Cei mai mulți ceceni

1) *Cururi negre (n.a.)*

sunt foarte naţionalişti şi excesele ruşilor în Cecenia n-au aranjat deloc lucrurile. Astfel, FSB-ul nu poate conta deloc pe trădători, chiar din cadrul mafiei.

Suspină.

— De aceea am luat hotărârea să nu anunţ Kremlinul despre ceea ce ştim. În plus, n-am chef să-mi fie desconspirate sursele. Ştiu în mod sigur că Dudaiev era la curent cu tot ce ajungea pe biroul lui Boris Elţîn. Ca să fiu crezut, ar fi trebuit să fac precizări despre „sursa" mea. Asta ar fi putut să ajungă la urechile cecenilor, care l-ar fi condamnat la moarte pe acest nefericit şi foarte util Abdul Wassé.

Americanul făcu o pauză scurtă apoi continuă:

— De aceea am hotărât să acţionăm altfel. Prin intermediul Serviciului secret turc, i-am transmis lui Zelimhan Iandarbaiev, noul preşedinte cecen, că vrem să luăm legătura discret cu ei la Moscova. Ştiu foarte bine că ar fi practic imposibil să se meargă în Cecenia iar turcii nu vor să se amestece în nici un fel. Prietenii noştri turci ne-au comunicat câteva numere de telefon secrete prin intermediul cărora era posibil să-i contactăm pe oamenii lui Zelimhan Iandarbaiev la Moscova.

— Mărturisesc că nu văd unde vrei să ajungi, zise Malko.

Larry Walker îşi mângâie burta cu tandreţe, de parcă ar fi fost în aşteptarea unui eveniment fericit.

— E simplu. Vrem să propunem un *deal* cecenilor. Ei se abţin de la orice acţiune la Moscova înainte de alegerile prezidenţiale şi, în schimb, noi ne angajăm să facem presiuni asupra lui Boris Elţîn, *după* alegeri, ca acesta să acorde un statut de independenţă Ceceniei.

— De ce-ar face asta mai curând după decât înainte?

— Pentru că, înainte, chiar dacă ar vrea, ar fi imposibil din punct de vedere politic.

— Speri ca cecenii să vă creadă? întrebă Malko, mai

curând sceptic. Ştiu foarte bine că Statele Unite îl susţin pe Elţîn.

— Adevărat. Dar, în treaba asta, urmărim binele ambelor părţi. Un element nou poate să ne fie de folos: dispariţia lui Djokar Dudaiev. El şi Elţîn se urau. Zelimhan Iandarbaiev este mai pragmatic. El ştie că, reales preşedinte al Rusiei, Boris Elţîn va fi tentat să strivească odată pentru totdeauna rebeliunea cecenă sub un potop de foc, şi că medierea noastră poate să-l oprească. La rândul lui, Elţîn ştie foarte bine că dacă cecenii l-ar umili printr-o operaţiune spectaculoasă la Moscova, asta ar da o lovitură cumplită credibilităţii sale. În trecut, cecenii şi-au dovedit pe deplin cutezanţa şi calităţile de luptători.

Urmă o pauză. Malko se întreba cum ar fi putut el singur să împiedice hoardele cecene să se reverse asupra Moscovei. Larry Walker se aplecă, comprimându-şi burta de masă, şi-şi turnă o porţie de Defender. Malko profită ca să atace votca care începuse să se încălzească, apoi zise:

— Larry, ştii foarte bine că, după ce Boris Elţîn va fi reales, Bill Clinton nici măcar nu-şi va mai aminti de existenţa Ceceniei. Ce spui tu sunt vorbe goale!

Americanul avu mai întâi o expresie reprobatoare, apoi, văzând zâmbetul ironic al lui Malko admise:

— Mai întâi, nu am *dreptul* să gândesc asta. Chiar dacă probabil ai dreptate. Pe urmă, încă nu ţi-am spus totul...

— Bine, zise Malko, întrerupându-l. Spune-mi unde intervin eu în această strategie interesantă. Cred că n-ai aşteptat ziua asta ca să arunci năvodul...

Simţi imediat că ţintise bine.

— *Right*! recunoscu Larry Walker. Imediat ce am obţinut numerele de telefon ale cecenilor de la Moscova, CIA a trimis pentru stabilirea contactului un agent foarte bun, Paul Nitze. Cinci ani de activitate în Azerbaidjan, Georgia, Abhazia. Rusofon, specializat în problemele Caucazului. În acest stadiu a apărut prima derapare. Casa Albă a cerut în cele din urmă să-i

anunţăm pe ruşi despre contactele noastre secrete cu cecenii, fără a menţiona, bineînţeles, informaţia referitoare la operaţiunea de răzbunare împotriva Moscovei. Şeful Staţiei de-aici, Austin Redd, s-a dus deci la omologul său de la FSB, generalul Barsukov, şi i-a explicat că dorim să încercăm o mediere între ruşi şi ceceni, aşa cum am făcut în Bosnia, între sârbi şi musulmani. Barsukov a acceptat, după consultarea Kremlinului, şi s-a angajat, la cererea lui Redd, să nu interfereze în nici un fel. După încheierea acestei înţelegeri, Paul Nitze, sosit oficial la Moscova, şi-a început contactele. Turcii transmiseseră patru numere de telefon şi numele de cod al omului însărcinat de Iandarbaiev să discute cu noi: Abu. Totul demara bine.

— Şi pe urmă treaba a derapat, zise Malko.

Larry Walker îi aruncă o privire sumbră şi goli paharul.

— De unde ştii?

Malko îi zâmbi suav.

— Pentru că altfel, m-aş fi aflat în acest moment într-un apartament de la hotelul *Crillon*, golind o sticlă de şampanie veche cu Alexandra, în loc să fiu aici. Deci, ce s-a întâmplat?

Privirea lui Larry Walker păru că se stinge brusc.

— Paul Nitze a dispărut, mărturisi el. Azi se împlineşte o săptămână. A plecat de la hotelul *Kempinski*, la orele unsprezece seara, şi nu s-a mai întors! Nu am primit nici o veste de la el. S-a evaporat. De parcă ar fi plecat pe altă planetă!

— Nu e cu oamenii lui Iandarbaiev?

— Asta am sperat şi noi la început. Mai întâi la asta ne-am gândit. Era logic. Abia după tăcerea lui persistentă am înţeles că se ivise o problemă. Am fost alertaţi de MVD. Îngrijorată de dispariţia clientului său, conducerea hotelului a anunţat Miliţia. Şeful Staţiei a luat legătura, la FSB, cu generalul Rudzik. Acesta a căzut ca din nori.

— Ce fusese prevăzut pentru acest prim contact cu cecenii? întrebă Malko.

— Ceva vag, recunoscu Larry Walker. Paul trebuia să

discute cu acest faimos Abu, apoi să raporteze imediat. Faptul că n-a făcut-o înseamnă că s-a ivit o problemă serioasă. Răpirile sunt la ordinea zilei în Caucaz. Poate că cecenii au crezut că le întindem o cursă.

— Prin urmare, ar fi prizonierul cecenilor?

— E foarte posibil.

— Nu poţi să afli prin intermediul turcilor, ca să ai sufletul împăcat?

— Încercăm, dar încă n-am primit nici un răspuns.

Malko recapitula în minte toate elementele problemei.

— Mi-ai spus că ruşii cunoşteau misiunea lui Paul Nitze. Şi dacă ei l-au răpit?

Larry Walker nici nu clipi.

— E o ipoteză care nu poate fi eliminată în totalitate, recunoscu el. Deşi mi se pare puţin probabilă, având în vedere relaţiile noastre cu Serviciile secrete ruseşti. Totuşi, asta ne-a obligat să ne schimbăm modul de acţiune în continuarea operaţiunilor.

— Tocmai voiam să te întreb de ce mi-ai dat întâlnire aici şi nu la ambasadă. Şi care e statutul tău faţă de ruşi.

Larry Walker schiţă un zâmbet.

— Sunt un „clandestin" sub acoperire comercială. Conduc o societate de închiriat PC-uri. E vorba de o afacere pe care am pus-o la punct în urmă cu patru ani. Cred că ruşii nu m-au reperat. Nu am, bineînţeles, nici un contact direct cu „Staţia" şi cu şeful ei, Austin Redd. Cei de la Langley au hotărât continuarea operaţiunii „Caucaz" fără a-i mai anunţa pe ruşi, atâta vreme cât nu suntem siguri sută la sută că n-au nici un amestec în dispariţia lui Paul Nitze. Singurele contacte pe care le vei avea vor fi numai cu mine. Apelând un număr direct pe numele lui Walter Green. E vorba de unul dintre *adevăraţii* noştri clienţi, care lipseşte momentan din Moscova.

— Care e urmarea operaţiunilor? întrebă Malko nu prea entuziasmat.

Larry Walker scoase o hârtie împăturită din buzunarul vestei și i-o întinse.

— Iată cele patru numere de telefon care i-au fost comunicate lui Paul Nitze, răspunse el. Bineînțeles, necunoscute rușilor. Trebuie să suni la aceste numere și să stabilești contactul.

După un moment de tăcere, americanul continuă:

— Știu că e destul de vag. Majoritatea celor care ar primi o astfel de propunere ar rupe-o la fugă. E ca și cum i-ai cere cuiva să se arunce, cu ochii închiși, într-un bazin plin cu rechini și crocodili. Din păcate, n-am de ales.

— Înțeleg, zise Malko.

Asta era tot ce putea să se întâmple mai rău unui agent secret: să se ducă la întâlnire fără să știe dacă e vorba de un dușman sau de un prieten. Mii de oameni pieriseră în acest joc feroce de-a baba-oarba. Numai că Larry Walker avea dreptate. Trebuia să preia ștafeta. În această armată fără uniformă, în această armată de umbre, regulile erau aceleași ca în luptele „deschise". Când cineva cădea, altul îi lua arma și continua atacul. Arma lui Paul Nitze era această listă cu numere de telefon. Niște uși în spatele cărora nu știai cine stătea ascuns. Malko își bău votca pe nerăsuflate și își umplu din nou paharul, gândindu-se la celebra frază: *Nachrichtendienst, Herren Dienst*[1].

Latura lui donquijotescă probabil că îl va împiedica să se bucure de o retragere bine meritată în castelul său de la Liezen, înconjurat de femei frumoase, într-un univers sofisticat și superficial.

— Știam că vei accepta, spuse cu o voce emoționată Larry Walker mai înainte ca Malko să fi deschis gura. Nimeni de la CIA n-a uitat cum ai plecat în Thailanda ca să-l aduci pe Matt Gritt. Dar aia a fost o ieșire la aer curat în comparație cu ce-i aici.

1) „Spionajul e o meserie de seniori."(n.a.)

— O să-mi dau toată osteneala, promise Malko.

Larry Walker se uita la el stăpânit de o anumită tensiune.

— Dacă obții o întâlnire și nu poți să mă previi, te rog, dă-mi un telefon *imediat* ce poți. Numerele de telefon la care mă poți găsi, precum și adresa de acasă și de la birou, se află trecute pe hârtia pe care ți-am dat-o. Nu uita că primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-i întrebi unde e Paul Nitze!

— Sper ca răspunsul să nu ne aducă o surpriză neplăcută, zise Malko. O ultimă întrebare. Să ne imaginăm că cei de la FSB cad în cârca mea. Sunt un „clandestin", deci pot să mă țină arestat cât vor ei... Sau mai rău.

— Dacă vei dispărea, zise americanul, primul loc în care mă voi duce va fi clădirea din piața Lubianskaia.

Malko vru să se ridice.

— Așteaptă! zise Larry Walker. Am găsit în camera lui Paul Nitze un număr de telefon pe o bucată de hârtie. Nu cred că are vreo legătură cu cecenii, pentru că nu l-ar fi lăsat la voia întâmplării, dar poate că ar fi bine să încerci și la el.

Îi întinse o foaie cu antetul hotelului *Kempinski*.

— Bineînțeles, presupun că nu e util să fiu înarmat, zise Malko.

Larry Walker scutură din cap.

— N-ar servi la nimic. Ești un mesager al păcii.

Optimist, americanul!

Malko remarcă faptul că fata în rochie folclorică se apropiase destul ca să poată auzi ce vorbeau.

Venise ora destinderii pentru Larry Walker.

* * *

Fațada de culoare ocru a clădirii masive de opt etaje, care adăpostise timp de trei sferturi de secol sediul KGB-ului, avea un aer elegant în bătaia soarelui. Lucru rarisim la Moscova, ceasul încrustat în bandoul de cărămidă de la primul etaj mergea. Statuia lui Djerjinski dispăruse, iar moscoviții treceau acum prin Piața Lubianskaia fără strângere de inimă.

Cerul albastru şi curat dădea impresia că la Moscova nu exista poluare. Malko, asurzit de zgomotul circulaţiei, se adăposti din nou sub cochilia telefonului public. După ce ieşise de la *Savoy*, cumpărase de la un chioşc un pumn de jetoane de plastic maro cu o mie cinci sute de ruble bucata şi se pusese pe treabă.

Din cele patru numere „cecene", trei nu răspundeau, iar la al patrulea răspunsese robotul. Malko îşi lăsase numele, spunând că voia să se întâlnească cu Abu şi că va suna din nou. Formă apoi al cincilea număr, cel găsit în camera lui Paul Nitze.

După ce telefonul sună de trei ori, o voce de femeie adormită zise „alo".

— Alo, repetă Malko, întrebându-se ce avea să spună.

Urmă o tăcere scurtă, apoi vocea zise, nu prea amabilă:

— *Ia vas sluşaiu.*[1]

— Sun din partea lui Paul, zise Malko. Paul Nitze, precizează el. Locuieşte la *Kempinski*.

Altă tăcere. Apoi vocea reluă, mult mai amabilă:

— Aha! Şi tu locuieşti tot la *Kempinski*?

După vulgaritatea vocii, după intonaţia fals mângâietoare, Malko fu imediat sigur că avea de-a face cu o prostituată. Vru să închidă, apoi îşi zise că nu era exclus să-l poată ajuta.

— Paul mi-a vorbit foarte frumos despre tine, zise el cu o voce îmbietoare. Sunt singur la Moscova şi...

— Ţi-a spus unde mă găseşti? îl întrerupse ea.

— Nu.

— Atunci vino la *Cherry Casino*. Diseară, începând de la nouă. Urci şi întrebi la bar de Valentina.

* * *

Un agent al secţiei nouă a FSB-ului bătu la uşă şi intră în biroul colonelului Victor Ampilov.

1) Vă ascult (n.a.)

— *Tavarişci polkovnik.* V-am adus rezultatul înregistrării nr. 321, îl anunţă el punând foaia de hârtie pe birou.

Ofiţerul luă foaia. După incidentul de pe cheiul Bernikovskaia, FSB-ul scotocise camera lui Paul Nitze, găsise numărul de telefon al Valentinei, îl notase şi îl pusese sub ascultare. Fără nici un rezultat până în acel moment. Era vorba de o anume Valentina Gregorova, care se prostitua prin diferite cazinouri. Cei care o sunaseră de atunci erau diferiţi clienţi, „ruşi noi" care nu prezentau nici un interes. Dar când citi referirea la Paul Nitze, ofiţerul înţelese că într-adevăr cursa funcţionase.

Satisfăcut, colonelul aprinse o ţigară Gauloise şi îşi zise că o seară la *Cherry Casino*, pe cheltuiala FSB-ului, era o perspectivă cât se poate de agreabilă.

Colonelul Ampilov fusese surprins până atunci de pasivitatea aparentă a americanilor şi a celor de la CIA care păreau că uitaseră de Paul Nitze. Cadavrul acestuia fusese ars într-un incinerator secret, în al treilea subsol de la Lubianka. Totuşi, rusul era sigur că CIA nu renunţase. Nici în privinţa lui Paul Nitze, nici a cecenilor. Necunoscutul care îi telefonase Valentinei Gregorova era cu siguranţă omul care îl înlocuia pe Paul Nitze. Înainte de orice, trebuia să fie identificat. Acest apel telefonic dovedea că americanii nu aveau încredere în ei.

Abia acum începea adevărata muncă. De când generalul Barsukov descoperise că un membru al grupului de comando Basaiev se infiltrase la Moscova, cerea să fie găsiţi şi ceilalţi. Dacă totul mergea bine, acest nou agent CIA avea să-i ducă la ei.

Americanii începuseră să se comporte ca pe un teritoriu cucerit şi asta nu era acceptabil. În plus, dacă uneltirile lor erau împotriva lui Boris Elţîn, asta dovedea o mare stupiditate. Boris Nikolaievici avea defectele lui — bea de stingea, avea accese de furie cumplite, îşi pipăia secretarele şi înjura ca un birjar —, dar era cel mai acceptabil dintre toţi candidaţii la preşedinţie.

Victor Ampilov privi la icoana de pe birou dăruită de mama lui. Generalul Barsukov îi prezisese un viitor strălucit dacă lichida rețeaua cecenă.

Chiar cu prețul vieții câtorva americani.

Capitolul IV

Numărul suna din nou ocupat. Mai înainte cu câteva clipe suna în gol. Această alternanță punea la grea încercare nervii lui Malko. Pentru a douăzecea oară în ziua aceea, încerca numerele primite de la Larry Walker. Deși, în cazul telefoanelor publice de pe străzile Moscovei, legătura lăsa de dorit, nici nu se gândea să sune de la hotel. Malko rătăcea de dimineață prin centrul Moscovei, străbătând strada Tverskaia și revenind spre Kremlin pe strada Petrovka.

Exasperat, Malko închise, ca să încerce din nou primul număr de pe listă. Acesta nu răspundea deloc, la ultimul răspundea robotul iar celelalte două aveau reacții ciudate. Când erau ocupate, când nu răspundeau. Hotărî să mai aștepte puțin și privi mulțimea din jurul lui. Capătul străzii Tverskaia, spre Piața Manejului, era plin de lume. Oamenii se strecurau printre numeroasele chioșcuri și tarabe ale vânzătorilor de cărți de ocazie, șepci de iepure, compact discuri și chiar o colecție de brichete Zippo, ilustrată cu fete superbe.

În fața hotelului *Inturist*, rămas la fel de sinistru, o pizzerie enormă se ivise ca un buboi mare de sticlă. Mort de foame, Malko se duse să ia un cârnat de la unul din chioșcurile vecine și regretă imediat: parcă ar fi mâncat carne de vacă nebună sau de șobolan. Dezgustat, Malko se întoarse la telefon. Numărul ocupat suna în sfârșit. Dar nu răspundea nimeni. Îl lăsă să sune, exasperat. La al treilea apel, cineva ridică receptorul. O voce de femeie zise „alo".

— Aș vrea să vorbesc cu Abu, zise Malko.

— Abu? Nu e nici un Abu aici, răspunse femeia vizibil surprinsă.

Ca și el, necunoscuta de la celălalt capăt al firului vorbea o rusească cu accent cântat. Malko nu se descurajă.

— Ați putea să-i transmiteți un mesaj?

— Dar nu-l cunosc! protestă femeia.

— Nu știți pe cineva care-l cunoaște?

— *Niet.*

Era descurajant. Cu toate astea era vorba de unul dintre numerele transmise de MIT. Malko repetă asta interlocutoarei sale, de teama unei erori. Aceasta răspunse vesel:

— Nu știu! Nu sunt la mine acasă. În mod normal, nu răspund, dar nu puteam să ascult la radio din cauza soneriei! Cine ești?

— Pe mine mă cheamă Malko. Pe tine?

— Luiza, răspuse ea cu o ezitare imperceptibilă. Dar nu pot să te ajut. La revedere.

Având o bănuială, mai înainte ca Luiza să închidă, Malko se grăbi să întrebe:

— Ești din Cecenia?

— Da, refugiată.

Răspunsul fu ca un adevărat balsam.

— Proprietarul acestui apartament nu-i acasă. Sună mai târziu. *Da svidania.*

Malko închise și se uită îndelung la receptorul cenușiu. Cum să găsească adresa acelui apartament? Negăsind nici o soluție, deoarece serviciul telefonic moscovit refuza acest gen de informații, Malko se sili să sune celelalte numere. Fără succes.

Descurajat, Malko plecă pe jos spre Piața Manejului, sau mai curând spre groapa mare care îi luase locul. Paul Nitze urmase probabil același drum. Vorbise și el cu această misterioasă „Luiza", cu vocea ei atât de blândă și melodioasă?

Poate că își va face o idee despre soarta americanului de la

CIA după discuția cu Valentina, cea căreia îi zicea în mintea lui „prostituata de la *Cherry Casino.*

* * *

Doi tipi enormi cu părul blond tuns foarte scurt, care nu reușeau să-și ascundă sub blaizere musculatura monstruoasă, îi controlau cu grijă pe toți clienții de la *Cherry Casino* înainte de a-i pune să treacă printr-un cadru magnetic. Era un control mult mai serios decât la aeroport.

Malko fu șocat de muzică, luminile violente și numărul mare al fetelor. Zeci de fete care se plimbau printre mesele de joc, hieratice și gata să se ofere, rivalizând prin ținutele lor provocatoare, urmărind să prindă o privire. Erau acolo blonde, brunete, și nasoale, și superbe. Te-ai fi crezut într-un mare cazino din Las Vegas.

O mulțime de clienți se înghesuia în jurul meselor de joc. Nu erau decât ruși. Se juca pe sume mari, în dolari, cu o miză de cinci sute pe numărul plin. Bărbați tineri, cu fața dură, uneori prost îmbrăcați, dar care scoteau fără ostentație bancnote verzi împăturite în formă de rulou. Aici era Mecca acestor „New Russians". Foștii kaghebiști, foști mahări ai partidului, și tinerii mafioți, uniți cu toții în exploatarea corpului imens al Uniunii Sovietice.

Din exterior, *Cherry Casino* nu arăta deloc grozav, aciuat în unul dintre respingătoarele imobile cenușii de ciment ale fostei Kalinina Prospekt, aproape în fața unei încântătoare biserici baroce cu bulbi albștri.

Malko făcu un tur printre mese. Jucau și multe femei, care adoptau aceeași expresie dură a feței ca a bărbaților. O brunetă cu un decolteu amețitor îi prinse privirea și rămase agățată de ea ca un fascicul de radar care „achiziționase" un obiectiv. Privirea ochilor ei negri era atât de intensă, atât de plină de erotism, încât Malko îi zâmbi. Fata se ridică imediat, luă teancul de jetoane și o porni drept spre el. Îl atinse ușor cu

șoldul, ochii ei negri repetară mesajul și gura cărnoasă îi adresă un zâmbet senzual imitat la perfecție.

— *Dobredin*, zise ea cu o voce muzicală. Cred că te-am mai văzut. Mă cheamă Natalia și, după ce mă-ncerci, nu te mai poți lipsi de mine.

— Mulțumesc, Natalia, răspunse Malko, dar nu sunt singur.

Privirea ochilor negri îngheță și, fără o vorbă, fata se întoarse la masa de ruletă. Malko urcă treptele scării care ducea la primul etaj. Vreo douăzeci de perechi se legănau pe o pistă de dans, alții flecăreau, instalați la mese. Se apropie de barul lung și-i făcu semn barmanului.

— O caut pe Valentina.

— V-o găsesc! promise el imediat cu un zâmbet complice. Ce serviți?

Malko ajunsese la al doilea pahar de șampanie când o brunetă înaltă cu nas cârn se ivi din mulțime. Gura cu buze groase și roșii ca sângele era împinsă în față de dinți și ochii aveau o expresie provocatoare. Tipa se sprijini cu coatele de bar, în profil, astfel încât Malko să-i poată admira rotunjimea posteriorului.

— Tu mi-ai telefonat dimineață? Sunt Valentina.

— Eu, confirmă Malko. Ce bei?

— O „balalaică". Cointreau, votcă și suc de lămâie verde.

Valentina bău cocteilul pe nerăsuflate și îi zâmbi lui Malko.

— Deci, prietenul tău a fost mulțumit de mine?

— Foarte mulțumit, răspunse Malko, cu privirea atrasă de posteriorul ei, întrebându-se în ce fel profitase de el Paul Nitze.

Valentina se aplecă la urechea lui și preciză cu un ton mai familiar:

— Dacă vrei să mă regulezi, te costă cinci sute de dolari. Două sute în plus dacă vrei pe la sapte. Asta voia prietenul tău.

Văzând că Malko nu răspunde, Valentina adăugă cu o voce nerăbdătoare:

— Dacă crezi că e prea scump, nu mă face să-mi pierd timpul.

— Nu, nu, se grăbi să spună Malko.

Zâmbetul Valentinei reapăru imediat.

— *Haraşo*. Atunci mi-i dai acum și plecăm. La ce hotel stai?

— La *Savoy*.

— Nici o problemă. Și tu vorbești bine rusește. E plăcut. Nu-mi plac străinii care nu vorbesc rusa. *Davai*!

Se pomeniră pe Novîi Arbat. Înainte de a pleca, Malko îi strecurase Valentinei cinci bancnote de o sută de dolari și ea se dusese imediat să-i dea unei mici grăsane brunete, cu ciorapi de plasă, care probabil că făcea pe casiera. Afară, Valentina făcu semn șoferului unui vechi Mercedes care deschise imediat portiera.

— Îi dai douăzeci de dolari, îl avertiză Valentina.

După zece minute, coborau în fața hotelului. Valentina trecu prin fața portarului cu capul sus. Cum intră în cameră, își scoase blana de vizon și se uită la Malko zâmbind. Apoi se lipi de el.

— Îți plac?

Malko nu se putu abține să nu-i mângâie fundul, provocând zâmbetul lubric al Valentinei.

— Și ție îți place curul meu, nu? Prietenul tău îl găsea superb dar, din nefericire, n-a avut timp să se folosească de el.

— De ce?

Ea dădu din umeri.

— Telefona întruna.

Valentina își duse mâna la spate ca să tragă în jos fermoarul rochiei. Malko o opri.

— *Patom*![1] Aș vrea să-mi vorbești de prietenul meu.

Valentina se uită la el uluită.

— Ce? Ești pervers! Vrei să știi cum ne-am regulat?

Situația o lua razana. Malko se hotărî să ia taurul de coarne.

— Ascultă, Valentina, nu vreau să mă regulez cu tine, zise

1) După (n.a.)

el. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat în seara în care te-ai întâlnit cu prietenul meu Paul.

— Îl cheamă Paul... De ce vrei să știi?

— Paul a dispărut, îi explică Malko.N-ai remarcat nimic special în seara aia?

— Ești polițai?

— Nu. Vreau să aflu ce i s-a întâmplat. Nimeni nu l-a mai văzut de-atunci.

Valentina se așeză pe pat, scotoci în geantă, scoase un pachet roșu de Gauloises și aprinse una cu o brichetă Zippo împodobită cu turcoaze. Apoi întrebă:

— Ce vrei să știi?

— Ce s-a întâmplat în seara aia. De la început.

— Nu mare lucru. M-a agățat la *Cherry Casino* și m-am dus cu el la *Kempinski*. Dar suna mereu telefonul. Nici măcar n-am putut să ne regulăm.

— Cine îl suna?

— Nu știu. În cele din urmă mi-a spus că ne vom revedea. Doar i-am supt-o. Apoi a coborât.

— Și tu?

— Și eu.

— N-ai văzut nimic?

Valentina ezită.

— Ești sigur că n-am să am necazuri?

— Sigur. Ai remarcat ceva?

— Am ieșit exact după el. A urcat într-o mașină care aștepta pe chei. Mi se pare că era un Moskvici, care a plecat imediat.

— Asta e tot?

Ea îl privi pieziș.

— Sub pod staționa o camionetă galbenă, care a demarat după Moskvici.

— Ești sigură?

Ea zâmbi în colțul gurii.

— *Da*. Semăna cu vehiculele folosite de *Organe*. Dar asta n-am s-o mai spun niciodată nimănui.

Malko avu impresia că cineva îi înfipsese o daltă de gheață în inimă. Era ipoteza respinsă în principiu de Larry Walker. Paul Nitze era supravegheat de Serviciul secret rus. Ce se întâmplase după aceea?

— Asta e tot?

— Asta e tot, răspunse ea terminând țigara și ridicându-se.

— Îți mulțumesc, zise Malko.

Valentina se apropie de el cu un zâmbet seducător.

— Chiar nu vrei să ne regulăm? Sau măcar să ți-o sug?

— Nu, mulțumesc, altă dată, răspunse Malko.

Ceea ce aflase îi tăia orice poftă sexuală. Probabil că și el era urmărit de cei de la FSB. Vocea Valentinei ajunse la el ca printr-o ceață.

— Altădată vei fi obligat să plătești din nou...

Comerțul avea legile lui! Malko zâmbi indulgent.

— *Nicevo*.

* * *

Câteva prostituate se plimbau prin fața masivei Case a Sindicatelor de pe Ohotnii Riad. După plecarea Valentinei, Malko nu avesese chef să doarmă și ieșise să ia puțin aer. Problema se complica. Dacă cecenii veniți să-l întâlnească pe Paul Nitze observaseră că erau urmăriți, putuseră să-l învinuiască pe el de acest lucru. Și americanul ar fi putut să fie acum mort sau prizonier. În acest ultim caz, trecerea la acțiune se impunea cât mai urgent.

Deodată, Malko se opri brusc. În minte îi venise un gând îngrozitor. Și dacă CIA se folosea de el? Dacă toată întâmplarea cu Paul Nitze nu era decât o poveste? Dacă americanii încercau pur și simplu să meargă în sus pe filiera cecenă spre folosul Serviciul secret rus?

În acel univers, nimic nu era imposibil!

Cuprins de o furie oarbă, Malko se repezi la primul telefon public. Telefonul de-acasă al lui Larry Walker sună îndelung. În cele din urmă, omul de legătură al lui Malko ridică receptorul.

— Eu sunt, zise Malko. Vreau să-ţi vorbesc.

— Acum?

Era clar că îl trezise pe american din somn.

— Da.

— OK, zise el resemnat. Peste zece minute. La colţul bulevardului Kolţo[1] cu Balşaia Spaskaia e un cinematograf. La numărul 10.

* * *

Un vânt rece bătea pe Sadovaia Spaskaia, porţiunea bulevardului periferic cuprinsă între staţiile de metrou Krasnie Vorota şi Suharevskaia. Malko venise pe-acolo, mergând până la colţul cu Balşaia Spaskaia.

La Moscova, primăvara nu începea mai înainte de luna iunie.

Ascuns în umbra cinematografului, Malko supraveghea intrarea de la numărul 10. Deodată văzu ieşind silueta lui Larry Walker. Americanul ajunse în dreptul lui, gâfâind, fără cravată, cu barba în dezordine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. L-ai găsit pe Paul?

Tăcură. O maşină alb-albastră a celor de la GAI trecea lent pe lângă trotuar. Moscova era patrulată ca un oraş în stare de război. Zi şi noapte. Fiecare miliţian ţinea legătura prin radio cu punctul de comandă.

— Nu, răspunse Malko, dar cred că ştiu ce s-a întâmplat.

După ce repetă ce-i spusese Valentina, Larry Walker scoase un pachet de ţigări din buzunar şi aprinse una cu o mişcare nervoasă.

1) Bulevard periferic interior, care delimitează centrul Moscovei (n.a.)

— Dacă e vorba de FSB, asta schimbă totul, recunoscu el cu o voce nesigură.

Malko se uita la el bănuitor.

— De ce n-ai telefonat până acum acestei Valentina?

Larry Walker îşi păstră calmul.

— Nu e treaba mea. Nu vreau să-mi fie deconspirată acoperirea implicându-mă *direct* într-o operaţiune. Astea sunt ordinele pe care le-am primit de la Langley. În plus, nimic nu dovedeşte că această camionetă era a FSB-ului.

Malko îi aruncă o privire rece şi îşi apăsă degetul arătător în burta lui cu atâta brutalitate încât Larry Walker se strâmbă.

— Hei, ce...

— Larry, zise Malko, dacă lucrezi mână-n mână cu ruşii la treaba asta, e mai bine să-mi spui imediat. Văd foarte bine schema. Cecenii îşi dau seama şi se răzbună pe Paul Nitze. Iar eu sosesc în urma lui, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă mă minţi, îţi jur că-ţi trag cu mâna mea un glonţ în cap. Aici sau aiurea.

Americanul fu gata să se sufoce de indignare.

— *Jesus Christ!* Eşti nebun! Jur că ţi-am spus adevărul. Dacă FSB-ul ne-a tras pe sfoară, asta e altceva.

Malko asculta tăgăduirile lui Larry Walker şi acum regreta că se descoperise. Dacă ipoteza lui era corectă, americanul tot n-ar fi recunoscut. Dar izbucnirea de adineauri îl uşurase.

— Bine, admise el, te cred. Deocamdată n-am nici un rezultat. Sper ca în curând să răspundă. Te voi ţine la curent cu evoluţia situaţiei.

Strângerea de mână a lui Larry Walker fu destul de moale. Malko se uită în urma americanului care intra în imobil. Neîncrederea lui nu se risipise în întregime. Rusia era ţara manipulărilor pe trei planuri, ba chiar patru. Larry Walker putuse fi „contaminat" de omologii lui. Povestea lui Paul Nitze era totuşi ciudată.

În momentul în care voia să coboare la metrou, Malko văzu un telefon public. Formă din nou primul număr „cecen". Cel

care nu răspundea niciodată. După şapte apeluri vru să renunţe, dar chiar în acel moment cineva ridică receptorul şi o voce înăbuşită de bărbat zise:

— *Ya vas slîşaiu.*

Capitolul V

— Vreau să vorbesc cu Abu, zise imediat Malko în limba rusă. De altfel, am şi lăsat un mesaj pentru el pe robot.

Tăcerea se prelungi atât de mult încât crezu că bărbatul închisese. Apoi auzi un şuşotit într-o limbă necunoscută şi vocea care răspunsese întrebă:

— Cine eşti?

— Mă cheamă Malko. Malko Linge. Am un mesaj important pentru Abu. Din partea prietenilor săi de la Istanbul. Ştie despre ce e vorba.

— Abu nu-i aici. Nu ştiu unde e.

— Mai caut şi un prieten, zise Malko, Paul Nitze. Poate că ştii unde e.

Alte şuşoteli. Pulsul îi bătea nebuneşte. În sfârşit, luase contact cu cecenii răposatului Djokar Dudaiev. Dar cecenii erau neîncrezători. Auzi un fond muzical. Adăugă, fără să ştie măcar dacă era ascultat:

— V-am sunat de multe ori de când am venit la Moscova, dar nu mi-a răspuns niciodată nimeni.

Bărbatul nu părea să fi auzit remarca. Întrebă tăios:

— Unde eşti?

— Într-o cabină telefonică.

— Nu, la Moscova.

— La hotel *Savoy*, dar...

— O să te sunăm.

Malko aproape că strigă în receptor:

— Aici! Sunaţi-mă aici! Vă dictez numărul cabinei: 2348730. Aştept.

Interlocutorul său închise atât de repede încât Malko nu-și putu da seama dacă își notase numărul. Închise și el și rămase alături de telefon, înghețat de vântul rece. Ca timpul să treacă mai ușor, Malko număra mașinile Miliției sau ale celor de la GAI care treceau pe Kolțo. Când ajunse la șapte sună și telefonul. Trecuseră deja treizeci de minute. Aceeași voce răgușită întrebă:

— Malko?

— *Da.*

— Știi cine e Abu?

Nu se aștepta la această întrebare și ezită câteva secunde înainte de a răspunde:

— E unul dintre marii voștri luptători. Un prieten apropiat al liderului.

Tăcere. Șușoteli. Unde se aflau în acel oraș imens? În fond, nu știa cine era misteriosul „Abu". Dacă i se cereau mai multe amănunte, convorbirea avea toate șansele să se oprească definitiv.

Bărbatul își drese glasul.

— O să te sunăm. Mai târziu.

— La hotel? S-ar putea să fie periculos.

În loc să răspundă, necunoscutul închise, lăsându-l pe Malko frustrat și înghețat. Nu avea de gând să-și petreacă noaptea lângă acel telefon public, drept pentru care se hotărî să se întoarcă la hotel. Metroul era aproape pustiu, cu excepția câtorva cerșetori și oameni fără adăpost încolăciți în jurul sticlei de votcă. Jetoanele rămăseseră aceleași, numai că trecuseră de la cinci copeici la o mie cinci sute de ruble. De altfel, copeica fusese luată de marele val care măturase Uniunea Sovietică.

* * *

Colonelul Victor Ampilov intră în biroul său foarte frumos mobilat. Recepționera de la etajul cinci îi aruncase o ocheadă

incandescentă când ieșise din ascensor. Era o fată înaltă purtând totdeauna rochii lungi până la glezne, dar cu o față senzuală și plăcută. Trebuie spus că ofițerul de la FSB — cu părul lui blond, trăsături regulate și bărbia energică — ar fi putut servi drept model pentru un afiș publicitar glorificând rasa slavă. Își zise că într-o seară, când va lucra până târziu, o va chema pe această fată în biroul lui. Cum putea să trăiască și să se îmbrace cu numai șase sute de mii de ruble pe lună? Dar mai avea un motiv de satisfacție. Supravegherea din ajun funcționase perfect. Ridică receptorul și-și sună secretara.

— Sună-l pe Ivan de la Secția Nouă.

Apoi scrise o notă de serviciu care era gata când sună numitul Ivan.

— Pune sub ascultare camera 406 de la hotelul *Savoy*, ordonă el. Vreau o supraveghere permanentă, nu sondaje. Îți trimit ordinul de misiune.

Închise și se gândi. Ascultarea telefoanelor nu era suficientă într-un astfel de caz. Formă un număr din exterior și ceru să vorbească cu Alexia. Când aceasta răspunse la telefon, colonelul zise:

— Alexia, aici e Victor. Poți lua masa la *Teatro*? Am o mică chestie pentru tine.

— Cu plăcere, răspunse interlocutoarea sa, dar nu înainte de unu și jumătate.

— *Haraşo.*

Închise plin de euforie. *Teatro* aflat în building-ul hotelului *Metropol*, nu era accesibil soldei unui colonel. Totuși, în cadrul cazului cecen, avea posibilitatea unor cheltuieli nelimitate. Era destul să semneze o hârtie gălbuie, care încă mai purta antetul KGB-ului, la serviciul financiar de la etajul trei.

Alexia Arbatov, o blondă sculpturală cu picioare lungi, designer la un croitor italian, câștiga de cinci ori mai mult ca el și era avidă de bani. Era amanta lui ocazională (nu avea destui bani ca s-o păstreze tot timpul) și o colaboratoare

excelentă în cazul unor sarcini delicate când fizicul ei de cover-girl făcea adevărate minuni. O momeală pe care toţi o înghiţeau fără măcar să-şi dea seama.

* * *

Malko tocmai ieşise din galeria Tretiakov şi se îndrepta spre râul Moscova pe Lavruşinski Pereulok, când o siluetă apăru pe neaşteptate din mulţimea de hăini de piele şi berete de lână. O blondă frumoasă de ţi se tăia răsuflarea ducând, sau mai curând târând după ea o valiză grea! Tipa avea o faţă rotundă cu ochi prelungi ca o asiatică, pomeţi înalţi şi o cascadă de păr auriu pe spate.

Şi ea purta o scurtă de piele neagră, dar foarte bine croită, oprindu-se exact la limita unui şort de piele, negru şi el, care lăsa descoperită cea mai mare parte a pulpelor necunoscutei cu ciorapi negri. În locul basceţilor obişnuiţi ai moscoviţilor, ea purta o pereche de pantofi cu toc foarte eleganţi. O apariţie aproape ireală în acea mulţime cenuşie! Bineînţeles, ruşii, pe care comuniştii îi făcuseră să uite ce e aceea galanteria, nu se înghesuiau s-o ajute.

Când ajunse în dreptul lui, Malko i se adresă cu un zâmbet.

— Pot să te ajut?

Blonda îi aruncă o privire neîncrezătoare. Fără să încetinească pasul, îi zise printre dinţi:

— *Niet, spasiba.*

Malko începu să meargă alături de ea.

— Dă-mi voie să-ţi duc valiza, insistă el.

Îmblânzită, ea îi răspunse:

— Sunt măritată! Nu e cazul să fiu agăţată.

Tânăra femeie folosise cuvântul *cadrit*, voit vulgară.

Ea luă din nou valiza, dar Malko avea deja mâna pe mâner.

— Nu te agăţ, zise el cu fermitate. Pur şi simplu mama mi-a spus că nu trebuie să las niciodată o femeie să care un pachet.

— Merg departe! Bolşaia Ordînca.

— Nici o problemă!

Tânăra femeie consimţi în sfârşit să-i ducă bagajul. Valiza cântărea probabil vreo cincisprezece kilograme şi Malko fu gata să regrete gestul lui cavaleresc. Dar blonda era într-adevăr splendidă şi, la Moscova, nu întâlneai decât prostituate, când nu erai integrat vieţii ruseşti. În timp ce mergea, Malko încercă să deschidă conversaţia. Proprietara valizei răspundea monosilabic, ţinând capul foarte drept, cu ochii aproape închişi. După ochi, ai fi zis că se născuse din încrucişarea unui rus cu o chinezoaică. După douăzeci şi cinci de minute, blonda se opri în faţa unei porţi înalte. Pe perete era fixată o placă de cupru pe care scria FERRAGAMO ITALIAN FASHION.

— Am ajuns, zise ea.

Malko puse jos valiza uşurat.

— Lucrezi aici?

— Da, răspunse ea puţin mai amabilă. La Ferragamo. Am dus o colecţie la *Inturist* pentru nişte clienţi străini.

— N-ai găsit un taxi?

Ea îşi scutură părul blond.

— Nu primesc banii înapoi. N-am chef să prăpădesc trei mii de ruble. Nu eşti rus?

— Nu, răspunse Malko. Austriac.

Ea se aplecă să ia de jos valiza.

— *Spasiba. Spasiba balşoi!* E *foarte* grea.

— Eşti *foarte* frumoasă, zise Malko zâmbind. Nu vrei să bem ceva?

— Nu, n-am timp. Altădată.

— Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Alexia Arbatov.

— Ai un număr de telefon?

Ea ezită, apoi scoase din geantă o carte de vizită pe care scrise un număr şi i-o întinse lui Malko. Îi văzu numele, pe o

parte în ruseşte, pe cealaltă în englezeşte, precum şi numele croitorului. Apoi un număr de telefon din şapte cifre.

— Nu sunt prea des aici, îl preveni ea.

Malko o văzu dispărând pe poarta mare cu o uşoară strângere de inimă. De când se afla la Moscova întâlnise multe femei drăguţe, dar nici una ca ea. Dacă cecenii îi ofereau un mic răgaz, era hotărât să nu scape ocazia.

* * *

Orele se scurgeau la fel de încet ca nisipul dintr-o clepsidră. Seara trecută, după întâlnirea cu Alexia Arbatov, Malko cinase singur în sala de mese rococo, plină de ornamente aurite de la *Savoy*. Fusese încă o dată dezamăgit de caviarul local. Ceea ce i se servise drept Beluga, la Petrossian ar fi fost caviar presat. Nu adormise mai înainte de ora trei, aşteptând zadarnic să sune telefonul. Apoi rămăsese în camera lui până la prânz, impunându-şi să nu-i sune din nou pe ceceni timp de patruzeci şi opt de ore. Avusese un contact şi aveau numărul lui. Era rândul lor la mutare. Îşi petrecuse câteva ore la Muzeul Kremlinului şi la muzeul Puşkin. Îndopat de artă, acum avea poftă de altceva.

Formă, la noroc, numărul lăsat de Alexia Arbatov. Fără prea mari speranţe. O creatură de vis ca ea probabil că era copleşită de propuneri. Tânăra femeie răspunse.

— Eu sunt, prietenul tău austriac, preciză Malko. Voiam să ştiu dacă vrei să cinăm împreună.

Urmă un moment de tăcere, apoi ea izbucni în râs.

— *Bolşemoi*! ai noroc. Trebuia să cinez cu prietenul meu, dar ne-am certat.

— Atunci, la opt, la *Savoy*.

— Nu, nu la *Savoy*, o să fiu luată drept o prostituată. Mai bine la barul de la *Maxim's*. În clădirea hotelului *Naţional*.

Cel puţin nu-şi ascundea gustul pentru lux. Malko acceptă. Asta îl va face să uite de telefoanele publice.

* * *

Sala lungă de la barul *Maxim's* era veselă ca o sală mortuară. Chiar şi buchetul de flori de pe bar avea un aer cam trist! Sosirea Alexiei cu blana ei de vizon nu reuşi să înveselească lambriurile întunecate. După ce-şi scoase blana, tânăra femeie apăru într-o rochie neagră foarte simplă, mulându-se pe ea ca o mănuşă, până la gât, dar oprindu-se la prima treime a pulpelor.

Văzând privirea admirativă a lui Malko, rusoaica zâmbi.

— Nu-i a mea şi face trei mii de dolari. Mi-a împrumutat-o patronul meu. I-am spus că iau masa cu o persoană foarte importantă. Eşti o persoană foarte importantă, nu-i aşa?

Privirea ochilor ei migdalaţi ar fi extirpat sperma şi unui centenar. La cererea ei, Malko îi comandă un „Cosmopolitan", cocteil din Cointreau, votcă, lămâie verde şi suc de merişor, având o ciudată culoare roşie. Flecăriră despre viaţa nouă a moscoviţilor. Ca majoritatea ruşilor, Alexia ştia să bea. După epuizarea veseliei provocate de „Cosmopolitan", Malko comandă o sticlă de şampanie Taittinger Comtes de Champagne, facturată la preţul unei maşini de ocazie, apoi trecură în marea sală de mese. Decorul era la fel ca la Paris, nu însă şi mâncarea. Văzând preţiozitatea meniului, Malko se hotărî să comande o cină rusească: zakuski şi şaşlik de vacă nebună din Caucaz.

Alături de ei, doi „New Russians" blonzi, cu umeri de luptători, cinau împreună cu două creaturi, bând un vin de Bordeaux de două mii de dolari sticla! Fără măcar să ştie ce beau.

Conducerea de la *Maxim's* aducea cu Air France vinuri de Bordeaux după care se topeau aceşti „New Russians".

— N-ai vrea să părăseşti Rusia? întrebă Malko la sfârşitul mesei. Ai putea să câştigi o adevărată avere fiind cover-girl în străinătate.

— Nu, m-aş simţi rătăcită în afara Moscovei, răspunse

Alexia dându-şi pe spate părul lung. Acum găseşti orice la Moscova. Cu excepţia dolarilor!

Izbucni în râs şi-şi bău coniacul pe nerăsuflate. Alcoolul făcea să-i strălucească ochii cenuşii şi sfârcurile sânilor se conturau sub materialul fin al rochiei. Malko îşi simţi pulsul accelerându-se când auzi foşnetul ciorapilor.

— Ce faci la Moscova?

Se aştepta la întrebarea ei.

— Studiez tot felul de „joint ventures" îi explică el. Cu prieteni de la diferite bănci. Administrez un fond de investiţii.

— Atunci înseamnă că eşti foarte bogat! zise ea veselă.

Pe masa vecină îşi făcuse apariţia o sticlă de şampanie Taittinger. La Moscova nu se găseau decât băuturi străine. Orchestra cânta *Strangers in the Night*. O invită la dans şi contactul cu corpul ei suplu îl făcu să uite pentru moment motivul prezenţei sale la Moscova. Alexia se sprijinea de el fără ostentaţie, dar nici cu prea multă reţinere.

— Îţi place să joci? întrebă ea deodată.

— Aşa şi-aşa! De ce?

— Mie îmi place la nebunie! zise ea. Nu vrei să mergem la un cazino? Patronul mi-a dat o primă şi ştiu că am noroc.

— E unul la *Savoy*, sugeră Malko.

— *Dava!*

Alexia se şi ridicase în picioare.

* * *

Ceva mai sinistru ar fi fost foarte greu! „Cazinoul" de la *Savoy* avea o singură încăpere, la primul etaj. Erau două mese de ruletă, două de black-jack şi în total trei jucători. Alexia Arbatov schimbase un teanc mare de bancnote roşii de zece mii de ruble şi grămada de jetoane din faţa ei scădea cu repeziciune. Malko era întristat. Fumând fără măcar să-şi dea seama, tânăra femeie sărea de la un număr la altul. În cele din

urmă, Alexia miză totul pe 9. Ieşi 34. Tânăra femeie dădu din umeri şi murmură *nicevo*.

Când întâlni privirea lui Malko, Alexia se strădui să zâmbească.

— Sunt doar bani! zise ea sfidător. Oferă-mi ceva de băut.

— La bar?

— Dacă vrei.

Coborâră. În bar nu mai era decât barmanul. Alexia se întoarse spre Malko.

— Ai un minibar?

— Da.

— Atunci, hai.

Imediat ce ajunseră în cameră, tânăra femeie se instală într-un fotoliu şi ceru de băut. Malko găsi în minibar votcă, Cointreau şi lămâie, ceea ce-i permise să pregătească două „balalaice".

Ciocniră şi băură ruseşte. Rochia tinerei femei alunecase într-o parte, descoperindu-i o pulpă aproape până la şold. Alexia urmări privirea lui Malko şi zâmbi.

— Ai vrea să te culci cu mine, nu?

Mai înainte ca el să răspundă, ea se ridică şi veni să se sprijine de el.

— Sunt nebună în seara asta! murmură ea. Am pierdut la joc şi vreau să fac dragoste cu tine. Din cauza ochilor tăi. Ai zice că sunt de aur. Şi pe urmă eşti amabil; un rus nu mi-ar fi dus niciodată valiza.

Îşi strivi gura de buzele lui. Malko îi simţi corpul frecându-se de al lui. El o sprijini de policioara pe care se afla televizorul şi care folosea la scris, îi ridică rochia şi scormoni între coapsele ei. Alexia îşi dezlipi gura de buzele lui şi zise:

— Da! Hai aşa! Violează-mă!

Era un fel de-a vorbi!

Alexia îşi ridică bazinul pentru ca Malko să-i poată trage în jos triunghiul de dantelă neagră care se presupunea că o protejează. Malko reluă asaltul. Aşezată pe policioară, cu

picioarele îndoite, cu rochia ridicată pe șolduri, ea îl primi cu o exclamație de plăcere. În picioare, Malko o pătrunse dintr-o singură mișcare. Cu spatele sprijinit de perete, Alexia își petrecu mâinile după gâtul lui și zise:

— *Davai*! Regulează-mă tare!

El îi dădu ascultare, posedând-o cu mișcări energice. Tânăra femeie, avea tendința să alunece în față, dar fiecare asalt al lui o respingea spre perete. În acest ritm, Malko simți foarte repede apropiindu-se deznodământul. Alexia, cu părul blond răvășit, cu ochii dați peste cap, se agita ca o posedată. Picioarele ei aproape că se ridicară la verticală ca să se împreuneze ca niște foarfeci gigantice în spatele lui Malko care stătea în picioare în fața ei. În această poziție își revărsă sperma în ea.

Picioarele tinerei femei recăzură, trăsăturile i se destinseră, tălpile luară din nou contact cu podeaua. Malko observă că sânii ei, pe care se mula țesătura fină a rochiei, erau încă tari.

— A fost bine! zise ea suspinând.

Alexia se îndreptă spre sala de baie cu un mers legănat. La nici două minute după intrarea ei în sala de baie, sună telefonul.

* * *

Un val de adrenalină fu gata să spargă arterele lui Malko. Știa cine putea să-l caute la ora aceea!

Se grăbi să ridice receptorul aparatului aflat pe birou, chiar alături de locul unde făcuse dragoste.

— Malko Linge?

Era tot acea voce.

— *Da*.

— Mai vrei să te întâlnești cu Abu?

— Bineînțeles.

— Mâine, preciză vocea. Strada Celui de-al Nouălea Cerc. Corpul II. Intrarea 3. Vei fi așteptat la ora unsprezece.

— De acord, zise Malko. În privința lui Paul...

Celălalt închisese deja. Vocea ironică a tinerei femei care ieșise din sala de baie îl făcu să tresară.

— Ai o altă întâlnire cu o rusoaică frumoasă?

— Nu, afaceri, răspunse Malko.

— La ora asta?

Alexia își îmbrăcă haina de blană. Și îi aruncă o privire ambiguă.

— Dacă mai stai la Moscova, sună-mă. Dar n-ai să ai în fiecare zi același noroc.

— Te conduc.

— Nu e nevoie, voi lua un taxi.

Se sărutară și Malko o conduse la ascensor.

Era o zi fastă. Avea în sfârșit o întâlnire și făcuse dragoste cu o fată splendidă. Acum dorea să vină cât mai repede ziua de mâine.

* * *

Colonelul Ampilov se uita, alb la față de furie, la raportul înregistrării convorbirii telefonice din camera 406 de la *Savoy*. Magnetofonul nu funcționase bine! Convorbirea avea întreruperi, nu se înțelegea nimic. Din adresă nu se auzea decât „Corpul II. Intrarea 3". Se uită descurajat la foaia gălbuie. Țara lui îl dezgusta. După pompa de benzină, aum fusese trădat de un magnetofon!

În momentul în care voia să dea frâu liber furiei, sună telefonul direct.

— E bine? întrebă vocea veselă a Alexiei Arbatov.

— Nu, mărturisi ofițerul. O problemă tehnică. N-am înregistrat convorbirea.

Tânăra femeie râse.

— Așa! Are întâlnire astăzi la orele unsprezece, pe strada Celui de-al Nouălea Cerc, nr. 54, Corpul II, intrarea 3.

Colonelul simți că se albește la față.

— De unde ştii asta?

— Eram în sala de baie când a sunat telefonul. Am ridicat receptorul şi am ascultat. Am făcut rău?

Victor Ampilov fu gata să se sufoce.

— Evident că nu! Dar ce căutai în sala de baie?

— Făceam pipi.

— Ai fost în camera lui! Te-ai culcat cu el?

— Nu, răspunse ea. Îţi jur pe sfântul Nicolae. Doar am băut un păhărel. Eram tristă, pierdusem la ruletă.

— Putoare, zise fără convingere ofiţerul de la FSB, sunt sigur că te-ai regulat cu el!

— Auzi, zise Alexia indignată, nu m-am dus la el de capul meu! Tu m-ai pus să mă las agăţată. Gata, am treabă!

Închise, lăsându-l pe Victor Ampilov pradă unor sentimente contrare. Alexia îl salvase de la catastrofă.

Avea două ore la dispoziţie ca să se organizeze. Mai întâi trebuia să raporteze superiorului său, generalul Rudzik, adjunctul direct al generalului Barsukov. Trebuia să-i fie reconfirmate noile ordine. În ajun, colonelul Ampilov primise o notă secretă de la generalul Barsukov, care transmitea la rândul ei un ordin dat de generalul maior Korsakov. Prioritatea se schimbase. Agentul CIA trebuia eliminat fizic imediat ce era posibil, procedându-se în aşa fel încât vina să cadă asupra cecenilor. Kremlinul considera prea periculoasă cârdăşia CIA-ceceni. Deci se impunea de urgenţă *descurajarea* americanilor.

* * *

Din prudenţă, Malko luase metroul, coborând la Babuşkinskaia, penultima staţie de pe linia 5, la nord de Moscova. Acolo nu se vedea nici un Mercedes, ci numai nişte maşini prăpădite conduse cu precauţie pe străzi desfundate.

Cât vedeai cu ochii, nu erau decât şiruri enorme de „coteţe" de ciment cenuşiu, singura culoare venind de la numele străzilor, albastru pe fond alb. La fiecare metru întâlneai o tarabă pe trotuar înconjurată de mătuşici înfofolite. Imobilele se înălţau în mijlocul unei păduri rare de mesteceni cu vârfurile acoperite de zăpadă. Ajunse în sfârşit în dreptul numărului 54.

La 52 era un azil de bătrâni înconjurat de ziduri ca o închisoare. Văzu tramvaie verzui şi o epavă de maşină pe trotuar. Aici Rusia nu se schimbase deloc. Privi în jurul lui. Feţele oamenilor erau cenuşii, uniforme şi indiferente. Chiar şi în acel colţ retras, chioşcurile nu ofereau decât băuturi alcoolice străine şi scumpe: Defender, Cointreau, Gaston de Lagrange XO, Smirnoff. Şi apă minerală la preţul votcii locale. Stătu un moment să observe oamenii şi mediul înconjurător. După o astfel de întâlnire dispăruse Paul Nitze.

Traversă. Trotuarul era în întregime ocupat de o expoziţie de rochii de mireasă în aer liber! Suspendate de umeraşe, ele însele agăţate de sfori întinse între doi mesteceni, rochiile se legănau ca nişte fantome, pipăite de bătrânele curioase şi oferite la preţul modic de şapte sute de mii de ruble. Malko le dădu ocol şi intră printre mestecenii rari.

Patru imobile de ciment dreptunghiulare se aliniau paralele cu strada. Al doilea îl interesa, Corpul II. Fiecare imobil număra probabil vreo sută de apartamente.

Al doilea imobil era perfect identic cu celelalte. Porni pe potecă şi zări doi bărbaţi care trăncăneau în faţa numărului 3. Cu ei avea întâlnire.

Capitolul VI

Şamil Basaiev tresări auzind paşii apropiindu-se pe culoar şi mâna îi alunecă instinctiv spre pistolul-mitralieră Borko ascuns sub centură. Dar necunoscutul îşi continuă drumul spre bar şi cecenul se destinse, apoi aprinse o ţigară. De la sosirea sa la Moscova, în urmă cu zece zile, Basaiev slăbise şase kilograme! Tensiunea nervoasă era mai greu de suportat decât bombardamentele orbeşti ale aviaţiei ruse. Totuşi, când Zelimhan Iandarbaiev, noul său şef, îi ceruse să ducă *Gazavat*-ul[1] în capitala rusă pentru a răzbuna moartea generalului Dudaiev, acceptase cu bucurie. Misiunea care i se propunea era de natură să facă să pălească toate isprăvile trecute. Niciodată rebelii ceceni nu încercaseră o operaţiune atât de îndrăzneaţă!

Poate că n-ar fi făcut-o fără ajutorul involuntar al americanilor care le propuseseră negocieri la Moscova, permiţându-le să-l infiltreze în capitală pe Şamil Basaiev, sub numele de cod „Abu", cu o mică asigurare pe viaţă!

În mod oficial, se afla acolo ca să asculte oferta CIA. În realitate, ca să pregătească o acţiune de răsunet sperând că FSB-ul, din cauza americanilor, nu va fi prea activ. Zelimhan Iandarbaiev nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa voinţei lor de a-l face pe Boris Elţîn să cedeze. După trecerea alegerilor, totul avea să fie dat uitării. Dar până atunci erau foarte utili...

La cei treizeci şi cinci de ani ai săi, mai curând firav dar

1) *Război sfânt (n.a.)*

sportiv, cu un păr negru abundent şi tenul destul de deschis, Şamil Basaiev era unul dintre cele mai bune elemente ale gherilei cecene. Familia lui pierise în bombardamentele ruşilor, sora lui fusese ciopârţită de un obuz sub ochii săi şi logodnica lui era paralizată pe viaţă din cauza unei schije de obuz. Pentru el, viaţa nu mai avea decât un scop: o Cecenie liberă. Dar nu era sigur că o va apuca. *Boiviki*[1] avea o durată de viaţă destul de scurtă!

Într-un oraş imens, Basaiev nu se simţea deloc în apele lui. Era obişnuit să-şi poarte pe faţă armele şi ţinuta de camuflaj. Se uită la ceas, cuprins de angoasă. Oamenii lui plecaseră deja de o oră. Pe bulevardul periferic exterior, *Maskovskaia Kuţevaia Automobilnaia*, aveau nevoie doar de patruzeci de minute ca să ajungă la locul întâlnirii. Hotelul *Majarski*, unde se ascundea de la sosirea la Moscova, era situat la extremitatea şoselei Minsk, chiar după bulevardul periferic din sud-vestul oraşului. Locul indicat agentului CIA fusese ales pentru că accesul era uşor şi nici o familie cecenă nu locuia în preajmă. Şamil Basaiev cunoştea FSB-ul. Dacă ieşea prost, toţi locuitorii, pe o rază de un kilometru, ar fi fost trecuţi prin ciur. Dar acest cartier mai avea un avantaj. În acel colţ depărtat, poliţiştii puteau fi reperaţi ca o muscă într-un pahar cu lapte.

Planul era simplu. Trebuia să se asigure că agentul CIA nu era supravegheat în prima fază. După aceea, după ce l-ar fi identificat, aveau să-l recontacteze pentru o nouă întâlnire şi ar fi fost dus într-o ascunzătoare unde Şamil Basaiev avea să vină să dea ochii cu el.

Hotelul *Majarski* trebuia să rămână un loc cât se poate de liniştit. Basaiev nu voia să riste deloc. Sosise cu trenul la gara Kazan, având asupra lui acte false. Un om din reţeaua lui venise să-l ia ca să-l ducă la *Majarski* şi să-i înmâneze un telefon portabil înregistrat pe numele unui om de afaceri cecen care se afla în străinătate. Era singurul mijloc de legătură cu

1) *Luptător cecen (n.a.)*

exteriorul. În afara gărzilor sale de corp, *nimeni* nu știa unde se afla la Moscova. Era cea mai bună garanție. Hotelul *Majarski*, loc de popas al camionagiilor, era frecventat de oameni din toate țările care soseau și plecau mai departe cu camioanele lor. Contrar celorlalte hoteluri din Moscova, aici nu se cerea pașaportul la sosire. Milițienii locali nu veneau niciodată acolo căci avea o reputație proastă. Hotelul însuși, situat la marginea șoselei Minsk, era dezafectat, ceea ce permitea ascunderea eventuală a unor oameni și arme. Rămânea un motel de două etaje la care nu se putea ajunge decât intrând pe o poartă mare de fier încuiată și păzită. În parcarea hotelului staționau în permanență vreo treizeci de camioane. Camera costa o sută de mii de ruble și cameristele nu se dădeau înapoi să-și sporească câștigul oferind prestații în natură.

Șamil Basaiev era înconjurat de vreo șase luptători repartizați câte doi în camerele vecine cu a lui și dispunând de armamentul corespunzător, o pușcă-mitralieră Pulimiot și mai ales un RPG7! Cu ele puteau să țină un timp în loc Miliția și FSB-ul. Toți aveau veste anti-glonț.

Șamil Basaiev își făcu calculul că mai avea încă de așteptat veștile. Se ridică, puse pistolul Makarov la centură și trase puloverul gros peste el înainte de a ieși din cameră. Paznicul cu alură de rugbist, care păzea ușa, îi făcu cu ochiul. Cu pistolul într-o parte, cu uniforma albastră strălucind, paznicul nu știa cine era, dar îi plăcea cum arăta la față.

Cecenul bătu ușor de două ori la ușa vecină care se deschise imediat. Două perechi de ochi îl fixară cu anxietate. El îi liniști cu un zâmbet.

— Mă duc la recepție, zise el.

Fără o vorbă, cei doi porniră după el. Șeful nu era lăsat niciodată singur.

La *Majarski*, camerele nu aveau telefon, singurul aparat aflându-se la recepție, la dispoziția tuturor. Nu era deloc discret, dar Basaiev și prietenii lui nu telefonau niciodată de-acolo. Un camionagiu iugoslav tocmai lămurea la telefon o

afacere obscură cu aparate video. Șamil Basaiev se instală pe un scaun în mica sală a televizorului unde alți trei camionagii stăteau tolăniți în fața unui *talk-show* idiot.

Nu reușea să alunge anxietatea. Cu o săptămână în urmă, la ordinele lui, trei dintre oamenii săi, după cum fusese prevăzut, luaseră contact cu un agent CIA, ca să-l ducă într-o ascunzătoare din nordul Moscovei unde să poată veni și Basaiev. Or, acești trei oameni ai lui dispăruseră și nu știa ce se petrecuse. Luptătorii lui nu mai dăduseră nici un semn de viață. Încercase să contacteze telefonul mobil al șefului. Fără nici un succes. Răspunsese o voce necunoscută și închisese imediat. Aparatul nu putea să „vorbească„ nu servise decât pentru apelarea americanului sau Inmarsat-ul lui Iandarbaiev, cărora rușii îi cunoșteau deja numărul.

Ipoteza cea mai probabilă era că FSB-ul îi interceptase oamenii. Din fericire, nici unul dintre cei trei *boiviki* nu-i cunoștea ascunzătoarea. N-ar fi putut să dezvăluie decât o altă adresă chiar dacă ar fi fost torturați. Dar trebuia să lămurească această situație. Trebuia să afle cum reușise să intervină FSB-ul în această întâlnire. Nu existau decât două ipoteze. Fie americanul era în înțelegere cu rușii, fie FSB-ul îi reperase oamenii. Răspunsul la această întrebare era un lucru primordial pentru viitorul apropiat. Căci nici chiar Iandarbaiev nu putea să neglijeze puterea americană. Trebuia să afle dacă americanii erau prieteni sau dușmani, și să acționeze în consecință.

Șamil Basaiev se uită din nou la ceas, pândind soneria telefonului său mobil care i-ar fi adus la cunoștință că de data asta totul mersese bine.

* * *

Când Malko se apropie de cei doi bărbați care stăteau de vorbă în fața Corpului II, aceștia nu făcură nici o mișcare. Unul dintre ei ținea în lesă un câine lup. Trecu pe lângă ei și intră în imobil cercetându-i cu privirea. Aveau mutrele unor ruși de

condiție medie, pielea cenușie și privirea mohorâtă. Nici măcar un străin nu-i deranja. În antreu, Malko examină cutiile de scrisori sparte care nu purtau decât numerele apartamentelor și se opri.

Ce să facă?

Cei doi bărbați continuau să flecărească. Asta dură vreo zece minute. În sfârșit, cei doi se despărțiră. Cel cu câinele se depărtă, celălalt intră în imobil și porni pe scară, fără să se uite la străin. Malko turba!

Ieși afară, făcu câțiva pași, ca să fie văzut, apoi se gândi să caute un telefon public. Gândul de a se întoarce în centru fără nici un rezultat îl descuraja. Dar poate că era numai o întârziere, ceva neprevăzut.

Nu va pleca înainte de a fi sigur că la întâlnire nu venise nimeni.

În momentul în care ieșea, Malko văzu un bărbat apropiindu-se pe cărare. Era tânăr, purta șapcă și o scurtă neagră de piele. Cu tenul mat și privirea pătrunzătoare, tânărul contrasta cu oamenii din cartier. Ajuns în dreptul lui Malko, el se opri și murmură:

— Ai venit să-l vezi pe Abu?

Merse mai departe fără să aștepte răspunsul, pătrunse în antreu și-l așteptă pe Malko. Acesta veni după el.

— Ești Abu? întrebă el.

Celălalt zâmbi.

— Nu, dar vom merge la el. Luăm ascensorul.

Apăsă pe buton. Ascensorul sosi încet, scârțâind din toate încheieturile și cecenul se dădu la o parte politicos pentru a-l lăsa pe Malko să intre primul.

— *Pajolsk.*

Cabina era atât de îngustă încât cei doi se atingeau. Aparatul se opri la etajul șase și ușile se deschiseră scârțâind. Tânărul făcu un salt afară. Precipitarea lui îl alertă pe Malko. Îl văzu băgând mâna sub scurtă. Cu un reflex instantaneu, Malko apăsă pe butonul parterului. În momentul în care ușile se

închideau cu o încetineală exasperantă, mâna dreaptă a tânărului ieși de sub scurtă, ținând un pistol automat cu o surdină de douăzeci de centimetri. Tânărul întinse brațul ca să țintească și, în același moment, o ușă se deschise în spatele lui. Malko întrezări o femeie cu o privire înspăimântată apoi îngrozită, iar țipătul ei pătrunzător îi sfredeli urechile.

Descumpănit, tânărul întoarse capul. Malko înțelese că agresorul său avea timp să tragă mai înainte ca ușile să se închidă. Se aruncă înainte și îl dezechilibră cu o lovitură bruscă, înainte de a sări din nou în cabină. În sfârșit, ușile se închiseră. O auzi trântindu-se și pe cea a apartamentului din față și se aruncă pe podeaua ascensorului. În timp ce cabina începea să coboare, două găuri apărură în locul în care ar fi trebuit să se afle pieptul lui. Gloanțele izbiră peretele din spate. Se ridică în picioare. Această cursă era total neprevăzută. Cecenii îi dăduseră întâlnire ca să-l asasineze. Probabil că asta i se întâmplase și lui Paul Nitze.

Un grăunte baban de nisip se strecurase în angrenajul frumoasei manipulări puse la cale de CIA!

Cabina cobora încet. Atâta vreme cât era în mișcare, Malko nu risca mare lucru, dar probabil că asasinul lui cobora câte patru trepte odată și era posibil să ajungă la parter înaintea lui, unde să aștepte liniștit să se deschidă ușile și să-l împuște. Malko examină cu febrilitate șirul de butoane și văzu unul roșu pe care scria STOP. Apăsă pe el. Imediat cabina se opri între două etaje și se declanșă o sonerie stridentă.

Așteptă câteva secunde, apoi apăsă pe butonul etajului douăzeci! Ucigașului i-ar fi fost greu să se țină după el! Malko ar fi avut timp să se refugieze într-un apartament și să ceară ajutor.

Nimic nu mișca.

Apăsă din nou pe buton. Același rezultat. Soneria stridentă continua să-i sfredelească timpanele. Trecu un lung moment, după care soneria se opri brusc. Dar cabina tot nu se mișca din loc. Încercă toate butoanele fără să reușească să pornească

ascensorul. Atunci începu să lovească cu putere în peretele metalic, strigând după ajutor.

Dar nu primi nici nu răspuns.

Sătul de atâta agitaţie zadarnică, Malko se aşeză pe podeaua cabinei. Având în vedere nepăsarea rusească, putea să stea acolo o zi-două!

* * *

Colonelul Victor Ampilov, cu ochiul lipit de o gaură făcută în peretele camionetei de spălătorie care îi folosea drept „submarin", îl văzuse pe Malko intrând în imobil împreună cu tânărul cu şapcă neagră.

După câteva minute, tânărul, membru al unei unităţi secrete care depindea direct de Kremlin, ieşi şi se depărtă cu un pas rapid. Prima parte a operaţiunii reuşise. A doua parte se va desfăşura la fel de bine? Tot cartierul era împânzit de vreo treizeci de oameni ai FSB-ului repartizaţi în mai multe vehicule care ţineau legătura prin radio.

Totul era să fie reperaţi „bandiţii" veniţi să-l întâlnească pe agentul CIA. Colonelul Ampilov supraveghea fără încetare trecătorii din preajma numărului 54. Doi oameni îi atraseră privirea. Se învârteau în jurul rochiilor de mireasă, fără ca vreunul din ei să arate ca un viitor ginerică. Colonelul Ampilov îi urmări cu privirea în timp ce se îndreptau spre o Lada roşie. Unul purta o scurtă de piele, altul o canadiană. În momentul în care urca în maşină, acesta din urmă duse repede mâna într-o parte, ca pentru a împiedica ceva să cadă.

Inima ofiţerului rus tresări. Era gestul unui om care impiedica să cadă o armă ascunsă. Luă aparatul de emisie-recepţie şi zise:

— O Lada roşie cu doi oameni la bord se îndreaptă spre Vladbikino. N-o scăpaţi.

Cu o camionetă mult prea uşor de reperat, colonelul nu putea să participe la urmărire. De aceea sări jos şi alergă până

la o maşină Audi gălbuie parcată pe trotuar şi condusă de unul din oamenii lui.

— *Dava!* zise el şoferului. Mergi spre Vladbikino!

Porni staţia radio a vehiculului ca să reia contactul cu oamenii săi şi le recomandă prudenţă. Nu trebuia în nici un fel să-i alarmeze pe „bandiţi", ca să-i ducă la misteriosul Abu. Colonelul era lac de năduşeală. Erau în joc viitoarele lui stele de general.

O voce din difuzorul staţiei radio îl anunţă:

— Suntem în spatele maşinii roşii. Totul merge bine.

Colonelul Ampilov se destinse. Stelele de general se apropiau.

* * *

Încordaţi, Musa şi Hassan nu scoteau nici o vorbă. Imediat ce văzuseră un om abordându-l pe agentul CIA şi ducându-l în interiorul imobilului unde *ei* îi dăduseră întâlnire, cei doi îşi dădură seama că era ceva suspect. Plecaseră fără să mai aştepte nici o secundă. Spre deosebire de ceilalţi partizani ai independenţei, ei trăiau la Moscova de multă vreme. Liniştiţi, ca cei treizeci de mii de ceceni care emigraseră acolo. Bineînţeles susţineau financiar mişcarea de independenţă, dar nu întreprinseseră niciodată nimic la Moscova, temându-se că atentatele vor dezlănţui poliţia rusă împotriva lor. Nişte progromuri anticecene s-ar fi încadrat perfect în mentalitatea rusă. Deja, de la începutul operaţiunilor în Cecenia, miliţienii înmulţiseră măsurile jignitoare la adresa cecenilor care se ocupau cu negustoria în pieţe. În aşa măsură încât aceştia spuneau clienţilor lor că sunt azeri sau tătari.

Musa întoarse capul.

Părea că nu erau urmăriţi. Dar era greu să fii sigur din cauza circulaţiei intense. Îşi continuară deplasarea spre centru, puţin mai relaxaţi.

Străbătură șoseaua Dimitrovskoie și urmau să intersecteze Susșovski Val. Musa zări un telefon public la stânga și îi zise colegului său:

— Virează. O să telefonăm de-acolo.

Hassan depăși semaforul în momentul în care acesta trecea pe galben și opri lângă trotuar. Tocmai voia să coboare din mașină. Exclamația lui Musa îl opri. Chiar în spatele lor, o mașină trecuse pe roșu pe șoseaua Dimitrovskoie ca să vireze și ea și apoi să depășească Lada oprită. Or, la Moscova, nici un șofer treaz nu îndrăznea să treacă pe roșu. Polițiștii de la circulație erau necruțători.

Musa urmări mașina cu privirea. După o sută de metri mașina se opri. Din ea coborî un tip care se îndreptă spre un chioșc.

— Polițiștii! murmură cecenul.

Avu impresia că tot sângele îi căzuse în picioare. Hassan vru să demareze dar Musa îl opri.

— Nu, trebuie să telefonez! Pe urmă ar putea să fie prea târziu!

Coborî din mașină și se îndreptă spre telefonul public fără să se grăbească, aprinzând chiar o țigară. Se strădui să nu privească în jur. Transpira de frică. Intră în cabină și ridică receptorul. Nu avea ton! Încercă încă o dată, fără succes, după care se întoarse la mașină.

—Porcăria aia de telefon nu merge! bombăni el. Mergi drept înainte. Mă lași la stația de metrou Suharevskaia. Acolo sunt telefoane publice, și unul din ele trebuie să meargă!

Hassan își șterse mâinile umede pe blugi. El nu luptase niciodată în Cecenia. Scârbit de jignirile Milației, fusese recrutat de niște colegi în piață. Până în acel moment fusese ușor și exaltant. La douăzeci și patru de ani, se credea invulnerabil. Musa îi aruncă o privire plezișă și-l bătu prietenește pe spate.

— Poate că m-am înșelat. Suntem prea nervoși.

Demarară. Cealaltă mașină dispăruse. Treptat, bătăile inimii

lui Musa se liniștiră. La urma urmelor, la Moscova erau și șoferi nepricepuți. Ajunseră la stația de metrou.

— Salut! zise Musa. Pe diseară.

Erau de serviciu pe strada Pușkinskaia, la centrul cultural pentru ceceni, finanțat de guvernul rus, unde nu atrăgeau atenția. Acolo erau considerați niște muncitori imigranți cumsecade. În ce privește moscheea de pe Mira Prospekt, acolo era un loc de întâlnire perfect. Nici chiar FSB-ul nu putea să-i controleze pe toți cecenii.

Sări din mașină și coborî scările pasajului subteran fără să se grăbească. Ajuns jos, întoarse capul și își dădu seama că viața lui normală luase sfârșit. Trei oameni care, separat, ar fi trecut neobservați, cu geci, blugi și bascheți, coborau grăbiți scările. Se strădui să n-o ia la fugă. Inima îi bătea cu putere. „Măcar Hassan să scape", își zise el fără prea mari speranțe. Simți că e cuprins de o furie oarbă împotriva celui care le întinsese această capcană.

Nu-i mai vedea pe cei trei oameni în mulțime și profită ca să se oprească la un telefon liber. Formă numărul și puse jetonul în fantă, gata să-l împingă imediat ce interlocutorul său va răspunde.

Ceea ce se și întâmplă după al treilea apel.

Chiar în momentul, în care Musa percepu o mișcare în mulțime. Își dădu imediat seama că nu mai avea mult timp. Imploră numele lui Allah, cu degetele strânse pe receptor, apoi auzi o voce. Jetonul căzu în fantă, urmă un declic și auzi vocea îngrijorată a camaradului său.

— Musa?

— Erau acolo, Abu, zise Musa în receptor. Voi încerca să mă descurc. Dacă...

Se întrerupse. O mână îl apucă de umăr. Întoarse capul și văzu un tip enorm într-un pulover albastru care îl privea încruntat. Alți doi stăteau în spatele lui.

— Ieși afară, spurcăciune de „cerno-zopeie"! se răsti tipul în albastru. Cui telefonezi?

Tras afară din cabină, apoi lipit de perete, Musa încercă să ia un aer nevinovat. Cei trei tipi erau atât de solizi față de el, care arăta destul de plăpând, încât nici măcar nu-l scotociră. Cel care îl interpelase îi trase un pumn violent în față, strivindu-i nasul. Cu buza se sus spartă, Musa își pierdu echilibrul și alunecă jos, unde o cizmă îi rupse două coaste.

Trecătorii grăbeau pasul și vânzătorii ambulanți priveau în altă parte, crezând că e o scenă de racket.

Tipul în albastru îl ridică pe Musa de pulover și, apropiindu-și fața de a lui, zise:

— O să ne duci la „Abu", altfel o să-ți rupem oasele unul câte unul.

Acum îi pica fisa. Cuprins de panică pentru că rușii erau atât de bine informați, Musa înțelese că viitorul îi rămăsese undeva în urmă. Nu mai putea aștepta ajutor de la nimeni. Trecătorii nici măcar nu se uitau la fața lui plină de sânge. Bâigui:

— Sunt rus, nu știu ce vreți, e o greșeală. Uite pașaportul meu!

Băgă mâna în scurta de piele. Degetele lui apucară mânerul nelipsitului *kindjal*, pumnalul tradițional cecen. Adresă o scurtă rugăciune lui Allah, își simți corpul acoperindu-se de sudoare, respiră mirosul metroului și scoase brusc arma. Tipul solid nu avu nici măcar timp să acționeze. Cu toate puterile, Musa îi înfipse lama în piept, la nimereală. Făcu un pas în spate și întinse mâna la centură ca să apuce pistolul. Dar picioarele i se îndoiră și căzu cât era de mare.

Musa o luase deja la fugă spre peroane. Avea o șansă mică de tot să scape de urmăritori dacă ajungea pe peron cu un avans de câțiva metri.

Îmbrâncind oamenii, Musa coborî ca o vijelie scările imense, fără să dea atenție strigătelor din urma lui. Răsunară trei împușcături. Oamenii de la FSB, cu arma în mână, trăgeau în mijlocul mulțimii, croindu-și drum cu lovituri de pumni și de

picioare, răcnind tot felul de înjurături. Respirând din greu, Musa ajunse pe peron. Un tren tocmai intra în stație. Continuă să alerge și întoarse capul. Doi oameni alergau în urma lui. Auzi o voce care striga:

— Nu-l omorâți! Nu-l omorâți!

Probabil că asta îl hotărî. Nu avea prea multe soluții. Văzu imensa locomotivă verde care trecea prin stație cu mare viteză. Un tren rapid! I se păru că picioarele nu mai erau atât de grele și mări viteza. Când se desprinse de peron, Musa avu impresia că își lua zborul.

Cuprinși de oroare, călătorii îi văzură corpul lovind locomotiva apoi căzând pe șine, după care dispăru sub roțile trenului.

* * *

Șamil Basaiev mai auzea și acum vocea gâfâită a lui Musa. Se întoarse în camera lui ca un automat, urmat de oamenii lui. Înăuntru, cecenul zise cu o voce albă:

— FSB-ul a venit la întâlnire. Probabil că Hassan și Musa sunt morți.

Se făcu tăcere. Simțind angoasa oamenilor săi, Basaiev se grăbi să precizeze:

— Rămânem aici. Nu pot să ajungă până la noi.

Nimeni nu-i cunoștea ascunzătoarea și nu putea să se miște de acolo până când operațiunea principală nu era terminată. Încercă să treacă în revistă ce știa. Primul contact cu americanii se soldase prin dispariția a trei din oamenii lui. După convorbirea telefonică cu noul agent CIA, americanii nu știau ce se întâmplase cu agentul lor. Cum Basaiev nu avea nici un amestec în dispariția lui, asta însemna că autorii erau cei de la FSB. Concluzia: rușii nu voiau cu nici un preț un contact ceceni-CIA. Motiv suficient pentru a persevera, în ciuda riscurilor. Cu condiția să nu pună misiunea principală în pericol.

— Nadruddin, zise el, te vei duce acolo diseară. Dacă americanul telefonează, iată ce vei face.

— Și dacă nu telefonează?

Șamil Basaiev zâmbi cu răceală.

— *Nicevo.*

* * *

Brusc, cabina se puse în mișcare și începu să coboare. Malko fusese obligat să aștepte o oră! Se ridică în picioare, fiind pregătit pentru orice. Dar când ușile se deschiseră la parter, nu zări decât un muncitor, cu o șurubelniță în mână, și două casnice cu fesuri de lână pe cap, vizibil intrigate că vedeau un străin în ascensorul lor!

— Ce-ai făcut? bombăni muncitorul. Am crezut că sunt copii. Îmi datorezi zece mii de ruble pentru depanare. Și poți să spui că ai avut noroc! În mod normal, azi nu lucrez.

Malko îi dădu suma cerută și ieși din cabină, urmărit de privirile femeilor. Aluminiul avea acum două găuri foarte vizibile. Gloanțele ucigașului. Nu visase. Planul era simplu. Ar fi fost găsit un cadavru într-un ascensor anonim!

Era ușurat și totodată furios. Încă o dată, CIA se lăsase manipulată de „partenerii" ei. Paul Nitze probabil că era mort și cadavrul lui îngropat într-o pădure, după obiceiul rușilor. Ridică mâna și opri o mașină Jiguli murdară.

— Vreau să ajung pe Nikitski Pereulok, îi explică el.

Se înțeleseră pentru cincispezece mii de ruble și se așeză lângă șofer, care începu să-și povestească viața. Profesor universitar, omul de la volan nu reușea să trăiască cu salariul pe care îl lua, din cauza acestui porc de Elțîn care devalorizase rubla. Timp de patruzeci și cinci de minute, Malko îl auzi lăudând epoca binecuvântată când se trăia foarte bine cu trei sute de ruble. În timp ce azi, cu un milion mureai de foame. Ajuns la destinație, Malko știa că omul de la volan îl va vota pe Ziuganov la alegerile prezidențiale!

Biroul lui Larry Walker se afla la etajul doi. Fu primit de secretară, o rusoaică cu ochii mari și luminoși.

După cinci minute, americanul își făcu brusc apariția, cu barba lui în formă de evantai, cu burta înainte, jovial nevoie mare. Întinse o mână durdulie lui Malko, îl trase în biroul său și zise cu o voce călduroasă:

— Materialul dumitale a sosit.

După ce închise ușa capitonată, zâmbetul îi dispăru și se uită intrigat la Malko.

— Ce s-a întâmplat? Ar fi fost mai bine să telefonezi:

Malko, abia ținându-se pe picioare, se trânti într-un fotoliu.

— Dacă ai o votcă la gheață, să știi că nu refuz, zise el. Prietenii voștri ceceni tocmai au încercat să mă asasineze.

Larry Walker se repezi la minibar, scoase o sticlă de votcă și una de Defender, apoi două pahare pe care le umplu. Malko își bău votca pe nerăsuflate, cum fac rușii, și alcoolul siropos deoarece era prea rece îi făcu bine. Americanul aprinsese o țigară și se așezase pe canapea. Malko îi spuse în două vorbe ce se întâmplase.

— E de neînțeles, zise Larry Walker. Cecenii n-au nici un interes să se pună rău cu noi, americanii.

— În ochii lor, suntem totuși aliații obiectivi ai lui Boris Elțîn, îi atrase atenția Malko. Bill Clinton spune tot timpul că dorește victoria lui Elțîn la alegerile prezidențiale. Probabil că asta s-a auzit până în fundul Caucazului. Au și ei radiouri acolo!

Larry Walker își mângâie distrat barba blondă, vizibil descumpănit.

— Puteau foarte bine să refuze contactele. Nu aveam nici un mijloc să-i constrângem în această privință. Cât privește poziția lui Bill Clinton, ea e cunoscută de multă vreme și asta face parte din *deal*. Nu pretindem că vrem victoria comuniștilor!

Malko își mai turnă o votcă. I-ar fi plăcut tare mult să o aibă la îndemână pe frumoasa Alexia. Revăzu țeava lungă cu surdină. Un calibru 7,65, dar mai mult decât suficient ca să

străpungă cutia craniană și creierul. Avusese un noroc extraordinar. Vocea lui Larry Walker îi întrerupse gândurile.

— Trebuie să încerci din nou! Este singurul mijloc de a afla ce s-a petrecut cu adevărat. Poate că, de la moartea lui Dudaiev, există neînțelegeri în rândul mișcării cecene. Voi trimite imediat un alt mesaj prin intermediul turcilor. Și voi spune tot ce s-a întâmplat. Dar neștiind nici acum ce s-a întâmplat cu Paul Nitze...

Americanul trase dânc din țigară, vizibil perplex, apoi continuă:

— Știi foarte bine că sunt două lucruri. Alegerile din iunie și lovitura pe care o pregătesc cecenii. Dacă o realizează *înaintea* tratativelor, acestea vor fi inutile. Boris Elțîn va fi desconsiderat și se va înfuria la culme, iar cecenii nu vor mai putea da înapoi. Trebuie încercat din nou, fără să mai așteptăm răspunsul Istanbulului, care poate să dureze câteva zile. Știu că nu e ușor.

Malko privea motivele covorului caucazian. Larry Walker era precum acei generali care trimit un regiment să cucerească o poziție imposibil de cucerit, explicându-i că era indispensabil. Îi veni din nou în minte o bănuială.

— Și dacă e o lovitură pusă la cale de prietenii noștri de la FSB?

Americanul zâmbi cu tristețe.

— Dacă ar fi așa, cu atât mai mult ar trebui să încerci din nou! Pentru a ne convinge și a acționa în consecință. Și pe urmă, nu trebuie să uităm obiectivul principal al misiunii noastre, chiar dacă FSB-ul încearcă să ne tragă pe sfoară. Alegerile prezidențiale vor avea loc peste puțin mai mult de o lună și Elțîn trebuie să le câștige. Deci, trebuie să-i împiedicăm într-un fel sau altul pe ceceni să dea lovitura de la Moscova. Pentru asta, e nevoie de un contact.

Malko îl privi crunt.

— Dacă nu m-aș mai fi întors, ce-ai fi făcut?

Larry Walker nu ezită.

— Aș fi apelat la cei de la Langley. Și ei ar fi pus un tip în primul avion Concorde spre Paris, unde și-ar fi schimbat numele înainte de a pleca spre Moscova. Nu putem abandona o operațiune din cauza unei pierderi omenești.

Resemnat, dar stăpânindu-și furia, Malko conchise:

— Deci, încep din nou să dau telefoane ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Căutându-l pe Abu!

Urmă o tăcere. Malko se uită la burta umflată a americanului.

— N-aș vrea să mă joc de-a hoții și vardiștii chiar cu mâna goală, zise el. Dă-mi o armă.

— N-am, răspunse Larry Walker.

Malko se ridică. Asta era prea mult.

— Ascultă, voi porni din nou la treabă când voi avea cu ce să mă apăr. La Moscova toată lumea e înarmată. Descurcă-te. Trimite-mi un pistol la hotel. Până atunci, o să mă uit la televizor. Ceea ce e aproape la fel de mortal ca plecatul la întâlnire fără armă!

Fără să mai aștepte răspunsul lui Larry Walker, Malko se îndreptă spre ușă, o deschise și ieși.

Capitolul VII

O duzină de polițiști din FSB, ajutați de milițieni în uniformă, se strânseseră în jurul cadavrului colegului lor, lungit în mijlocul unei băltoace de sânge în stația Suharevskaia. Pumnalul cecenului îi secționase aorta, omorându-l pe loc. Un agent FSB trase cu precauție lama înfiptă încă în piept, după care cadavrul fu luat. Lovitura fusese atât de violentă încât portofelul plin cu acte fusese străpuns dintr-o parte în alta de vârful ascuțit. Traficul încă nu fusese reluat pe linia 5. Pompierii luau dintre ș ine ce mai rămăsese din cecenul care se sinucisese, strivit de roțile locomotivei.

În ambele cazuri, călătorii continuau să-și vadă de treburile lor cu indiferență. Moscova devenise un oraș violent și nimeni nu se amesteca în treburile altuia.

Colonelul Victor Ampilov, cu fața încruntată, aruncă o ultimă privire spre mort și ieși la aer curat. Tot nu înțelegea cum își dăduseră seama cecenii că erau urmăriți. Al doilea, care plecase mai departe cu mașina, fusese doborât în urma unui scurt schimb de focuri, blocat de trei vehicule ale FSB-ului. Se temea că nici această pistă nu-l va duce nicăieri. Omul avea acte în regulă, locuia la Moscova de șapte ani, și era negustor de frunte în Piața Ceriomovkinski.

Nu avea nici un mijloc preventiv de a evita contaminarea rebelilor, în afară de arestarea pe loc a celor treizeci de mii de ceceni care trăiau la Moscova!

Când ajunse la mașina lui, Audi 80, șoferul îl anunță imediat:

— *Tavarișci polkovnik*, sunteți așteptat de urgență la o ședință la generalul Barsukov.

— Pune sirena, ordonă ofițerul, posac și resemnat.

Cu siguranță că nu va fi felicitat! După zece minute, mașina colonelului Ampilov oprea pe strada Lubianka și ofițerul se grăbea să urce în ascensor. Ședința începuse deja. Îi salută cu respect pe generalii Barsukov și Rudzik, precum și pe un colonel în civil, un anume Pavel Vorota. Tipul făcuse parte înainte din Secția Nouă a KGB-ului și fusese recuperat de GOUD, o unitate secretă care depindea direct de Kremlin și lucra în strânsă legătură cu FSB-ul. Era un om nu prea cordial, foarte înalt, de o eleganță afectată, pe care subordonații lui îl porecliseră „Frânarul".

Colonelul Ampilov se așeză și generalul Rudzik i se adresă imediat:

— *Tavarișci polkovnik*, vreau să-mi prezentați situația contactelor dintre americani și „bandiții" ceceni, inclusiv evenimentele din această dimineață.

Victor Ampilov înghiți în sec. Dacă voia să obțină stelele de general, trebuia să fie strălucit. Adoptă un ton neutru și începu:

— De la incidentul de pe cheiul Bernikovskaia, de-a lungul canalului Yauza, am putut, datorită unei supravegheri tehnice și umane, să-l localizăm pe agentul CIA venit la Moscova în locul lui Paul Nitze ca să-i contacteze pe „bandiți". E vorba de un anume Malko Linge, bine cunoscut de serviciile noastre, care nu pare să fi avut contacte cu Stația CIA de la Moscova. Azi dimineață devreme am aflat de o întâlnire stabilită prin telefon, pe strada Celui de-al Nouălea cerc nr. 54. L-am anunțat pe colonelul Vorota, după cum mi-ați cerut, și am instalat un dispozitiv de supraveghere foarte bine pus la punct destinat să-i repereze și să-i urmărească pe „bandiți".

Ampilov făcu o scurtă pauză apoi continuă:

— Agentul CIA a sosit la ora stabilită și a așteptat un moment. N-am reperat nici un „bandit". În momentul în care voia să plece, un om al colonelului Vorota a intervenit așa cum

fusese prevăzut, și l-am văzut ieșind din imobil după ce și-a îndeplinit misiunea. Chiar în acea clipă am reperat un om înarmat care urca într-o Lada roșie. Am semnalat imediat vehiculul oamenilor mei și am luat parte la urmărire. Aveau de la mine instrucțiuni să nu intervină. Din nefericire, dintr-un motiv necunoscut, acești „bandiți" și-au dat seama că sunt filați. Unul dintre ei a vrut să fugă cu metroul și am încercat să-l interceptăm. „Banditul" ne-a omorât un om după care s-a sinucis aruncându-se sub o ramă de pe linia 5. Colegul lui, după un schimb de împușcături, a fos omorât de oamenii mei. Cunoaștem identitatea acestor doi „bandiți" care dispuneau de domicilii legale la Moscova și nu aveau fișă la noi.

Tăcu, cu gura uscată, apoi reluă cu același ton respectuos și monoton:

— Odată cu eliminarea agentului american, consider acest caz provizoriu închis.

Înfruntă cu curaj privirea generalului Rudzik. Acesta zise cu o voce tăioasă:

— *Tavarișci polkovnik*, din păcate acest caz nu e închis, și asta dintr-un motiv evident. Ordinele mele referitoare la agentul CIA nu au fost executate din cauza slăbiciunii subofițerului ales de colonelul Vorota. Deși s-a aflat în fața unui om neînarmat, a fost nevoit să bată în retragere fără să-și fi îndeplinit misiunea.

Tăcu. Pavel Vorota avea umerii căzuți. *El* avea să mai aștepte stelele de general! Tăcerea se prelungi câteva minute, întreruptă de generalul Barsukov care întrebă cu o voce blândă:

— L-ați identificat pe omul care își zice „Abu"? Cel care ar trebui să ia legătura cu americanii.

— Nu, *tavarișci* general, recunoscu Ampilov.

Generalul Barsukov tăcu o clipă, ca să se conștientizeze mai bine greutatea vorbelor sale, apoi continuă:

— După sursele extrem de fiabile venind din anturajul lui Zelimhan Iandarbaiev ar fi vorba de Șamil Basaiev!

Colonelul Victor Ampilov avu impresia că vede trăznetul lovind la picioarele lui.

— Șamil Basaiev e la Moscova! zise el cu un ton neîncrezător.

— Dumneata ar fi trebuit să-mi anunți asta, răspunse necruțător generalul Barsukov.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

Șamil Basaiev era coșmarul Serviciilor de securitate rusești de la luarea ostaticilor din Budennovsk, unde își ridiculizase adversarii, fugind cu oamenii lui răniți în ciuda unei desfășurări impresionante de trupe rusești de elită. Colonelul Ampilov fu gata să întrebe ce făcea Basaiev la Moscova, dar se abținu la timp.

— *Tavarișci polkovnik*, zise generalul Rudzik cu o voce în stare să dea jos galoanele de pe umeri, îți dau ordin să-l găsești pe Șamil Basaiev și să-l lichidezi!

Ampilov reuși să-și păstreze calmul. Mai avea totuși un atu. Frumoasa Alexia.

— Care sunt ordinele în privința lui Malko Linge, agentul CIA? întrebă el. Din moment ce e în viață...

Trăznetul se deplasă spre colonelul Pavel Vorota.

— Nulitatea serviciului condus de colonelul Vorota a făcut până la urmă un lucru bun, zise ironic generalul Barsukov. Nu contează ce-ar putea să-i dezvăluie „bandiții". Mai important e să ajungem la Basaiev. Acesta e acum obiectivul nostru principal. Și numai el ne poate ajuta. Răspunzi deci de acum înainte de această operațiune. Ai ceva de spus?

Colonelul Ampilov își mai revenise puțin. Destul cât să se ocupe de unele răfuieli.

— *Tovarișci* general, zise el cu o voce respectuoasă, primesc în fiecare săptămână un raport de la maiorul Viaceslav Grigoriev despre cecenii din Moscova. Niciodată nu a menționat prezența lui Basaiev.

Ampilov îl ura pe maiorul Grigoriev, un om viclean, corupt și ipocrit. Din păcate, atacul său nimeri prost.

— Grigoriev se ocupă doar de mafia cecenă, răspunse colonelul Barsukov, nu de politică.

Colonelul Ampilov aruncă un nou jet de venin:

— Sunt de asemenea mirat, zise el cu un ton dulceag, că colegii noștri din MVD, care se ocupă de supravegherea gărilor, aeroporturilor și drumurilor, nu sunt în posesia nici unui indiciu.

— Dar *dumneata* veghezi la siguranța statului, zise apăsat generalul Barsukov. Ați fost numit la conducerea acestei administrații de Boris Nikolaievici.

— *Da, da*, se bălbăi colonelul. Voi face imposibilul ca să-l găsesc pe Basaiev.

Calmat, generalul Barsukov se ridică în picioare.

— *Za rabotu*! [1] zise el. Puteți să mă sunați la orice oră din zi și din noapte ca să-mi anunțați arestarea lui Șamil Basaiev.

* * *

Malko urmărea distrat Vremia, informațiile de la televiziunea rusă. Încă mai era furios pe Larry Walker. Ziua se sfârșea și americanul nu-i trimisese încă nici o armă. Într-un oraș unde chiar și jurnaliștii se despărțeau mai ușor de stilou decât de pistol!

Încă nu reflectase îndeajuns la tentativa de asasinat a cărei victimă fusese în acea dimineață, și ezita între două ipoteze. Prima era, evident, că cecenii, considerându-i pe americani aliații dușmanului lor Boris Elțîn, voiseră să-l lichideze, ca pe Paul Nitze. Dar de ce nu evitaseră pur și simplu această întâlnire? A doua ipoteză nu era nici ea prea satisfăcătoare. De ce FSB-ul ar risca să se pună rău cu CIA împușcându-i unul din agenți?

Totuși, bărbatul cu șapcă neagră nu apăruse din imaginația lui!

1) *La treabă! (n.a.)*

Starea de indispoziție se accentua la gândul că întâlnirea fusese anunțată la telefonul de la *Savoy*. Oamenii de la FSB nu erau niște amatori. Nu putea neglija posibilitatea de a fi fost reperat la sosirea sa la Moscova și pus sub supraveghere.

Îi era foame și nu voia să mănânce singur. Alexia... Formă numărul ei fără prea mari speranțe. Răspunse chiar ea, vizibil surprinsă când îi recunoscu vocea. Malko își zise că ea nu mai spera să-l vadă, după felul în care se terminase prima lor seară. Când o invită la cină, ea acceptă cu vădită plăcere.

— Atunci, la barul de la *Maxim's*, propuse Malko.

Ceva mai bine dispus, Malko se hotărî să meargă până acolo pe jos. Poate că zece minute de mers îi vor limpezi ideile. În orice caz, atâta vreme cât Larry Walker nu-i aducea o armă, era decis să nu le mai telefoneze cecenilor.

* * *

În momentul în care voia să iasă pe ușă, telefonul sună din nou. își zise că Alexia anula întâlnirea cu el și fu gata să nu răspundă. Dar nu era Alexia. Pulsul i se acceleră brusc auzind vocea necunoscută a unui bărbat.

— Sună de la un telefon public la numărul 234 7216, zise necunoscutul. Imediat.

Și închise mai înainte ca Malko să fi avut timp să spună ceva. Malko ezită. Curiozitatea fu însă mai tare. Se repezi spre ascensor. Ieși din hotel, ajunse pe Nikolskaia și făcu la stânga, intrând în pasajul subteran care ducea de cealaltă parte a străzii. Un șir dublu de femei ocupa treptele oferind spre vânzare haine de copii sau jucării. Resemnate, cu o privire vagă, sărăcăcios îmbrăcate, și ele erau tot „New Russians". Un telefon era liber lângă o vânzătoare de bilete de loterie care își chema clienții cu un megafon portabil. Formă numărul transmis și i se răspunse imediat.

— Cu cine vrei să te întâlnești? întrebă necunoscutul.

O lua de la capăt!

— Cu Abu, strigă Malko în receptor, ca să acopere răcnetele femeii care vindea bilete de loterie.

— Mergi pe Puşkinskaia Uliţa, la numărul 16, îi ordonă necunoscutul. Intrarea 2, etajul doi, uşa din stânga. Acolo e un paznic dar nu-ţi va spune nimic. Când ajungi înăuntru, o iei pe culoarul din dreapta. În fund e o uşă albastră. Acolo e.

Malko simţi că necunoscutul voia să închidă.

— Aşteaptă! zise el. Cine îmi spune că nu veţi încerca din nou să mă omorâţi! Ca azi dimineaţă.

— Să te omorâm?

Malko simţi o surpriză sinceră în vocea necunoscutului şi se grăbi să precizeze:

— Azi dimineaţă aveam întâlnire la unsprezece, pe strada Celui de-al Nouălea Cerc. Un bărbat m-a dus în imobil şi a tras asupra mea. Am scăpat printr-o minune. Deja, unul din agenţii noştri, Paul Nitze a dispărut în urmă cu cincisprezece zile. Ce...

Necunoscutul îl întrerupse:

— Nimeni din Organizaţie n-a încercat să te omoare! Ar fi prea periculos să mai continuăm convorbirea. Du-te la întâlnire.

Malko auzi un amestec de mai multe voci. Probabil că şi interlocutorul lui vorbea tot de la un telefon public. Ieşi în aer liber, din ce în ce mai mirat. Dacă nu cecenii, cine încercase să-l omoare? Răspunsul părea, din păcate, evident. Şi îngrijorător!

Strada Puşkinskaia ducea spre nord, pe lângă Teatrul Mare, la cinci minute de-acolo. Cu atât mai rău pentru Alexia!

* * *

Malko ajunse după zece minute la numărul 16 de pe strada Puşkinskaia. Era un imobil vechi din 1900 cu faţadă verzuie, la parter un magazin cu articole de birou, separat în două de o boltă mare care dădea spre o curte şi alte două corpuri de clădire, ca în multe imobile moscovite. Intrarea 2 era la dreapta. Înăuntru, ai fi zis că te afli într-un imobil bombardat: peste tot atârnau fire electrice, casa scării era de o murdărie

respingătoare, iar ascensorul arăta ca o adevărată antichitate. În momentul în care Malko sosea, un bărbat se lupta cu uşa încercând s-o deschidă. Clanţa îi rămase în mână! O aruncă furios şi porni pe scara neagră de jeg. Malko venea în urma lui. La etajul doi nu erau decât două uşi. La dreapta, doi batanţi de fier blocaţi cu un lacăt enorm. În faţă însă era deschis. Malko zări în stânga un paznic într-o gheretă de sticlă. Înainte de a intra, Malko se aplecă în jos pe scară. Câteva persoane discutau în jurul ascensorului în pană. Pe scară nu era nimeni. Intră. Paznicul abia dacă ridică ochii. Reperă culoarul din dreapta spre care se deschideau mai multe uşi cu geam. În fund, o uşă albastră era şi ea închisă cu un lacăt. Malko bătu totuşi. În spatele lui se deschise o uşă. Se ivi o femeie care îi zise:

— Nu e nimeni acolo. Nu vin niciodată în timpul zilei...

Tocmai voia să plece, furios la culme că îşi băteau joc de el, când zări un plic strecurat pe jumătate sub uşă. Se aplecă şi-l luă. Nu scria nimic pe el. Îl puse în buzunar şi plecă.

De data asta, bătrânul paznic îşi părăsi ziarul *Trud* şi ieşi din gheretă.

— N-aţi găsit ce căutaţi? întrebă el.

— Ba da, ba da, răspunse Malko.

Bătrânul îi aruncă o privire deloc politicoasă.

— Aţi fost la ceceni? Nu vin decât seara! Şi nici măcar în fiecare seară. Şi când te gândeşti că se cheltuiesc ruble bune pentru un centru cultural destinat lor!

Bătrânul se întoarse la ziarul lui dând din cap indignat.

Malko plecă. Ardea de nerăbdare să deschidă plicul, dar nu voia s-o facă în public.

Distanţa până la *Maxim's* era prea mică ca să ia un taxi. O porni pe jos şi se opri treizeci de secunde ca să cumpere un buchet mare de garoafe.

Alexia părea furioasă şi enervată când Malko sosi cu o întârziere de douăzeci de minute. Când văzu florile, faţa tinerei femei se lumină imediat.

— Cât eşti de amabil! zise ea. Aici, după ce un bărbat s-a culcat cu o femeie, se poartă cu ea ca un *mujik*!

— Îmi pare rău. Când să plec, a sunat telefonul şi am avut o convorbire foarte lungă, îi explică Malko.

— *Nicevo!* zise ea. Dar nu voi avea timp să iau masa. Trebuie să mă întorc la birou.

— O să ronţăim ceva aici, propuse Malko.

Barmanul aduse un meniu, unde Malko descoperi caviar Petrossian, ceea ce era culmea la Moscova. Dar logic: ruşii exportau caviarul bun. Malko comandă o cutie de o sută cincizeci de grame, votcă tot Petrossian şi, pentru Alexia, o „balalaică„, cocteil din Cointreau, votcă şi suc de lămâie.

Avu timp să-i aprindă o ţigară cu bricheta lui Zippo, apoi se duse la toaletă ca să deschidă liniştit plicul. Înăuntru nu găsi decât o carte de vizită albă cu câteva cuvinte în ruseşte: „Diseară, la nouă, strada Arbat nr. 51. Sub boltă. Ai grijă să nu fii urmărit. ABU.".

Rupse hârtia şi aruncă bucăţile în toaletă. Măcar de data asta să fie pe bune! Avea la dispoziţie două ore ca să scape de o eventuală filare.

* * *

Maiorul Viaceslav Grigoriev intră la şapte fix în clubul rezervat membrilor „Organelor", la etajul doi al unui imobil discret, ascuns în spatele fostului KGB. Intrarea se afla în strada Lubianka, exact lângă un Produkti[1] care o upa tot parterul. La bar nu era decât o singură persoană: colonelul Vasili Uspenski, unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi. Fost membru al grupului Alfa, el îşi dăduse demisia când KGB-ul fusese reorganizat după măsurile luate de Boris Elţîn. Împreună cu alţi o sută de ofiţeri, părăsise uniforma pentru a se ocupa de afaceri şi conducea Serviciul de securitate al Băncii Most.

1) Magazin alimentar (n.a.)

Cei doi se îmbrăţişară. Făceau parte din aceeaşi promoţie şi aveau aceleaşi convingeri. Un dezgust profund pentru tot ce nu era rusesc şi o ură viscerală faţă de Boris Elţîn, groparul Uniunii Sovietice. Grigoriev, înalt şi slab, brunet, cu ochi vicleni, rămăsese la postul lui, negăsind ceva mai bun în viaţa civilă. Uspenski, chel, jovial, mic şi îndesat, era contrariul său. Se adresă chelnerului:

— Dă-ne cel mai bun coniac!

— Aici eşti invitatul meu! protestă Grigoriev.

— Nici vorbă, zise Uspenski, luând cu respect sticla de Gaston de Lagrange XO adusă de barman. Sunt prea bogat ca să-mi faci tu cinste!

Într-adevăr, câştiga de zece ori mai mult decât cele şapte mii de ruble lunare ale lui Grigoriev!

Vasili Uspenski umplu cele două pahare. Adulmecară cu religiozitate lichidul de culoarea chihlimbarului şi le golîră dintr-o înghiţitură. După obiceiul rusesc.

— Pentru succesul tovarăşului Ghenadi Ziuganov! ziseră ei într-un glas.

Fără să-şi dea seama de crima gastronomică pe care o comisese, Vasili Uspenski umplu din nou paharele.

— Şi Boris Nikolaievici să crape, adăugă cu convingere Viaceslav Grigoriev.

Vasili Uspenski îl lovi cu cotul.

— Eşti sigur că nu sunt microfoane, *tavarişci*?

Lambriurile întunecate ale clubului probabil că erau împănate cu microfoane. Grigoriev dădu din umeri.

— *Nicevo*! Cei care ascultă sunt prietenii noştri. Gândesc la fel ca noi.

În ciuda reorganizării dorite de Boris Elţîn, FSB-ul era încă optzeci la sută pro comunist şi dorea succesul candidatului comunist în alegerile prezidenţiale.

— Altfel, cum mai merge treaba? întrebă Uspenski.

Viaceslav Grigoriev se uită la pahar cu un aer sumbru.

— M-a luat în gură pămpălăul ăla de Victor Ivanovici.

— Ampilov?

— *Da.* Vrea să fie făcut general și se poartă ca un lingău. Boris Nikolaievici e furios pentru că un „bandit" cecen pe nume Basaiev ar fi la Moscova și nu poate fi găsit. Se pare că nu mă „port" destul de bine cu cei din mafia cecenă! De parcă ei mi-ar aduce tot ce vreau eu pe tavă! N-am prins datorită lor decât pungași de doi bani. Jură că nu-i suferă pe Dudaiev și pe camarazii lui, dar sunt sigur că-i finanțează.

— Lucrezi cu aceeași „sursă", bătrânul Salman Daku? Ar trebui să-l scuturi puțin. La vârsta lui, omului îi e teamă de moarte.

Grigoriev rânji.

— Prefer să-l scutur amical! Când mă gândesc că putoarea asta de Tatiana Korîjin trăiește cu babalâcul ăla! E o tipă superbă.

„Sursa" lui Grigoriev îi folosea și la câștigarea câtorva dolari! Mafiotul cecen importa de la Paris pentru „New Russians" mobile de lux Roméo fără să plătească vama, datorită lui Grigoriev.

Vasili Uspenski își udă buzele în coniac și zise filozofic:

— Dacă regimul ăsta nenorocit n-ar fi devalorizat rubla noastră, n-ar fi fost nevoită să se prostitueze! Știi ce pensie are? Opt sute de mii de ruble amărâte! Poți să mori de foame cu ele. Și bărbatul ei a primit ordinul Lenin, medalia Bravurii. Să sfârșească prin a i-o lua în gură unui scârbos de cecen! Tu o regulezi?

— Se întâmplă și-asta, răspunse evaziv Viaceslav Grigoriev. În orice caz, bătrânul trebuie să-mi spună ceva mâine. Altfel îl scutur rău de tot. Dacă nu-l găsesc pe ticălosul de Șamil Basaiev, lingăul de Ampilov e în stare să obțină mutarea mea la Volgograd!

Urmă un moment de tăcere. Gloriosul Stalingrad, simbolul Marelui Război patriotic, nu mai era decât un oraș de provincie sinistru, rebotezat Volgograd.

— Cecenii ăștia ar trebui toți uciși, arși cu napalm sau nimiciți cu bomba, reluă Vasili Uspenski cu un ton convins. Suntem prea buni cu ei. Ah, dacă-ar mai fi trăit tovarășul Stalin, ar fi făcut cu ei cum a făcut cu tătarii!

Clubul începea să se umple cu ofițeri care flecăreau în grupuri mici bând băuturi alcoolice străine. Lângă ei, doi colonei se delectau cu o sticlă de Defender „Very classic Pale".

— Apropo, de ce voiai să mă vezi? întrebă Vasili Uspenski.

Viaceslav Grigoriev îi aruncă o privire vicleană.

— Îl mai ai pe amicul tău la Regiunea Patru?

— Iuri? Da, bineînțeles.

— Ar mai putea să asigure o livrare?

— Depinde ce... și trebuie acționat repede, pentru că pleacă la începutul verii.

— Oh, nimic anormal! Uite lista.

Scoase o hârtie din buzunar și o întinse prietenului său care aruncă o privire pe ea.

— Nu mi se pare imposibil, conchise el. E destul ca să umple un camion. Unde merge asta?

— La armeni.

Războiul dintre azeri și armeni nu se sfârșise niciodată complet. Se omorau între ei cu o regularitate perfectă. Fostul colonel dădu din cap aprobator.

— Mie îmi plac armenii! Lor nu le e frică de ceceni. Și apoi, au lovele, adăugă el râzând. Să știi că ce e pe lista ta face o grămadă de bani.

— Cât?

Fostul colonel se concentră.

— Așa, la prima vedere, aproape de patru sute de mii de dolari.

— Voi transmite, dar treaba ar trebui să se poată aranja. Cu toate operele de artă pe care ni le-au furat...

— Atenție, nu mai primesc bancnote de o sută de dolari, îl

avertiză fostul ofițer. Toată suma trebuie să fie în bancnote de cincizeci. Altfel o să fie cu cinci la sută mai mult, și mai trebuie să primesc și permisiunea.

Moscova era plină de bancnote false de o sută de dolari. Una din trei! Cum ăsta era principalul mijloc de plată în lumea paralelă rusă, asta cauza multe probleme.

Vasili Uspenski își termină coniacul cu vădită plăcere.

— *Haraşo.* Mă suni imediat ce ai banii. Condițiile obișnuite: cincizeci la sută la înaintarea comenzii,cincizeci la sută exact înainte de livrare. Și-mi spui unde trebuie livrat.

Ieșiră împreună din club. Un val compact de mașini se deplasa pe strada Lubianka în direcția est. Moscova devenea un oraș civilizat.

Viaceslav Grigoriev se uită la amicul său care urca într-o mașină BMW nou-nouță, furată cu trei luni în urmă din Germania și sosită prin Polonia, ca aproape toate mașinile de acest tip de la Moscova. Pentru mașini se plătea deja o taxă de sută la sută, așa că măcar nu se mai plătea mașina! Toți foștii oameni ai KGB-ului aveau filiere sigure. Era destul să plătești. În timp ce se uita la „pubela" lui, o Lada veche, maiorul râse singur gândindu-se la remarca făcută de Uspenski despre microfoane. Bineînțeles că în clubul fostului KGB erau microfoane. Dar în afara remarcilor despre Elțîn, cunoscute tuturor ofițerilor și fără consecințe, nu spusese nimic cu adevărat periculos.

* * *

Malko ieși de la stația de metrou Smolenskaia, în colțul pe care bulevardul Smolenski îl făcea cu strada Arbat. Sărea de două ore dintr-un metrou în altul, încercând să scape de o eventuală urmărire. Porni pe strada Arbat, singura stradă de pietoni din Moscova cu farmecul intact, cu felinarele și vechile ei clădiri baroce vopsite în toate culorile. Și aici întâlneai

aceeași faună, vânzători de suveniruri, de păpuși rusești, de tablouri făcute în serie, de casete. În ciuda orei târzii, pe stradă încă mai era destulă lume. O mare mulțime se aduna în jurul unui grup de muzicanți încălțați cu poncho, care cântau melodii din Anzi, ajunși acolo Dumnezeu știe cum. Ceva mai departe, două bătrâne ofereau spre vânzare pisici siberiene, de un alb imaculat, cu niște uimitori ochi albaștri. Ultimii negustori de banane își făceau bagajele. Tinere provocatoare până la indecență se plimbau în grupuri.

Malko ajunse foarte repede la numărul 51. În față era o galerie de pictură în aer liber, de unde putu să observe fațada de culoare ocru a celor patru etaje. Câteva magazine încadrau o boltă care cândva fusese închisă de o poartă de fier, acum înțepenită de rugină și pe jumătate smulsă din balamale. Era un loc ciudat pentru o întâlnire clandestină. O stradă îngustă, fără nici o mașină, chiar în centrul Moscovei, ușor de blocat la ambele capete.

Ceasul arăta ora nouă fix.

Cu un pas nonșalant, Malko traversă drumul și intră pe sub boltă. La stânga era o scară, mizerabilă și urât mirositoare. În față zări o curte, apoi altă clădie traversată de o altă boltă care deservea un alt imobil. Această dispunere de imobile care dădeau din unul în altul era frecventă la Moscova.

În clipa în care ezita, două siluete în haine negre de piele se iviră din curte și îl încadrară. Erau niște bărbați tineri, bine rași, cu față energică. Unul dintre ei îl privi cu atenție.

— Cauți pe cineva? întrebă el în rusește.

— Da, răspunse Malko. Pe Abu.

Nu-i veni să-și creadă urechilor când celălalt îi răspunse:

— *Haraşo. Davai.*

Porniră spre fundul curții. Încă nu traversaseră curtea când sub boltă, în spatele lor, se auzi un zgomot de pași repezi. Malko întoarse capul.

Un om se ivise din strada Arbat. Tipul adresă o interjecție celor care îl încadrau pe Malko. Bărbatul care îi vorbise scoase imediat de la centură un pistol mare de culoare neagră și îl amenință pe Malko.

— Lucrezi cu ei! zise el în rusește.

Malko văzu expresia ochilor lui furioși și degetul crispat pe trăgaci. Pulsul începu să-i bată cu o viteză nebună. Va muri acolo și nici măcar nu știa pentru ce.

Capitolul VIII

Deodată se auzi un strigăt dinspre bolta unde apăruseră trei oameni venind dinspre strada Arbat. Cei care îi avertizase pe însoțitorii lui Malko trecu pe sub boltă și se lipi de peretele din stânga. Omul care îl amenința pe Malko se opri. Țeava armei se deplasă. Cu genunchii ușor îndoiți și ținând pistolul cu ambele mâini, cecenul începu să golească încărcătorul cu un calm impresionant. Doi din noii sosiți se rostogoliră la pământ ca niște iepuri trăzniți. Al treilea se aruncă în casa scărilor.

Urmă un moment de tăcere. Omul care stătuse de pază scoase de sub scurta de piele un pistol-mitralieră Skorpio și le strigă ceva celor care îl încadrau pe Malko. Omul care trăsese îl prinse pe Malko de braț și îl trase după el. Părea mai mult o răpire decât o invitație!

Malko începu să alerge, ca să nu fie prins între două focuri. În momentul în care ajungea în fundul curții, în spatele lui reîncepu schimbul de focuri. Ultimul din cei trei agresori încerca să avanseze, ținut la respect de focul pistolului-mitralieră.

Cu un brânci violent, Malko fu împins sub a doua boltă, în momentul în care pe strada Arbat izbucniră țiglalele polițiștilor. O mașină mare opri chiar în fața porții de la intrare și din ea coborâră în grabă oameni înarmați cu pistoale mitralieră. Cecenul care le proteja retragerea strigă ceva camarazilor săi și se ascunse într-o intrare laterală.

Cea de a doua boltă era mult mai joasă, umedă și murdară. Cei doi oameni care îl însoțeau pe Malko o traversară în fugă și ajunseră într-o altă curte, îngustă, plină de carcase de mașini.

de moloz și de gunoaie. Doi șobolani mari o luară la fugă speriați. În spate răsunară din nou împușcături.

Malko nu se mai gândea, preocupat doar să scape teafăr din situația aceea periculoasă. Răpitorii săi îl traseră spre un gang întunecos care ducea în a treia curte, un adevărat depozit de gunoaie. Răsunară împușcături înăbușite departe, în spatele lor. Focul se înteța. Apoi urmă explozia unei grenade. Era un adevărat război de gherilă urbană!

A treia curte dădea într-o străduță paralelă cu strada Arbat. Malko văzu o placă vopsită în alb și albastru, chiar în față: Pereulok Sistev-Vrajk.

Lângă trotuar aștepta o camionetă cu un om la volan. Tipul cu pistol îi zise lui Malko:

— Urcă repede!

Malko urcă în spate, urmat de cei doi însoțitori. Luă contact cu podeaua de tablă și camioneta demară imediat, făcând la dreapta, apoi la stânga, și iar la dreapta și la stânga. O tăcere de moarte stăruia între cei trei bărbați aruncați în toate părțile de zdruncinături. Malko se aștepta în fiecare clipă să audă sirena unei mașini de poliție. La fel și însoțitorii lui, judecând după nervozitatea care îi stăpânea. În fine, vehiculul intră pe o stradă mare și se amestecă printre alte vehicule. Malko avu impresia că se aflau pe Gogolevski Bulvar.

Cecenii se destinseră brusc și schimbară câteva cuvinte în limba lor cu glas scăzut. Omul cu pistol își puse arma la centură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Ne așteptau, răspunse cecenul scurt.

Părea că nu-l mai bănuia pe Malko de cârdășie cu adversarii lui.

Merseră încă zece minute, apoi cel care mai vorbise zise cu o voce mai calmă:

— O să te legăm la ochi.

Scoase din buzunar un batic negru pe care îl împături în patru și îl legă în jurul capului lui Malko. Țesătura mirosea a usturoi și a sudoare.

— Întinde-te! îi ordonă cecenul. Trebuie să-ți leg mâinile.

Malko se văzu obligat să se întindă pe burtă pe tabla ondulată a podelei. Cecenul îi legă mâinile la spate cu o sfoară subțire care îi intră în carne. Pe urmă, îl ajută pe Malko să se așeze în fund. Malko auzi zgomotul caracteristic al unei brichete Zippo și imediat simți mirosul unei țigări. Vehiculul își vedea de drum cu o viteză normală. După toate aparențele, ieșise din zona periculoasă.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Nu pot să-ți spun, răspunse cecenul.

Nu avea altceva de făcut decât să aștepte răbdător. Dorise să se întâlnească cu Abu, acum avea să-l întâlnească! Cel puțin așa spera.

Traseul dură aproape o oră, după aprecierea lui Malko. Cu siguranță că se aflau la periferia Moscovei. Apoi camioneta reduse viteza și se opri.

— Stai aici! îi ordonă cecenul.

Coborî, lăsându-l pe Malko în paza camaradului său.

Afară se auzi un șușotit, apoi se așternu tăcerea. Cecenul de lângă el nu mișca deloc. Era frig. Auzea mașinile care treceau nu departe de-acolo. Probabil că se aflau pe o stradă laterală. Zgomotul obloanului din spate care era lăsat în jos îl făcu să tresară, apoi auzi un glas șușotit:

— *Davai! Davai!*

Fu tras jos din vehicul și se răstiră la el ca să-l facă să parcurgă câțiva metri. Deoarece era legat la ochi, Malko se împiedică de o treaptă și simți sub picioare altceva decât până atunci. Ceva ca holul unui imobil. Fu împins probabil în cabina unui ascensor, atât de mică încât fu făcut sandviș între însoțitorii lui. Nu urcară mai mult de două-trei etaje. Fu împins afară din cabină, apoi ajutat să parcurgă alți câțiva metri. Simți un miros diferit, o mireasmă de Orient.

— Stai jos.

Cecenul care îi vorbise îl apăsă pe umăr, ținându-l în același timp. Malko se pomeni într-un fotoliu, având în

continuare mâinile legate la spate. În sfârşit, îi scoaseră baticul de la ochi şi dădu cu ochii de un decor neaşteptat: o mică încăpere dreptunghiulară în care era o singură masă pe care se afla un televizor, în faţa unei ferestre cu perdele trase. Pe lângă pereţi erau aliniate canapele şi fotolii, unele lângă altele. Podeaua era acoperită cu covoare. În afară de cei doi bărbaţi care îl aduseseră, în încăpere se mai afla un tânăr în blugi şi tricou în dungi care se uita la el cu oarecare curiozitate. Tânărul avea un pistol-mitralieră Kalaşnikov pe genunchi şi vesta fără mâneci din pânză kaki era plină de încărcătoare pentru arma lui. Purta o barbă în formă de colier şi privirea lui juvenilă exprima gravitatea credincioşilor. Avea o faţă alungită, un nas mare şi o fizionomie de tip oriental.

— Unde e Abu? întrebă Malko.

Cel care îl ameninţase îi aruncă o privire încruntată.

— Nu ştiu.

— Mi s-a spus că îl voi întâlni.

— Nu-i aici.

Ieşi împreună cu camaradul său, punând capăt discuţiei. Malko rămase cu mâinile legate la spate, în compania tânărului bărbos cu privire blândă şi luminoasă. Acesta îşi trecea printre degete un fel de *comboloi* [1] mormăind cuvinte imposibil de înţeles. La picioarele lui se afla un telefon roşu cu taste. Malko auzea zgomotul unei conversaţii prin peretele subţire.

„Răpitorul" său îşi făcu din nou apariţia şi întrebă cu un ton mult mai amabil:

— Ţi-e foame?

— Da, răspunse Malko. Dar înainte de asta aş vrea să-l văd pe Abu.

Celălalt îi întoarse spatele fără să-i răspundă. Era clar că apariţia lui Abu nu depindea de el. După câteva secunde, Malko avu primul şoc plăcut din seara aceea.

O femeie înaltă şi brunetă intră în încăpere. Nu era

1) Mătănii folosite de musulmani (n.a.)

realmente frumoasă, dar degaja un magnetism animalic, cu părul ei des şi negru care îi cădea pe umeri, nasul prea mare, ochii mari cu pupile negre şi gura mare şi senzuală. Sprâncenele bine conturate dădeau impresia că se machiase.

Tânăra femeie purta o rochie de lână cu flori încheiată în faţă şi coborând până la glezne, care se mula pe pieptul puternic, şoldurile mari şi pântecele plat. Avea picioarele goale şi asta părea foarte natural. Privirea ei se opri asupra lui Malko cu un amestec de curiozitate şi de interes aproape tulburat. Degaja o puternică atracţie sexuală fără să facă nimic pentru asta. În mâna dreaptă ţinea un bol mare cu orez în care se afla înfiptă o lingură, iar în stânga avea o carafă cu *kompota* roşiatic. Ea se adresă mai întâi tânărului în limba ei, apoi se întoarse spre Malko şi zise în ruseşte cu un accent cântat:

— Te voi dezlega ca să poţi mânca, dar dacă încerci să fugi, Aslan te va ucide.

Malko se ridică în picioare ca ea să-i poată dezlega mâinile, în timp ce numitul Aslan, lăsânsu-şi mătăniile, îşi îndrepta spre el pistolul-mitralieră, cu un aer atât de sălbatic încât era comic. Femeia se retrase şi Malko începu să mănânce sub privirea vigilentă a paznicului său, care ţinea degetul pe trăgaci. Bolul conţinea *pilav*, amestec de orez, carne şi grăsime de oaie. Se putea mânca dacă îl combinai cu *kompota*. După ce termină, Aslan chemă femeia, care veni să ia bolul şi carafa şi îl legă din nou pe Malko.

— Culcă-te pe jos şi dormi, zise ea cu aceeaşi voce blândă, şi nu cumva să încerci să fugi. Aslan are ordin să te împuşte.

Situaţia devenea ca într-un roman de Kafka!

— Bine-bine, protestă Malko, dar am venit aici de bună voie, nu sunt prizonierul vostru. Nu vreau decât să-l întâlnesc pe Abu.

Vizibil depăşită de situaţie, femeia nu răspunse şi plecă.

Malko nu avu ce face şi se lungi pe covoare încercând să doarmă. Oare tot aşa se întâmplase şi cu Paul Nitze? Se vedea clar că cecenii nu ascultau decât de propria lor logică.

Revăzu în minte evenimentele din seara aceea, încercând să înțeleagă. El sau ei fuseseră urmăriți. Nu putea să fie vorba decât de cei de la FSB. În clipa în care adormea, Malko își dădu seama că mai auzise vocea femeii! Era cecena care răspunsese agasată: Luiza. Va încerca să verifice asta. Adormi cu speranța că, a doua zi, îl va întâlni în sfârșit pe misteriosul Abu.

* * *

Șamil Basaiev intră fără să clipească sub dușul rece din camera lui de hotel. La prețul de o sută de mii de ruble pe zi, nu puteai pretinde să ai și apă caldă! Obișnuit cu condițiile aspre din munții caucazieni, șefului cecen nu-i venea să creadă că dormea în fiecare zi într-un pat. Cinci ore de somn îi fuseseră de ajuns. Era preocupat. Încă o dată, cei de la FSB fuseseră prezenți la întâlnire, în ciuda măsurilor de precauție luate. De data asta însă era sigur de un lucru: totul venea de la americani. Nu știa însă dacă asta se întâmpla fără știrea lor, sau colaborau în secret cu FSB-ul. În mod obiectiv, americanii erau aliații lui Boris Elțîn. Deci, puteau să fie tentați să dezorganizeze capul de pod cecen de la Moscova. Chiar și în acest caz, tot nu le putea pune asta în cârcă. Ordin de la Zelimhan Iandarbaiev. Nu trebuie să se certe cu aliații lor turci.

Ambiția de a vedea grupul de comando organizat la Moscova acționând în umbra tratativelor cu americanii se întorsese împotriva lor. Din cauza celor de la CIA, Șamil Basaiev pierduse deja șase oameni, dintre care trei *boiviki*, ceilalți făcând parte din rețeaua logistică moscovită.

În sfârșit, reușise să pună mâna pe agentul CIA. Nu mai era nevoie să riște pentru a-l întâlni sub numele de „Abu". Trebuia să facă să dureze cât mai mult „tratativele", până la completarea pregătirilor operaționale. Adică vreo opt zile.

După aceea, americanii ar fi fost puși în fața faptului împlinit. Avea de gând să-l țină prizonier pe agentul CIA până

la sfârșit, putând astfel să-i compromită pe americani în ochii rușilor, ceea ce nu era rău deloc.

În momentul în care ieșea de sub duș, cineva bătu la ușă de trei ori. Deși acesta era semnalul stabilit, Basaiev își înveli pistolul într-un prosop înainte de a deschide. Era adjunctul său Said.

— Magamet e aici, îl anunță el.

— Vin, zise Șamil Basaiev.

Se îmbrăcă în grabă, puse pe el canadiana cu buzunarele pline de încărcătoare și grenade defensive și ieși.

Magamet era un cecen stabilit la Moscova de multă vreme, foarte prețios pentru deplasările lui, datorită numărului care începea cu „77". Magamet aștepta la volanul unei mașini Lada 1800 care fusese albă. Imediat ce Basaiev urcă în mașină, Magamet îi întinse un bilet de tren cu data acelei zile și un pașaport interior pe un nume fals.

— Ai sosit azi dimineață, lucrurile tale sunt în portbagaj, îi explică Magamet. Ești vărul meu și vei sta la mine. Unde mergem?

— În ascunzătoarea de pe stada Kominterna. N-ai fost urmărit?

Cecenul dădu ocol clădirii și claxonă ca să i se deschidă poarta de fier, virând imediat la dreapta pe șoseaua Minsk.

— Nu pot să ne supravegheze pe toți! zise el râzând. N-am avut niciodată vreo problemă. Cum e aici?

— E bine, răspunse Basaiev. Miliția nu vine niciodată.

Magamet trecu podul de peste șoseaua de centură ca să poată intra pe ea în direcția nord. Conducea fără grabă, supraveghind eventualele mașini ale celor de la GAI, prompți în reperarea celei mai mici infracțiuni.

Șamil Basaiev avea în canadiană pistolul Makarov, un PM Borko și patru încărcătoare, precum și două grenade, dar toate astea ar fi putut să nu fie de ajuns. În plus, se afla la Moscova ca să execute o operațiune precisă, spectaculoasă, nu să se războiască cu niște milițieni lipsiți de motivație. Cecenul,

legănat de mersul mașinii, începuse să picotească, gândindu-se la luptătorii lui dispăruți recent. Se scutură, trezit de o zdruncinătură. Era atașat organic munților lui și nu se simțea în largul său la Moscova. Primejdia nu-l speria, dar aici nu se simțea ca în Cecenia.

* * *

Colonelul Victor Ampilov reciti raportul pe care tocmai îl scrisese despre evenimentele din seara trecută, căruia îi adăugase un comentariu personal, și îl semnă cu o mișcare hotărâtă. Apoi chemă secretara.

— Du asta generalului Barsukov, îi ceru el.

Rămas singur, colonelul aprinse o țigară cu o brichetă Zippo oferită de omologii lui americani și care reprezenta o roșcată somptuoasă cu un decolteu amețitor. Joan, vedeta anului 1996, ducea mai departe tradiția inaugurată de Windy, figurina emblematică a brichetelor Zippo, în urmă cu peste șaizeci de ani. Era ceva grozav. Americanii le ofereau brichete garantate pe viață și francezii cartușe de țigări!

Reveni la gândurile sumbre. Pierduse trei oameni într-o singură zi, iar agentul CIA dispăruse! Omul trimis de CIA, în ciuda eforturilor sale, nu reușise să scape de agenții FSB-ului care îl urmăriseră până la numărul 51 de pe strada Arbat. Acolo, cecenii le scăpaseră printre degete după o încăierare violentă în care pierduseră un om, sacrificat în mod deliberat. Înfruntarea nu dusese la nimic. Toate astea întăreau ipoteza Kremlinului: Șamil Basaiev se afla la Moscova.

Ipoteza favorabilă era că venise să-l ia pe agentul american ca să-l însoțească în Cecenia și că va pleca împreună cu el. Cealaltă ipoteză, mult mai puțin favorabilă, probabil că era, din păcate, mult mai apropiată de realitate: Basaiev venise ca să pună la cale o lovitură... De unde ideea care mai alinase puțin supărarea colonelului și pe care o expusese în scris superiorului său. Victor Ampilov propunea sensibilizarea

populației cu ajutorul unor false atentate care ar fi fost atribuite cecenilor, pentru ca oamenii să fie îndemnați să-i supravegheze. Asta i-ar fi pus pe ceceni într-o poziție dificilă.

Numai că planul lui mai trebuia să fie și aprobat. Plus câteva articole în presă, ceea ce nu constituia o problemă, deoarece existau destui jurnaliști proguvernamentali ca să publice orice minciună. Apoi ele ar fi fost preluate de agențiile străine. Ca de obicei. Iar dacă cecenii ar fi executat o operațiune cu adevărat importantă, restul li s-ar fi atribuit tot lor, pentru ca opinia publică să se ridice împotriva lor.

* * *

Cineva trânti o ușă. Malko auzi voci înăbușite. Așezat în unul din fotolii, cu mâinile legate la spate, Malko se uita la tânărul Aslan, care avea ochii roșii de oboseală și stătea nemișcat ca o statuie, cu arma pe genunchi. Ușa se deschise și apăru omul cu pistolul din ajun, însoțit de un cecen îmbrăcat cu o canadiană. Tânăr, plăcut la înfățișare, cu părul negru foarte scurt, nasul drept și privirea vioaie. Își desfăcu canadiana, dând la iveală un pulover jacard și niște pantaloni fără formă. Sub pulover, Malko zări forma unui mâner de armă. Noul venit se apropie zâmbind.

— *Dobredin* Eu sunt Abu. Ai vrut să te întâlnești cu mine.

Malko se ridică în picioare, ascunzându-și prost furia.

— Exact, zise el. Dar nu ca să fiu tratat ca un prizonier.

Cecenul nu se tulbură și îi dădu un ordin lui Aslan. În timp ce tânărul îl dezlega pe Malko, cecenul continuă cu o voce blândă:

— Oamenii mei au avut instrucțiuni să evite orice risc. Întâlnirea noastră trebuia să aibă loc pe teren neutru, fără vreo intervenție exterioară. Din păcate, nu așa s-au petrecut lucrurile. Din cauza ta, am pierdut câțiva luptători de neînlocuit.

Malko fu gata să-i spună că cimitirele erau pline de oameni

de neînlocuit! Frecându-și mâinile acolo unde sfoara îi lăsase semn, Malko îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Mai întâi, de unde pot să fiu sigur că ești într-adevăr „Abu"?

Cecenul rămase un moment fără replică, apoi zâmbi.

— Nu sunt autorizat de șeful meu, președintele Zelimhan Iandarbaiev, să-ți dezvălui adevăratul meu nume. Dar sunt într-adevăr omul venit din Cecenia ca să te întâlnească. Un risc considerabil. După cum probabil știi, nu acționăm NICIODATĂ la Moscova. Probabil că președintele acordă o mare importanță acestui dialog dacă m-a trimis aici. Vrei puțin ceai?

Malko se uită cu atenție la interlocutorul său. Vorbea o rusă perfectă, exprimându-se ca un intelectual și avea mâinile îngrijite. Nu era un luptător cecen oarecare. Trebuia să-l creadă, pentru că nu avea nici un mijloc de a-i verifica identitatea.

— Ai venit din Cecenia special ca să te întâlnești cu mine? întrebă el.

— Da.

Cineva bătu la ușă. Aslan se duse să deschidă. Era aceeași femeie ca în ajun, cu aceeași rochie, cu picioarele goale, la fel de frumoasă. Cu ochii în jos, ea așeză tava pe covoare, scoțându-și în evidență posteriorul, apoi plecă. După ce femeia ieși, „Abu" îi zise lui Malko:

— O vezi pe această femeie? întrebă el. Familia ei a fost ucisă de ruși și casa i-a fost distrusă. Înainte se ocupa de o grădiniță. După cele întâmplate, a devenit o luptătoare. A fost rănită și de aceea am trimis-o la Moscova să se odihnească.

Malko își înmuie buzele în ceai. Era foarte tare și dulce. Preț de câteva clipe, cei doi bărbați băură în tăcere. Fereastra era camuflată și nu se auzeau decât zgomotele unui aparat de radio.

Malko puse jos ceașca și îl întrebă direct:

— Unde e Paul Nitze?

Cecenul îi aruncă o privire surprinsă.

— Cine e Paul Nitze?

— Omul care, înaintea mea, avea misiunea să te contacteze. Știm că oamenii tăi i-au fixat o întâlnire, și că l-au luat de la hotelul *Kempinski*. De atunci au trecut cincisprezece zile. Și n-am mai avut nici o veste de la el.

Șamil Basaiev îl privi pe Malko cu gravitate.

— Și eu voiam să te întreb despre oamenii pe care i-am trimis la întâlnirea cu el, zise cecenul. Nu mai știu nimic despre ei din ziua aceea. Am crezut că FSB-ul ne-a atras într-o ambuscadă cu complicitatea voastră. Dacă spui adevărul, atunci lucrurile sunt și mai grave. Ieri seara am mai pierdut un om pentru că ai fost urmărit. Totuși ți-am cerut să fii FOARTE atent, adăugă el cu o umbră de amenințare în glas. Nu ți-ai dat seama că ești urmărit?

Capitolul IX

Malko înfruntă fără complexe privirea rece a șefului cecen.

— Nu, zise el, nu mi-am dat seama. Înainte de a veni pe strada Arbat, am făcut în metrou vreo șase ruperi de filare. Am bănuit că voi fi urmărit de cei de la FSB. Și dacă tot abordăm acest subiect, haide se mergem la esența lucrurilor. Chiar nu știi ce s-a întâmplat cu Paul Nitze?

— Nu.

— Ieri dimineață, un om vorbind în numele tău m-a dus într-un imobil și a încercat să mă omoare. N-ai nici un amestec în treaba asta?

— Nici un amestec.

Cei doi bărbați se priviră câteva clipe în tăcere. Liniștit de prezența șefului său, tânărul Aslan se cufundase în lectura Coranului. Muzica zgomotoasă de la Europa Plus, postul de radio cel mai popular de la Moscova, se auzea prin perete. Creierul lui Malko funcționa cu viteză maximă. Era oare posibil ca Larry Walker să-l fi mințit? Să fi fost înțeles cu FSB-ul? Ajunse la concluzia că nu se putea și ridică capul.

— Am primit această misiune pentru că CIA a pierdut urma lui Paul Nitze, zise el. Șeful CIA de la Moscova a luat legătura cu cei de la FSB care au jurat că n-au habar de nimic. Credeam că Paul Nitze a fost reținut de voi pentru un motiv necunoscut. Din această cauză am început să sun iar la toate numerele voastre.

Din nou urmă o tăcere apăsătoare.

— În acest caz, conchise Șamil Basaiev, trebuie să ne căutăm oamenii în temnițele de la Lubianka...

Malko scutură din cap.

— E puțin probabil. FSB-ul nu și-ar asuma riscul *politic* de a ține arestat un cetățean american. Chiar și un agent al serviciului de informații. Cu atât mai mult cu cât a fost făcută o înțelegere.

Cecenul zâmbi. Un zâmbet plin de tristețe.

— Nu-i cunoașteți... Kremlinul nu controlează totul. În cadrul aparatului există oameni care ne urăsc și care vă urăsc. Ei nu dau socoteală nimănui.

— Dacă spui adevărul, conchise Malko, atunci Paul Nitze e mort, ca și oamenii tăi, de altfel. Câți erau?

— Trei. Oameni siguri. Sunt surprins că n-au putut nici măcar să mă prevină. Asta presupune că au fost atrași într-o cursă. Erau luptători experimentați. Nu s-ar fi lăsat surprinși.

Se făcu din nou tăcere. Șamil Basaiev se uita la Malko cu o neîncredere vădită iar acesta din urmă se întreba cum va ieși din acest impas. Nici unul dintre ei nu știa ce se petrecuse în realitate. Malko era înclinat spre o manipulare a FSB-ului, dar...

— Deci, ieri dimineață, omul care a tras în mine de două ori cu un pistol echipat cu surdină aparținea FSB-ului?

— Nu văd altă ipoteză, recunoscu Șamil Basaiev.

— De ce?

Cecenul se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Pentru două motive. Dacă spui adevărul și FSB-ul este răspunzător de dispariția lui Paul Nitze și a oamenilor mei, înseamnă că rușii nu vor să intrăm în contact. Pe urmă, faptul în sine că americanii vorbesc cu noi le este insuportabil. Împușcându-te, ar fi făcut să se creadă că suntem de rea credință. Întâlnirea de ieri dimineață, de pe strada Celui de-al Nouălea Cerc, era o întâlnire „albă", ca să verificăm dacă ești urmărit. Cei doi oameni ai noștri care au venit la întâlnire nu s-au apropiat de tine, așa erau instrucțiunile. Dar au fost omorâți puțin mai târziu de FSB, pentru că FSB-ul era acolo. Oamenii lor au pornit în

urmărirea mașinii în care se aflau oamenii mei. Iar noi nu folosim arme cu surdină; noi suntem luptători, nu asasini.

Tăcu, scoase un pachet de țigări și aprinse una. Aslan nu mai citea Coranul, privea la covor. Malko trecu în revistă situația în mintea lui. Interlocutorul său nu știa ce-i spusese Valentina, prostituata de la *Cherry Casino*, care amintise de un vehicul al FSB-ului. Tot ce spusese cecenul stătea în picioare. FSB-ul încercase să-i înșele pe americani.

— Te cred, conchise el.

Cecenul dădu din cap aprobator.

— Noi suntem luptători, repetă el. Nu luptăm împotriva poporului rus, ci împotriva câtorva conducători sângeroși și asasini, în frunte cu Boris Elțîn. Chiar dacă e favoritul Vestului, știm că n-are cuvânt.

— Credeți că vă veți înțelege mai bine cu Ghenadi Ziuganov? întrebă Malko, profitând de ocazie.

Șamil Basaiev nici nu clipi.

— Nu sunt politician, răspunse el. Ne vom continua lupta până la independența completă a Ceceniei. Și vom discuta cu cei care vor ști să se așeze la masa negocierilor încetând să ne mai bombardeze.

Cecenul se uită la ceas, apoi continuă:

— Am riscat mult venind să te întâlnesc la Moscova. N-ar fi trebuit niciodată să le spuneți rușilor despre aceste contacte. Dar dacă tot am reușit să ne întâlnim, care e propunerea pe care trebuie să mi-o transmiți din partea guvernului american? Pentru asta am venit aici.

— Ai posibilitatea de a comunica cu președintele Iandarbaiev?

— Da.

Basaiev nu-și feri privirea. Cecenul era solid ca o stâncă, deși era destul de tânăr.

— America, admise Malko, ar fi satisfăcută de alegerea la președinție a lui Boris Elțîn. Are legături personale cu Bill Clinton care îl consideră un reformator.

— Știu, zise Basaiev trăgând din țigară puțin nerăbdător. Americanii au obiceiul să mizeze pe calul necâștigător. Țineau foarte tare la Mihail Gorbaciov... Presupun că nu ți-ai riscat viața doar ca să-mi spui asta!

— Nu, recunoscu Malko. Casa Albă ar dori ca președintele Iandarbaiev să nu întreprindă până la alegerile prezidențiale nici o acțiune de natură să submineze credibilitatea lui Boris Elțîn.

— Ce fel de acțiune?

Malko ezită câteva secunde. După tot ce se petrecuse, dacă i-ar fi dezvăluit lui „Abu" ce știa, risca să rămână foarte, foarte multă vreme în acel apartament. În cel mai bun caz!

— Cucerirea și ocuparea orașului Groznii de exemplu, după cum ați încercat să faceți acum câteva săptămâni. Sau o acțiune în Rusia.

Cecenul se uită țintă la el, ușor nedumerit.

— Considerați că asta ar fi de ajuns pentru ca Boris Elțîn să piardă alegerile?

— Totul se va hotărî la o diferență de câteva voturi, răspunse Malko. Știi la fel de bine ca și mine că Vladimir Jirinovski „lucrează" pentru Elțîn. E un fost membru al KGB-ului care e susținut de Serviciile secrete. Dar Ziuganov are o bază populară reală. Poate să câștige. Dacă îl faceți de râs pe Boris Elțîn cu puțin timp înainte de alegeri, asta poate să-l coste mii de voturi, care vor trece la Ziuganov sau la Jirinovski. Cred că vă faceți un calcul greșit mizând pe Ziuganov. Dacă va fi ales, va vrea să-și arate forța rușilor și voi veți fi primele lui victime. Nu uita că e un comunist și că baza sistemului comunist e minciuna. Dacă v-a făcut promisini, nu și le va ține. În plus, Statele Unite nu va avea cu el aceleași relații așa cum le are cu Boris Elțîn. Nici aceeași greutate.

Cecenul se uita gânditor la pachetul de țigări de parcă acolo ar fi găsit răspunsul dilemei.

— Dacă președintele nostru ar accepta, conchise el cu o încetineală voită, asta ar însemna să lase să fie uciși sute de

civili de către aviația, artileria și rachetele rusești, fără posibilitate de ripostă. Este un sacrificiu foarte mare. Pentru că Boris Elțîn își va continua campania de distrugere împotriva țării mele. Și asta doar pentru că e stupid și are în jurul lui oameni stupizi precum „Pașa"[1]. Ce oferiți în schimb poporului cecen?

— Trei lucruri, răspunse Malko. Mai întâi asigurarea că Bill Clinton va face *imediat* presiuni pentru ca armata rusă să oprească operațiunile în Cecenia. Apoi, se angajează să-l oblige pe Boris Elțîn să înceapă adevărate negocieri pentru autonomia Ceceniei, după trecerea alegerilor prezidențiale. Negocieri *directe* cu președintele vostru. În fine, Statele Unite vor contribui financiar la reconstrucția țării voastre.

Tăcu. Transmisese mesajul. Interlocutorul său îl privea cu o incredulitate vădită.

— Ce garanții aveți că Boris Elțîn își va respecta promisiunile, după ce va fi reales?

Aici era problema. Malko se strădui să facă abstracție de propriile sale convingeri, mulțumindu-se să repete lecția învățată.

— În fosta Iugoslavie, zise el, americanii au reușit să-i aducă pe sârbii bosniaci la masa negocierilor. Aceștia nu sunt mai răi decât Boris Elțîn. Și ei se purtaseră ca niște sălbatici. Dar Statele Unite sunt puternice. Pe plan economic, Rusia nu va putea să iasă la liman fără ajutorul americanilor. Boris Elțîn controlează rachetele nucleare și SNLE-urile[2], dar țara lui nu e în stare să construiască mașini care să meargă. Dacă șeful vostru, președintele Iandarbaiev acceptă această înțelegere, Bill Clinton îi va cere toate astea lui Boris Elțîn. În Bosnia, sârbii au încetat războiul și au înapoiat teritorii pentru că le-a fost frică de puterea americană. Chiar și beat-mort, Boris Elțîn știe să recunoască o bancnotă de o sută de dolari!

1) Generalul Pavel Graciov, șeful statului-major al armatei ruse (n.a.)
2) Submarine nucleare lansatoare de rachete (n.a.)

„Abu" se uita la el cu interes. Aprinse altă țigară și îi oferi una lui Aslan care refuză. Basaiev părea impresionat de argumentația lui Malko.

— Aproape că m-ai convins, recunoscu el schițând un zâmbet. Dar îți amintesc că nu putem avea încredere în ruși. Uite ce se întâmplă cu întâlnirea noastră. Ucid, mint, fără să-i impresioneze nimic. Ăsta e efectul a șaptezeci și cinci de ani de comunism: orice valoare morală a dispărut. E destul să nu fii prins. Bărbații fură, femeile sunt târfe... Ce importanță are! Elțîn e în stare se jure orice cu mâna pe inimă și să se dezlănțuie împotriva poporului meu imediat ce va câștiga alegerile. Statele Unite n-o să-i declare război pentru Cecenia, adăugă el cu un râs amar.

— Adevărat, recunoscu Malko, dar Statele Unite pot să-i „răsucească brațul" fără să-i declare război.

Cecenul se uită la ceas și se ridică.

— Voi transmite propunerea ta, zise el. Bineînțeles, nu am căderea să dau un răspuns.

— Cât timp va dura?

— Nu știu. Depinde de elemente pe care nu le controlez. Până atunci, ești oaspetele meu. E obligatoriu să nu ieși din acest apartament. Nimeni nu trebuie să știe că te afli aici. Am dat ordin să fii tratat ca un oaspete, nu ca un prizonier. Firește, nu e confortul de la *Savoy*, dar poți citi, asculta radioul, poți să te uiți la televizor. Mă voi întoarce imediat ce va fi posibil, cu un răspuns pozitiv sau negativ.

Malko încercă să se resemneze. În realitate era prizonier.

— Aș putea, cel puțin, să telefonez, în prezența ta, lui Larry Walker, noul responsabil american al operațiunii? întrebă el. E deja îngrijorat de soarta lui Paul Nitze, va fi și mai mult de soarta mea.

— Nu, e imposibil. Acest apartament n-a fost niciodată reperat de FSB. E posibil ca telefonul domnului Walker să fie ascultat. Ar fi un risc prea mare. Dar dacă îi scrii un bilet, și-mi dai adresa, voi face în așa fel încât să ajungă la el.

Malko scoase stiloul și o carte de vizită ca să scrie câteva cuvinte, zicând că totul mergea bine și că Larry va primi în curând vești. La sfârșit adăugă: „Valentina a avut dreptate". Pe cealaltă față scrisese telefonul și adresa lui Larry Walker. Apoi i-o dădu lui „Abu" care citi cu atenție și ridică capul.

— Cine e Valentina?

— O prostituată care a zărit un vehicul suspect în seara în care a dispărut Paul Nitze. Acum sunt sigur că e vorba de cei de la FSB.

Cecenul puse cartea de vizită în buzunar fără să facă vreun comentariu și întinse mâna lui Malko.

— Pe curând. Îmi pare rău, dar oamenii mei au ordin să te împuște dacă încerci să părăsești acest apartament. Altfel, ai toată libertatea. Luiza îți va găti.

Era deci într-adevăr Luiza! Femeia cu care vorbise la telefon.

Aslan se ridică imediat și salută, cu mâna pe inimă. „Abu" trânti ușa în urma lui.

Tânăra femeie își făcu apariția după douăzeci de minute. Lui Malko i se păru că își aranjase părul și se machiase puțin. Luiza zâmbea.

— Vei lua dejunul în bucătărie, zise ea în rusește. Ți-am pregătit un prânz cecen. Sper să-ți placă.

Malko o urmă, văzând cu această ocazie apartamentul. Un antreu mic deservea o altă încăpere, a cărei ușă întredeschisă îi permise să zărească interiorul. Un bărbat dormea înfășurat într-o cuvertură, pe o saltea pusă direct pe podea. Încăperea era despărțită în două printr-o perdea. Intră în bucătăria mică, dar a cărei fereastră nu era acoperită. Două cuverturi erau așezate pe o măsuță. În mijloc se găsea o farfurie plină cu ceva ce semăna cu niște macaroane verzui.

— Sunt *șeremia*, îi explică Luiza, legume care nu cresc decât iarna în Cecenia.

Umplu bine cele două farfurii și se așeză lângă el. În acel spațiu îngust, aproape că se atingeau. La cea mai mică

mișcare, Malko simțea coapsa tinerei femei. Bumbacul subțire al rochiei îi contura sânii fără pudoare, dar ea părea că nu-și dă seama de asta. Malko gustă din mâncare. Semăna vag cu prazul și îți lăsa în gură un gust amar. Cu mult ceai, mergea! Luiza se uita la el anxioasă.

— Îți place?

— E foarte bun, răspunse el cu gura plină. Aslan nu mănâncă?

— El a mâncat, zise Luiza.

Tânărul trecuse acum în antreu și se așezase pe un taburet, cu arma pe genunchi și cu țeava îndreptată spre Malko. Ținea palma pe patul armei, dar un gest infim era destul ca să apese pe trăgaci.

Malko își zise că cecenii puteau foarte bine să-l țină acolo în timp ce-și pregăteau atentatul, apoi să-l elibereze.

FSB-ul ar fi crezut că americanii fuseseră de acord.

Dacă ar fi încercat să evadeze înainte, ar fi determinat mai mult ca sigur eșuarea negocierilor cu Iandarbaiev. Ceea ce CIA nu i-ar fi iertat.

Căzuse într-o capcană diabolică.

Capitolul X

Salman Doku se privi în oglinda sălii de baie și fu dezgustat. Nu fusese niciodată o frumusețe, dar vărsatul și multele kilograme în plus îl făcuseră de-a dreptul respingător. Fața lui ovală nu mai era decât o masă gelatinoasă din care se iveau doi ochi negri, strălucitori ca onixul, asemănători cu două bijuterii scăpate într-un bol de gelatină. Cele trei guși atârnau lamentabil până la gâtul zbârcit. Își trecu pieptănul prin cele câteva fire de păr care încă îi mai acopereau craniul ovoid, încercând să ascundă cicatricile operației estetice care încercase să-l mențină prezentabil...

Descurajat, Salman Doku își lăsă privirea spre burta enormă, și se uită imediat în altă parte. Totdeauna avusese tendință de îngrășare, dar în ultima vreme, în ciuda unui regim nemilos fără nici o picătură de alcool, atinsese „limita superioară", adică depășise chintalul. Picioarele pline de varice îi susțineau cu dificultate greutatea.

Privi peisajul cu mesteceni și brazi prin fereastra mare a sălii de baie. Un peisaj pe care îl detesta. Nu-i plăceau decât munții țării sale, Cecenia. Dar rangul său de șef mafiot și averea considerabilă îl împinseseră să pună să i se construiască ultima nebunie la modă la Moscova, un „cottage" la vest de capitală, la vreo zece kilometri de drumul de centură, în mijlocul altor vile asemănătoare ale politicienilor sau „noilor ruși"

Aceste construcții luaseră locul vechilor vile din lemn pline de farmec, așa cum încă mai avusese Gorbaciov. Erau niște

vile din cărămidă, de un roșu aprins, cu două-trei etaje, cu tot confortul modern: sală de baie, telefon prin satelit, jacuzzi. Vila îl costase pe Salman Doku peste un miliard de ruble, ceea ce abia dacă se simțise la averea lui colosală, adunată în peste treizeci de ani de activități criminale.

Pentru mobile fusese direct la Paris și alesese piesele cele mai scumpe și mai somptuoase din catalogul arhitectului Claude Dalle.

Și își completa colecția la fiecare trecere prin Paris, înainte de a lua avionul Concorde al companiei Air France spre New York. Ultima achiziție fusese o colecție de birouri 1930 din nodozități de ulm.

Tânăr țăran cecen, venit la Moscova în 1965, datorită unui văr care se ocupa deja cu negustoria în piețe, Salman Doku înțelesese repede că nu se va îmbogăți vânzând banane și struguri. Din fericire, un alt cecen abia „sosit" propusese un „job": să-i facă pe rău platnici să-și achite datoriile. Mai întâi se mergea la domiciliul „vinovatului" și i se cerea politicos datoria. Asta era de ajuns în nouă cazuri din zece. Dar pentru cei care nu plăteau, urma un asalt implacabil, care totdeauna se termina cu achitarea datoriei.

Prima dată când Salman Doku rupsese cu o lovitură de bară brațul unui om de cincizeci de ani îndatorat patronului său, îi fusese puțin rușine. Nefericitul gemea, plângea, implora. Dar plătise și, după aceea, când îl întâlnea pe Salman Doku pe stradă, îl saluta cu respect. Când azerii începuseră să-și instaleze chioșcuri în cartierul Pieței Danilovski, patronul lui Salman îi propusese un târg. Să se ocupe de chioșcuri și să împartă profitul.

Și astfel devenise gangster Salman Doku. Treaba cu chioșcurile era foarte simplă. Se anunța prețul ce trebuia plătit săptămânal. La primul refuz, proprietarul lua o bătaie cumplită. La al doilea, chioșcul lui avea parte de un cocteil Molotov. Al treilea se întâmpla foarte rar, dar dacă se întâmpla, Salman își lua sarcina să-i înjunghie nevasta după ce, bineînțeles, o violase.

Când patronul lui murise în urma unei crize cardiace, Salman Doku urcase mai sus. Chioșcurile constituiau o afacere amărâtă! De acum înainte, o rețea de „hăitași" îi semnala pungașii care se îmbogățiseră vânzând marfă la negru. În perioada comunistă nu existau bănci. Respectivii erau deci obligați să-și păstreze câștigul în bani lichizi. Dar nu erau nebuni să-i țină acasă.

Atunci, Salman Doku venea cu doi oameni și cerea pliticos banii. Bineînțeles, victima jura pe toți sfinții că n-are în casă nici măcar o kopeică. Salman Doku scotea atunci bara de fier.

Treptat, priceperea i-a permis să strângă o avere considerabilă și să se lanseze în afaceri de trafic cu mașini, aur și spălare de bani. Sfârșitul imperiului sovietic provocase o explozie a afacerilor. În cinci ani, Salman Doku câștigase mai mult decât în treizeci! Traficul de mașini se făcea pe scară mare iar estorcarea de bani se dezvolta vertiginos, datorită micilor afaceri de comerț care acum erau autorizate.

Salman Doku controla o zonă de cinci kilometri în jurul arterei Leninski Prospekt, datorită unei armate de oameni care lucrau pentru el. El, personal, nu se mai ocupa decât de marile afaceri. Servea drept mijlocitor pentru cumpărarea unor uzine, punea la cale excrocherii bănoase și mai ales făcea export cu arme, care aveau destinația Iran sau Orientul Mijlociu, via aeroportul din Groznii, unde cumpărase toți vameșii. Salman Doku avea conturi la Moscova, la Groznii, la Londra, în insulele Caiman, plus grămezi de bancnote de o sută de dolari în seifurile lui. În ciuda puterii sale, continua să plătească zeci de kaghebiști și foști kaghebiști, ofițeri de miliție sau de la vamă. Nu se deplasa decât într-un Mercedes 600 blindat, escortat de două mașini BMW pline cu gărzi de corp originare din același sat cu el. Dacă vreunul ar fi avut ideea nechibzuită să-l trădeze, întreaga lui familie ar fi fost exterminată.

După ce se bărbieri Salman Doku își șterse fața. Din cauza stării proaste a pielii, se tăia mereu și aceste tăieturi sângerau întruna. Mai era și diabetic și scăpase ca prin urechile acului cu

viață din două atacuri cardiace. Dar la șaptezeci și doi de ani, cecenul lupta împotriva sănătății ruinate cu aceeași furie cu care făcuse avere.

Suspină și se întoarse spre masa pe care Fedora, camerista lui cu păr cărunt, pregătise lista medicamentelor pe care trebuia să le ia în timpul zilei. Altfel ar fi uitat. Se forță, timp de cinci minute, să înghită pastile de toate culorile. Prefera să le ia dimineața pe toate, pentru că era mai puțin deprimant!

Sună telefonul interior și se duse să răspundă.

— A sosit *Grajdanka*[1] Tatiana, îl anunță vocea respectuoasă a șoferului său, care mai era și secretar și gardă de corp.

— Invit-o în salon și servește-o cu ceai, zise Salman Doku.

Tatiana Korijin era una dintre amantele lui. Cea pe care o prefera din cauza alurii sale sculpturale. Tatiana avea o față cu trăsături regulate și senzuale și niște ochi mari și albaștri, o sută optzeci de centimetri de carne albă, sâni de oțel, fund de marmură și picioare lungi. Prima dată o întâlnise la un dineu al unor ofițeri superiori din KGB, unde fusese invitat în calitate de „contribuabil" important. Privirea ei îl fascinase. Avea o expresie tulbure, îndepărtată și incredibil de provocatoare. Când se oprea asupra bărbaților, aceștia se simțeau dezbrăcați. Emana senzualitate. Născută în Siberia, la Celiabinsk, probabil că își reprimase multă vreme înclinațiile, de unde această atitudine voluntar distantă. Dar imediat ce se mișca, când își legăna șoldurile, se simțea că avea douăzeci de mii de volți între picioare!

Soțul ei, general-maior în perioada Primului Directorat, era un bărbat foarte frumos, prieten cu Salman Doku. Cecenul făcuse în așa fel încât să fie invitați de mai multe ori și strânsese informații. Tatiana își înșela soțul de fiecare dată când putea s-o facă. Nu era vorba de legături statornice, nu era

1) *Doamna (n.a.)*

îndrăgostită. Nu era vorba decât de impulsuri sexuale. Sexul în stare pură era unicul ei motor.

Salman Doku și ea se ignoraseră multă vreme sexual. Lucid, bătrânul mafiot cecen știa că nu putea s-o intereseze: era prea gras, prea urât, prea bătrân!

Răsturnarea se produsese cu cinci ani în urmă, când Tatiana devenise văduvă. Pensia bărbatului ei devenise o nimica toată din cauza inflației. Evident, rămăsese cu apartamentul de pe Faleievski Pereulok, o străduță încântătoare care dădea spre râul Moskova, în fața Kremlinului. Tatiana trăia acolo cu fiul ei, dar rămăsese fără bani. Atunci intervenise Salman Doku. Într-o zi, o invitase în week-end împreună cu fiul ei de șapte ani. Salman Doku își amintea de ziua aceea de parcă ar fi fost ieri. Tatiana Korîjin purta un taior albastru foarte decoltat, ciorapi deschiși la culoare și pantofi cu toc înalt. Se așezase lângă ea și, cu o voce fermă, îi făcuse propunerea.

— Tatiana, soțul tău a murit. Eu sunt singur, nevasta m-a părăsit de multă vreme, dar încă sunt prea tânăr ca să trăiesc în abstinență. Îți cunosc situația. N-ai să te apuci să muncești la alții. În curând, dacă vrei să continui să trăiești foarte bine, vei fi obligată să te prostituezi. Eu te urmăresc de ani de zile, și te găsesc extraordinară!

Tatiana Korîjin roșise.

— *Spasiba*, dar...

— Iată ce-ți propun, continuase Salman Doku. Începând de azi mă voi ocupa de nevoile tale financiare, vei continua să trăiești foarte bine, vei călători — singură sau cu mine —, vei avea tot ce-ți trebuie ca să-ți crești fiul.

— Vrei să trăiesc cu tine?

Salman Doku protestase.

— Nu, nu! Sunt prea bătrân. Am momente când nici eu nu mă suport! Nu, vreau doar să pot să te văd și să fac dragoste cu tine când îți cer. În felul ăsta rămâi la fel de respectabilă. Îți convine?

Tatiana Korîjin întorsese pur și simplu capul spre el, schițase un zâmbet și întrebase:

— Când vrei să începem?

Emoționat ca un licean, bătrânul Salman Doku își pusese mâna pe genunchiul ei. În viața lui nu avusese o senzație atât de puternică.

Tatiana Korîjin își depărtase imperceptibil pulpele cărnoase, permițând degetelor să urce la început în sus pe ciorap, apoi pe pielea goală. Când atinsese pântecele fierbinte, Tatiana aproape că dădu ochii peste cap. Era umedă și tremura ușor. Salman Doku își amintise de ce auzise de la amanții ei. Curajos, cecenul îi luase mâna și i-o pusese pe sexul lui, sub masa invadatoare a burții sale enorme.

Degetele ei îl strânseră imediat, cu o forță care îi provocase o descărcare electrică de o sută de mii de volți în coloana vertebrală. Era extraordinar! Simțea că Tatiana chiar voia să fie regulată!

Contrar prostituatelor sale obișnuite, care mergeau până acolo încât se ungeau cu miere ca să-l facă să creadă într-o dorință inexistentă!

Își ridicase brusc cele o sută zece kilograme de pe sofa și o dusese pe tânăra femeie în dormitor. Acolo el se instalase într-un pat mare cu baldachin și așteptase urmarea.

Tatiana Korîjin îi desfăcuse pantalonii de flanelă. În picioare lângă el, cu privirea cufundată în ochii lui, își ridicase lent rochia albastră pe pulpe, descoperind jartelele albe și un triunghi de perișor blond. Se urcase și ea în pat, încălecase pe el și, fără prea mare greutate, se înfipsese în sexul lui. Pentru Salman Doku fusese senzația vieții sale! Dar nici pentru Tatiana nu-părea rău. Îl călărise lent, cu ochii închiși, cu fața extaziată, până când orgasmul îi zgudui tot corpul.

La foarte puțin timp după aceea, Salman Doku ejaculase țipând de fericire.

Din ziua aceea înțelegerea lor fusese perfectă. Vara, Salman Doku fugea de căldură și de praf și făcea o croazieră

pe Mediterana. Tatiana îl însoţea totdeauna. Îl întâlnea în cabina mare a vasului său şi de obicei îl făcea să ejaculeze în gura ei. Chiar dacă după aceea să ducea imediat să-şi pregătească un cocteil „Margarita" — Cointreau, tequila şi lămâie verde — pe care îl bea pe nerăsuflate. Nu suporta să rămână în gură cu gustul spermei unui bărbat pe care nu-l iubea.

În restul timpului, Tatiana se îndopa cu şampanie. Bea o sticlă, foarte rece, la sfârşitul zilei, ca să-şi revină după căldura apăsătoare.

* * *

Fedora, camerista cu păr cărunt, apăru fără zgomot şi-l ajută pe Salman Doku să-şi îmbrace slipul şi cămaşa. Neputând să se mai aplece, cecenul nu mai putea să se îmbrace singur. Salman Doku se uită în oglindă şi găsi că nu mai era chiar atât de urât.

După ce se parfumă bine, Salman intră în sfârşit în salonul în care Tatiana citea, instalată pe o canapea superbă acoperită cu mătase verde.

— *Dobredin! Dobredin!*

Tânăra femeie se ridică, îşi aranjă fusta de piele neagră foarte scurtă, şi Salman zări triunghiul alb al slipului, în timp ce ea lăsa ochii în jos.

— *Dobredin*, răspunse Tatiana. Ai dormit bine?

— Nu, răspunse el. Iar mă înăbuş! Arterele îmi fac figuri, dar nu pot să mă operez. *Nicevo*!

Ea îl privi cu o oarecare tandreţe. Datorită acelui om, ea trăia convenabil. Şi dacă închidea ochii, trebuia să recunoască că sexul lui îi provoca tot atâta plăcere ca cel al masculilor tineri, focoşi şi siguri de ei. Evident, avea imaginaţie!

Salman Doku se trânti lângă ea.

— Ai vorbit cu Grigoriev? întrebă el.

— Da.

— Şi?

— Mi-a spus că nu sunt probleme. Doar că are nevoie de o săptămână ca să strângă materialul. Din momentul în care primeşte cincizeci la sută din bani.

— Cât?

— Opt sute de mii de dolari în total.

Salman Doku se strâmbă şi dădu din cap.

— Sper că la banii ăştia nu se culcă şi cu tine.

Tatiana Korîjin se uită la covorul kurd cu un zâmbet mecanic. Viaceslav Grigoriev se culca cu ea. Chiar des. Dar asta nu avea nici o legătură cu această afacere. Cu o oră în urmă, Grigoriev o lipise de uşa biroului, posedând-o mai întâi normal şi apoi sodomizând-o. Îi mai tremurau şi acum picioarele.

Salman Doku nu insistă. Armele pe care le comandase valorau cel mult două sute de mii de dolari, fiind foarte generos. Ticălosul de Grigoriev probabil că bănuia că nu erau destinate Armeniei şi acţiona ca atare. Salman Doku îl cunoştea de multă vreme. La fel ca şi ceilalţi ruşi, Grigoriev nu-i simpatiza pe ceceni. Dar îl ura atât de mult pe Boris Elţîn, încât nu făcea mofturi când era vorba să-i ajute pe duşmanii lui.

Tatiana Korîjin scoase pachetul de ţigări din geantă şi aprinse una.

— Ce-i spun? întrebă ea. Trebuie să ne vedem diseară.

— Că sunt de acord, răspunse Salman Doku. Îţi voi da banii azi, dar trebuie să mă duc la bancă. Să ne întâlnim la dejun la *Maxim's*... La unu.

Tânăra femeie se ridică. Cecenul se uită la ea cu o privire atât de elocventă încât ea ezită să plece. Dar Salman Doku se mulţumi să-i mângâie fesele prin pielea neagră a fustei. În dimineaţa aceea avea alte griji pe cap. Se uită totuşi după ea cu nostalgie, întrebându-se cât timp va mai putea fi viril. Rămas singur, Salman Doku luă telefonul mobil şi formă numărul unui alt telefon mobil care răspunse imediat. Ăsta era, şi în Rusia, singurul mijloc de a evita eventualele ascultări. Vorbind în cecenă, mafiotul fixă o întâlnire cu interlocutorul său. Apoi căzu

pe gânduri. În ciuda relațiilor sale suspuse, dacă într-o zi s-ar afla despre *astea*, și-ar pierde viața. Nici un general KGB n-ar fi putut să-l apere împotriva furiei țarului Boris Elțîn. Numai că, pentru prima dată în viața lui, nu el ținea în mână bara de fier, ci un altul, noul președinte rebel, Zelimhan Iandarbaiev.

Toată viața lui, Salman Doku stătuse departe de politică. Apoi începuseră colectele în rândul comunității cecene din Moscova în profitul luptătorilor lui Dudaiev. După ce se asigurase că banii mergeau într-adevăr acolo unde trebuia, Salman Doku dăduse și el. Cu generozitate, pe măsura posibilităților sale.

Răsturnarea avusese loc cu câteva săptămâni în urmă. Primise un emisar chiar de la Iandarbaiev. Acesta îi prezentase o cerere, una dintre acelea pe care nu o poți refuza. Era vorba de procurarea unui stoc de arme.

La început, Salman Doku spusese nu. Emisarul se retrăsese fără să insiste.

După trei zile, Salman Doku primise un telefon prin care era anunțat că locuința familiei sale din Cecenia fusese distrusă de o explozie criminală. Această acțiune era pusă pe socoteala ocupanților ruși, dar el știa prea bine cine erau autorii. Emisarul revenise. Conversația fusese mai puțin mondenă. I se dăduse de înțeles cât se poate de clar că în cazul în care nu-și ajuta compatrioții aflați în luptă, *niciodată* nu se va mai putea întoarce să-și sfârșească zilele în Cecenia. Avea la dispoziție două zile ca să se hotărască.

Chiar în aceeași seară, Gorby, splendidul său buldog german fusese găsit mort în grădină, pe marginea piscinei, cu gâtul tăiat de un *kindjal*, pumnalul tradițional cecen.

Lui Salman nici măcar nu-i fusese frică. Era un sentiment pe care nu-l mai avea de multă vreme. De altfel, această crimă nu avea nimic irațional. Decizia îi aparținea. Avea pur și simplu posibilitatea de a alege între a trăi și a muri. Totdeauna pusese problema în acești termeni, când se afla de cealaltă parte a

barierei. Atunci fusese destul un telefon rapid pentru oprirea procesului.

A doua zi dimineață, un curier îi aducea o listă bătută la mașină cu armele pe care trebuia să le furnizeze.

Mai întâi fusese vorba să le *dea* organizației lui Iandarbaiev. Dar Salman Doku se smiorcăise atât de mult încât interlocutorul său acceptase să le plătească. Era deja destul de greu să faci rost de astfel de arme la Moscova.

* * *

Prin geamurile Mercedesului 600, Salman Doku privea distrat blocurile oribile de pe Leninski Prospekt. De dimineață simțea o durere ciudată în partea stângă și asta îl îngrijora mai mult decât întâlnirea la care se ducea. Cu moartea nu puteai negocia.

Mașina ajunsese în centru. Șoferul vină la dreapta, exact unde nu trebuia, și fu oprit de un fluierat furios. Un polițist solid de la circulație se apropie de mașină cu un aer încruntat. Salman Doku coborî geamul, chemându-l cu un mic gest, și zise zâmbind:

— *Dobredin*. E vreo problemă?

În același timp, cecenul îi întinse dreptunghiul roșu care dovedea că era membru de onoare al FSB-ului. Polițistul salută și se depărtă, înghițindu-și furia. Ar fi trebuit să bănuiască! După cinci minute, limuzina se opri pe Neglinnaia Uliță, în fața unui imobil vechi, care arăta destul de rău pe afară. Pe fațada cenușie abia se putea citi *Uzbekistan*. Pe vremuri era cel mai bun restaurant caucazian din Moscova. Administrația sovietică îl făcuse să se ducă la fund și aproape nimeni nu mai venea acolo. Salman Doku deschise ușa care dădea într-un antreu mare și întunecos, cu pardoseala acoperită de un covor caucazian care nu mai fusese spălat de la Revoluția din Octombrie. Funcționarul moțăia lângă garderoba goală. Tresări însă când văzu un client.

Un chelner cu haină albă murdară veni în întâmpinarea lui Salman Doku și îl duse într-o sală cu pereții decorați după stilul turcesc, mozaic și picturi.

— Aveți Borjoni [1]? întrebă mafiotul cecen.

— Nu, nu mai e. Doriți *Hivanskaza* [2]?

— Nu. Atunci, nimic.

Chelnerul nu insistă, lăsându-l pe cecen în colțul lui. Clientul nu rămase multă vreme singur. Un bărbat, intrat pe o ușă care dădea spre Kiselni Pereulok, sosi fără zgomot. Tânăr, cu părul foarte negru, cu aerul hotărât, însoțit de alți doi tineri cu ochii tot timpul în mișcare. Noul venit îi întinse mâna lui Salman Doku.

— Mulțumesc că ești punctual. E periculos pentru mine să circul în Moscova.

Doku înclină capul și îi făcu semn să stea jos. Trecuse de linia subțire dincolo de care putea să piardă totul, inclusiv viața. Deodată se simți foarte ostenit.

— Te-ai ocupat de mine? întrebă Șamil Basaiev.

— Da. Totul poate să fie aici într-o săptămână. Va costa opt sute de mii de dolari. E mult prea scump, dar n-am de ales.

— Înțeleg, admise Basaiev, dar încă n-am banii. Cred că n-ai nimic împotrivă ca să-i dai pentru noi.

— *Da, da*, zise Doku.

Nu i se lăsase posibilitatea de a alege. Vrând parcă să-l liniștească, Șamil Basaiev preciză imediat:

— Am nevoie de arme joia viitoare. Iar banii îi vei primi în ajun.

După care îi explică cu toate precizările necesare unde și când voia să se facă livrarea iar Salman Doku îi dădu la rândul lui elementele necesare recuperării banilor săi.

— În privința armelor, conchise Basaiev, ești sigur că nu sunt probleme? Că nu e o cursă?

1) Apă minerală (n.a.)
2) Vin roșu de Georgia, preferatul lui Stalin (n.a.)

— Nu va fi nici o problemă, răspunse cecenul. E o filieră pe care o cunosc bine, oameni siguri cu care lucrez de ani de zile.

Șamil Basaiev vru să știe:

— Vânzătorul știe cui sunt destinate?

— Nu. Crede că merg în Armenia sau în Afganistan. Au mai fost și alte livrări similare.

Șamil Basaiev nu insistă. Salman Doku garanta cu propria lui viață, era destul.

— Se va ține cont de atitudinea ta în viitor, conchise el. Sper ca în curând să te poți întoarce la noi. După ce războiul se va termina.

— Și eu sper! zise Salman Doku cu o voce plictisită. Dacă mă mai ține inima până acolo.

Amândoi șușoteau în cecenă și vocile lor nu se auzeau mai departe de un metru.

Dădură mâna, apoi Șamil Basaiev ridică perdeaua care dădea spre sala mare, o traversă și ieși. Când ajunse la Lada lui Magamet, i se mai luase o greutate mare de pe inimă.

O problemă era aproape rezolvată. Acum trebuia să joace diplomatic între FSB și americani.

Capitolul XI

Malko se uită cu greață la *khash*-ul[1] din farfurie. De trei zile numai asta mânca, sau brânză acră, terminând masa cu o prăjitură roșiatică cu un gust cumplit. Totul stropit cu *kompota* sau ceai negru ca iadul. Ridică capul și întâlni privirea neliniștită a Luizei.

— Nu-ți place?

— Nu poate fi trimis Aslan sau Jabraim să cumpere ouă? sugeră Malko.

Jabraim era „dublura" lui Aslan, atât fizic cât și moral. Se schimbau unul pe altul, supraveghindu-l în timp ce celălalt dormea. La fel de rezervați și de pioși, ambii fugeau de contactul cu Malko de parcă acesta ar fi putut să-i murdărească. Niște adevărați luptători care își abandonaseră studiile pentru *Gazavat*.

Luiza scutură din cap.

— Nu, au ordin să nu părăsească apartamentul.

— N-au încredere în tine? Unul dintre ei poate să-ți lase arma lui.

Tânăra cecenă se tulbură.

— Oh, nu, nu e asta. Dar vor să fie amândoi aici în cazul în care va ataca poliția.

— Atunci du-te tu, îți dau eu bani.

— Bine, mă duc, zise tânăra femeie cu voce scăzută.

1) Mâncare cecenă, pe bază de oaie și orez fiert câteva ore (n.a.)

Se aflau în bucătărie, cu ușa deschisă. În trei zile, atitudinea Luizei se schimbase mult. Timiditatea ei se transformase într-o familiaritate amicală plină de curiozitate. Malko o simțea gata să facă orice efort pentru ca acea captivitate să-i fie mai ușoară. A doua zi după vizita lui „Abu", Luiza apăruse cu bijuterii. Cercei, un colier și o brățară. Toate nu valorau mai mult de douăzeci de dolari, dar era foarte mândră de ele. Aslan și Jabraim se uitaseră la ea încruntați fără să îndrăznească s-o admonesteze. Era o luptătoare la fel ca ei și asta îi dădea unele drepturi.

Malko mai observase și machiajul fin al ochilor și buzele mai strălucitoare, probabil date cu o cremă incoloră. Luiza voia să placă, asta spuneau toate gesturile ei. Probabil că noaptea călca, pentru că rochia ei era totdeauna impecabilă. Dar, dacă în prima zi era încheiată de sus până jos, acum avea doi nasturi de sus și patru de jos desfăcuți, ceea ce-i dezvelea o parte din picioare.

În spațiul acela îngust, Luiza voia tot timpul să intre pe o ușă în același timp cu Malko. El îi atingea ușor un șold, un sân, o coapsă, ea se uita la el semnificativ, apoi își întorcea imediat privirea.

Slavă Domnului, cei doi *boiviki* nu-și dădeau seama de acest lucru „îngrozitor", ocupați să înșiruie pe mătăniile de chihlimbar cele nouăzeci și nouă de nume ale lui Allah.

În ajun, după cină, Malko și Luiza rămăseseră multă vreme să flecărească în bucătărie, bând ceai negru. Ea îi arătase o fotografie a casei sale, din cartierul Kataiama din Groznîi. Nu mai rămăseseră decât ruine.

— Aveam totul, îi explicase ea cu glas scăzut. Bărbatul meu era amabil și îmi plăcea la nebunie să mă ocup de copiii mei. Apoi i-au ucis, prietenii mei au murit iar eu mă aflu aici, unde trăim ca niște animale.

Nu exista decât un dormitor cu o mică sală de baie. Malko avea dreptul să fie singur acolo. Din prima zi, Jabraim îi

adusese o cămașă și un slip de schimb, precum și un brici, săpun și cremă de ras. Luiza spăla hainele pentru toți.

Tânăra femeie ocupa jumătate din dormitor, cealaltă jumătate fiind a luptătorilor. Îi despărțea o perdea. Ușa rămânea tot timpul deschisă.

„Abu", după cum îi spusese Luiza, sunase de două ori, folosind un cod complicat, ca să-i transmită lui Malko un mesaj simplu: încă nu primise răspunsul președintelui Iandarbaiev la oferta americanilor. Întrebată de Malko, Luiza mărturisise că nu știe deloc unde se află „Abu" și că folosea un telefon mobil. Putea foarte bine să se fi întors în Cecenia, ceea ce, în cel mai bun caz, însemna o absență de vreo zece zile. Dacă n-ar fi fost Luiza, Malko și-ar fi epuizat de mult răbdarea.

Începu să facă lista cu ceea ce voia: votcă, ouă, fructe, apă minerală ca să mai schimbe ceaiul. Îi strecură tinerei femei o sută de mii de ruble și adăugă:

— Cumpără-ți și țigări.

Malko remarcase că Luiza fuma uneori. Ea roși fără să răspundă, dar luă bancnotele și se îndreptă spre antreu. Malko vru să vină după ea ca s-o ajute să-și îmbrace haina. Se pomeniră blocați în ambrazura ușii, aproape lipiți unul de altul. Simți pulpa și sânul ei tare. În apartament era cald ca într-un cuptor și nu purtau niciodată prea multe haine pe ei.

Preț de câteva secunde, corpul tinerei femei palpită lipit de corpul lui. Din fericire, chiar în acel moment echipa Dinamo din Moscova marcă un gol echipei din Kiev. Când se dezlipiră unul de celălalt, Aslan stătea tot cu ochii țintă la televizor. Luiza se grăbi să-și îmbrace haina și ieși.

Malko se întoarse în salon tulburat. Nu era prima dată când între el și Luiza se aprindea o scânteie sexuală. În ajun, făcuse eforturi ca să nu sară asupra ei, când îi citise în palmă, aplecat spre el. Nasturele rochiei se desfăcuse, lăsând să se vadă partea de sus a sânilor. Amuțiseră amândoi, și crezuse că ea îl va săruta.

În acel apartament mic, erau ca doi electroni care se roteau

unul în jurul celuilalt degajând din ce în ce mai multă căldură. Cum nu puteau avea nici un fel de intimitate, tensiunea creștea și mai repede.

* * *

— Am luat, îl anunță Luiza scoțând „comorile" din sacoșa de plastic.

Douăsprezece ouă, unt, cremă de ras, mere, banane, țigări rusești, apă minerală, o sticlă de Stalicinaia și una de Cointreau. Plus niște reviste de sport ilustrate pentru cei doi luptători.

— Am văzut asta la un chioșc, îi explică Luiza arătând sticla de Cointreau. Nu știu ce e, dar mi-ai spus să iau alcool.

— E foarte bine, spuse Malko impresionat. Împreună cu votca se pot face amestecuri, care se numesc cocteiluri. Îmi faci două ouă?

— Imediat.

După cinci minute, Malko mânca cu poftă ouăle. Ce bune erau! Luiza se mulțumi cu o banană.

Aslan, cu timiditate, venise să mulțumească pentru reviste, nu fără să se uite dezaprobator la sticla de votcă. Ca să-i facă plăcere, Malko desfăcu sticla de Borjoni și-și turnă în pahar. Dar fu gata să scuipe jos, atât era de scârboasă, de caustică. I-o întinse lui Aslan care bău cu o mare plăcere, în timp ce el își clătea gura cu Stalicinaia.

Luiza așteptă ca tânărul *boivik* să iasă din încăpere ca să ia o țigară. Malko i-o aprinse cu bricheta lui, Zippo din argint masiv. Ea nu mai văzuse niciodată o astfel de brichetă și o examină curioasă, nevenindu-i să creadă că era garantată pe viață. În Rusia, durata obiectelor se situa între câteva zile și câteva luni. Era impresionată de emblema gravată pe metal. Privirile lor se întâlniră și Luiza roși. Chiar în acel moment, Aslan veni să ia ceai și schimbară câteva cuvinte. Încântat de reviste, tânărul cecen spuse că avea douăzeci de ani, că era

boivik de doi ani și că era nerăbdător să se întoarcă în Cecenia ca să omoare ruși. Mândru nevoie mare, Aslan îi arătă lui Malko pumnalul său ascuns într-un toc de piele sub puloverul gros. Apoi se întoarse la televizor. Malko începea să facă parte din familie!

Îi oferi votcă Luizei dar aceasta refuză. Era prea tare. Atunci, cu lămâie și Cointreau, Malko îi pregăti o „balalaică". Îi plăcu la nebunie. Purist, Malko rămase la votcă. În salon, Aslan rădea de parodia în care Boris Elțîn cerșea, cu mâna întinsă la Clinton. Era ora păpușilor comice de pe canalul NTV.

— Ești foarte tânără ca să fii o luptătoare! zise Malko.

Luiza protestă zâmbind.

— Tânără! Nu, am douăzeci și șase de ani. Și sunt văduvă de aproape doi ani.

După senzualitatea pe care o degaja și după corpul ei bine făcut, castitatea probabil că o cam apăsa. Cei doi *boiviki* îi păzeau virtutea de parcă ar fi avut paisprezece ani. În ultimele douăzeci și patru de ore, Luiza se învârtise în jurul lui Malko ca o pisică în jurul unei fripturi. Era clar că el era primul bărbat de care se apropia de la venirea ei la Moscova, unde trăia izolată în acea locuință mică.

Tânăra femeie începu să-i pună cu glas scăzut o mie de întrebări despre viața și despre călătoriile lui, răsucind între degete bricheta cu emblemă. Îl întrebă chiar detalii despre magazinele din Moscova.

— Mi-ar plăcea să merg să cumpăr discuri! zise ea suspinând. Sau casete. Ador muzica.

— Găsești în toate chioșcurile, îi explică Malko. Chiar și în acest cartier.

Luiza luă un aer stingherit.

— N-am bani. Sunt întreținută de Organizație. Asta ar însemna risipă. N-m decât o casetă cu muzică cecenă. Vrei să asculți?

— Bineînțeles, răspunse Malko.

Luiza se ridică, luă de pe o etajeră un mic casetofon Walkman, legat la un difuzor mic și îl porni. În încăpere răsună o muzică incredibil de veselă și de ritmată, un cor de femei acompaniat de șuierături bruște și de instrumente cu coarde. Un amestec de muzică orientală și melodii rusești. Malko și-i închipuia pe oamenii din Caucaz dansând în jurul focului. Cu siguranță că și Luiza făcea la fel, căci se ridică și începu să danseze pe loc, pocnind din degete, mișcându-și bazinul ca o dansatoare orientală, cu sânii înainte. Un dans de rut.

Înfierbântat, Malko se ridică și el. Luiza se legăna la câțiva centimetri de el. Un impuls brusc îl făcu s-o cuprindă de mijloc și s-o lipească de el fără o vorbă. Dansul ei se opri brusc, pupilele negre se tulburară și Malko avu impresia unei fuziuni nucleare! Luiza se lipise de el de la umeri până la genunchi, cu privirea rătăcită, cu gura întredeschisă. Buzele lor aproape că se atingeau. Malko își dădu imediat seama că dacă se sărutau, nimic în lume n-ar fi putut să-i mai oprească. Cu un fel de geamăt, Luiza se depărtă de el și se trânti pe un scaun. Muzica continua dar ei nu o mai auzeau. De parcă ar fi vrut să evite o nouă tentație, Luiza se ridică și se duse la televizor lângă Aslan.

* * *

Șamil Basaiev se întorsese la *Majarski*, epuizat din cauza tensiunii nervoase. Toată ziua alergase prin Moscova pentru o recunoaștere serioasă a terenului. Planul său nu admitea nici o improvizație. Era o operațiune militară care, de la început și până la sfârșit, trebuia să se deruleze fără nici o piedică. Armele urmau să sosească, iar oamenii lui erau împrăștiați în oraș, așteptând ordinele, ascunși ca niște șobolani. Chiar dacă unul dintre ei ar fi fost arestat, asta nu ar fi avut consecințe grave. Nu aveau să afle planul de atac decât în ultimul

moment. Şi nici unul dintre ei nu ştia unde se afla Basaiev şi ceilalţi camarazi.

Dacă operaţiunea reuşea, Boris Elţîn n-ar fi putut să se mai prezinte în faţa alegătorilor fără să nu provoace râsul tuturor. Cum să mai votezi pentru un om care, aflat la conducerea unuia dintre cele mai puternice state ale lumii şi dispunând de servicii de securitate omniprezente, fusese atât de tare ridiculizat de o mână de oameni?

Basaiev se apropie de barul luminat crepuscular şi se instală într-un colţ întunecat. Trei dintre oamenii lui păzeau ieşirile. Nimeni de la hotel nu bănuia adevărata lui identitate. Pretindeau că sunt camionagii care aşteptau piese de schimb pentru camioanele lor aflate în pană. O situaţie foarte obişnuită. Dar nimeni nu ştia că în interiorul enormului lor camion Kamaz se afla un camion militar cu o placă de înmatriculare a regiunii militare Moscova, care putea să adăpostească vreo patruzeci de oameni cu echipament cu tot. Cu un astfel de vehicul, furat de la Armata Roşie, puteau să treacă toate barajele.

Deodată sună telefonul mobil al lui Şamil Basaiev. Se auzea prost, dar recunoscu vocea lui Aslan care, ca în fiecare zi, îi anunţa că totul era bine. Preşedintele Iandarbaiev nu avusese niciodată intenţia să cedeze presiunii americanilor, dar era o stângăcie să li se spună asta direct în faţă. Trebuia să câştige timp.

Atâta vreme cât americanii sperau într-un răspuns pozitiv din partea lui, i-ar fi domolit probabil pe cei de la FSB, evitând astfel controlul sistematic al cecenilor. Proiectul era ţinut la dosar şi l-ar fi jenat considerabil pe Şamil Basaiev, care s-ar fi simţit ca un peşte scos din apă. După ce operaţiunea ar fi fost terminată, ar fi dat ordin ca ostaticul să fie eliberat.

Chelneriţa cu fustă mini din piele, cu franjuri, sexy în draci, oferindu-şi sânii ca pe specialitatea casei, se apropie să ia comanda. Cuminte, Şamil Basaiev comandă Borjoni. Oricum,

nu prea era atras de femei, şi orice contact reprezenta un risc. Acel hotel vechi era o oază de linişte, cu condiţia să iei unele măsuri de precauţie.

* * *

Larry Walker, închis în biroul său, trăgea din ţigară, extrem de furios. Trecuseră deja patru zile de la dispariţia lui Malko. Unicul semn de viaţă fusese biletul pe care americanul îl găsise strecurat sub uşa biroului. Prea succint ca să-l liniştească, el putuse să fie scris sub ameninţare, iar aluzia la Valentina semăna mult cu o scoatere din culpă a cecenilor.

Oră de oră, Larry Walker aşteptase telefonul lui. Zadarnic. De aceea, treptat, căpătase convingerea că Malko nu era doar răpit, ceea ce părea evident, ci probabil că se afla în pericol de moarte. Acea nouă zi avea să se sfârşească fără să-i aducă nimic nou. Respiră profund, umflându-şi vesta. Ajunsese la o răscruce de drumuri.

Nu primise nici până acum răspuns la cele două mesaje trimise cecenilor prin intermediul Serviciului secret turc. Concluzia părea mai mult decât evidentă. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea, noua conducere cecenă, sub comanda lui Zelimhan Iandarbaiev, se răzgândise. Paul Nitze era răpit sau mort, iar soarta lui Malko probabil că nu era mai bună. Americanul se blestema că îl trimisese la moarte. Acum era datoria lui să-l salveze. Or, pentru asta, nu vedea decât un singur mijloc.

Luă paşaportul dintr-un sertar, ridică receptorul telefonului şi formă 252 2451, numărul direct al consulului american de la Moscova. Când acesta răspunse, Larry Walker se prezentă şi zise:

— Pot să aduc paşaportul pentru prelungirea vizei?

— Treceţi la orele zece şi jumătate, răspunse consulul cu o voce neutră.

* * *

În fața vechiul building de pe Novinskîi Bulvar, continuare cu Kolțo, era coada obișnuită. Larry Walker trecu prin fața rușilor resemnați care veniseră să ceară viză și își spuse numele soldatului de gardă care, după ce consultă o listă scurtă, îi dădu voie să intre în localul consulatului. De acolo, o secretară îl duse în biroul consulului care îi strânse mâna cu căldură.

— L-am anunțat pe domnul Redd, te așteaptă, zise el.

Larry Walker ieși din biroul lui pe o ușă care dădea spre acea parte a ambasadei interzisă publicului. După două minute, bătea la ușa biroului lui Austin Redd, șeful Stației CIA de la Moscova. Văzându-i aerul preocupat, Redd îl întrebă imediat:

— Vreo problemă?

— Mai întrebi! răspunse Larry Walker trântindu-se greoi pe o banchetă.

După zece minute, Austin Redd cunoștea amploarea dezastrului.

— Ce vrei să faci? întrebă el.

Larry Walker își mângâie barba.

— După părerea mea, nu există decât o singură soluție, răspunse el. Negocierile cu cecenii au murit. Trebuie să încercăm să ne recuperăm oamenii. Și singurii care pot să ne ajute sunt rușii. Datorită numerelor de telefon pe care le avem.

O tăcere apăsătoare urmă propunerii sale. Austin Redd zise:

— Nu e o hotărâre care poate să fie luată la nivelul meu. Trebuie să vorbesc cu cei de la Langley. Acolo e două și jumătate dimineața. M-ar mira să găsesc pe careva, în afara ofițerului de serviciu.

— Timpul ne presează, insistă Larry Walker. În caz de urgență, putem trezi directorul general.

Austin Redd îi simți angoasa și nu insistă.

— OK, zise el. Trimit imediat un mesaj „flash-cosmic". Îți transmit răspunsul imediat ce-l primesc. Dacă e pozitiv, voi interveni chiar eu la cei de la FSB. Dacă e negativ, nu facem nimic. Acum hai să-ți spun cum îți transmit răspunsul.

Îl însoți până la ascensor. După câteva minute, Larry Walker ieși de la consulat. Un american foarte liniștit care venise să rezolve o problemă administrativă.

* * *

Larry Walker semna contractul de închiriere a douăsprezece PC-uri când secretara sa îi făcu legătura telefonică. Recunoscu imediat vocea lui Austin Redd.

— Domnul Walker? zise el. Am vrut să vă anunț că pașaportul dumneavoastră va fi gata mâine dimineață. Puteți să treceți să-l luați sau să trimiteți pe cineva.

— Mulțumesc, răspunse Larry Walker.

Închise. Rândurile contractului îi jucau în față. Prin urmare, cei de la Langley îi acceptaseră sugestia, după ce consultaseră, cu siguranță, Casa Albă. Toată ziua așteptase acel telefon. Acum când zarurile fuseseră aruncate, se întreba dacă nu cumva făcuse o nebunie. Se apropie de minibar, luă o sticlă de Defender și-și umplu paharul.

* * *

Privirea generalului Rudzik se deplasă de trei ori între hârtia de pe birou și fața lui Austin Reed, șeful Stației CIA de la Moscova. Cei doi bărbați se întâlneau în mod regulat în cadrul acordurilor bilaterale și, de asemenea, de fiecare dată când era necesar. Austin Redd obținuse de la omologul său o întâlnire, iar generalul Rudzik nu regreta că o acceptase.

— Aceste numere de telefon sunt într-adevăr cele ale bazelor cecene din Moscova? insistă el, încă sceptic.

— V-am ținut la curent cu tentativa de contact pe care am făcut-o, răspunse Austin Redd. Ca și cu dispariția unuia dintre agenții noștri, în urmă cu mai mult de cincisprezece zile. Am numit un altul pentru această misiune. Și el a dispărut și sunt obligat să cred că interlocutorii noștri sunt de rea credință și că trebuie să acționez în consecință.

Vorbele americanului îl ungeau pe suflet pe generalul de la FSB.

— Nu poți avea încredere în „bandiți" conchise el cu o jubilare nedisimulată. Ce așteptați de la mine?

— Să luați toate măsurile pentru a-i găsi pe agenții mei. Sunt sigur că vă va fi ușor să găsiți adresele corespunzătoare acestor numere de telefon.

Generalul Rudzik se uită fix la cele patru numere din fața lui.

— Într-un sfert de oră le vom afla, zise el cu un ton categoric. Vreți să beți ceva?

— Nu, mulțumesc, răspunse politicos Austin Redd.

Era scârbit. Ani de zile fusese antrenat să lupte împotriva KGB-ului, nu să colaboreze cu el. Îl durea capul. Noroc că nu era el cel care luase această decizie.

— Perfect, zise generalul. Vă rog să mă scuzați.

Ieși din birou și reveni după câteva clipe zâmbitor.

— Voi primi răspunsul foarte repede, promise el. Am cerut informații în regim de urgență absolută. MVD-ul mi-o poate procura. Evident, ei nu cunosc motivul.

Cei doi bărbați se străduiră să omoare timpul flecărind despre viața la Moscova și despre prețul mașinilor. Austin Redd vorbea perfect rusește iar engleza generalului Rudzik era foarte ușor de înțeles. Când sună telefonul, generalul tresări de parcă ar fi fost înțepat de o viespe. Austin Redd nu auzi ce i se spunea dar îl văzu notând cu febrilitate. Generalul închise radiind de bucurie.

— 234 8412 este numărul unui Centru cultural cecen, strada Pușkinskaia nr 16. 266 0981 corespunde cu numărul

unui apartament situat nu departe de râul Moskova, pe numele unui anume Arcadi Roșov. Nu e cunoscut de serviciile noastre. 123 5398 este înregistrat pe numele unui refugiat cecen, cartierul Babușkina, Ulița Kominterna nr.9.

— Și al patrulea?

— Nu mai e în serviciu. Poate că e o greșeală.

Se uită la ceas apoi continuă:

— Am nevoie cam de două ore ca să organizez operațiuni simultane împotriva bârlogurilor acestor „bandiți". Trebuie să lovim în același timp. Sugerez să așteptați vești la birou. Vă voi da numărul telefonului meu mobil: 755 3521.

Austin Redd notă și se ridică. Generalul Rudzik îl conduse până la ascensorul special care deservea doar etajul cinci.

— Sper ca în curând să am vești foarte bune! zise el părăsindu-l.

Imediat ce ușile ascensorului se închiseră, generalul Rudzik zbură pur și simplu până la biroul colonelului Victor Ampilov pe care îl găsi răcnind în mai multe telefoane. Ofițerul închise unul și se ridică.

— Voi fi gata într-o jumătate de oră, *tavarișci* general, zise el.

Anatoli Rudzik îl privi cu răceală.

— *Tavarișci polkovnik*, ordinul este să lichidezi agentul CIA *înainte de orice*. Dacă-l găsim, nu trebuie cu nici un preț să poată spune ce s-a întâmplat.

— Am înțeles, *tavarișci* general, zise colonelul Ampilov care își vedea stelele de general apropiindu-se cu viteza luminii.

Capitolul XII

Luiza curăța ceapa pentru *khash*-ul din seara aceea. Malko se uita la ea așezat în fața mesei. Petrecea din ce în ce mai mult timp la bucătărie. Uneori, tânăra femeie ridica capul și îi adresa o ochiadă electrizantă. De seara trecută, nici unul nu mai vorbise de subiecte personale, ca pentru a menține între ei o distanță artificială. Dar fiecare din mișcările tinerei femei păreau destinate să-l provoace pe Malko, care simțea o excitare dureroasă.

Aslan intră în bucătărie și-i ceru Luizei ceva de băut. Apoi se întoarse în salon pentru cea de a patra rugăciune a zilei. Deplasările lui imprevizibile și apartamentul mic transforma dorința celor doi într-un supliciu al lui Tantal.

Soneria de la intrare răsună de trei ori, accelerând pulsul lui Malko. La ușă nu se suna niciodată.

Aslan se repezi imediat la ușă. Malko zări prin ușa întredeschisă o față tânără și oacheșă și percepu un șușotit plin de panică.

Ușa se închise imediat. Aslan adresă o interjecție scurtă în direcția camerei în care se odihnea Jabraim. În câteva clipe, cei doi *boiviki* își puseră pe ei un fel de harnașamente pline de încărcătoare și grenade.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Poliția, răspunse Luiza cu o voce albă, îmbrăcând o haină veche dintr-o țesătură de lână albastră. Pândarul a venit să ne anunțe. A reperat câteva vehicule suspecte. Poliția încercuiește cartierul.

Fu întreruptă de zgomotul încărcării unui pistol-mitralieră Kalașnikov. Aslan, cu trăsăturile încordate, își terminase pregătirile. El îi dădu un ordin scurt Luizei și îi întinse o bucată de hârtie.

— Vrea să pleci cu mine. Ne vor acoperi!

— Dar de ce intrați în panică? protestă Malko. Poate că nu vin aici.

— Așa sunt ordinele, zise ea simplu. Trebuie să se sacrifice pentru ca noi să avem o șansă de a pleca.

— Dar cum?

Nu avu timp să răspundă. Pe scară izbucniră vociferări. Aslan își puse în buzunar șiragul de mătănii, își trecu o panglică verde în jurul frunții și, urmat de Jabraim, se strecură pe palier. După treizeci de secunde, Malko auzi detunătura înăbușită a unei grenade. Lupta începuse!

Răsună o rafală. Pe scara îngustă, cu armamentul pe care îl aveau, Aslan și Jabraim puteau să reziste o vreme.

— Ajută-mă! strigă Luiza.

Tânăra femeie împingea dulapul de la bucătărie, dând la iveală o ușă ascunsă până atunci. Cu ajutorul unui cuțit, tânăra cecenă sfâșie tapetul de hârtie și descoperi o ușă cu un zăvor, pe care îl trase imediat.

— Înainte a fost o bucătărie comună pentru două apartamente, șopti ea. Vino repede.

Malko își îmbrăcă haina și o urmă. De cealaltă parte era o bucătărie exact la fel. O rafală lungă urmată de împușcături izolate răsună pe casa scărilor care duceau la apartamentul pe care tocmai îl părăsiseră. Apoi se auzi o voce răgușită vorbind într-un megafon. Cei doi luptători ceceni rezistau în continuare. Malko ezită. Ar fi putut să rămână acolo, cu riscul de a cădea în mâinile celor de la FSB. Dar având în vedere întorsătura pe care o luaseră evenimentele, asaltul se anunța brutal și polițiștii nu aveau să-i ceară pașaportul înainte de a trage. Pentru ei, în acel apartament nu erau decât ceceni.

— *Davai! Davai!* strigă Luiza.

Celălalt apartament era gol și făcea parte dintr-o altă clădire. Luiza ieși și se aplecă peste casa scărilor. Nici un zgomot. De partea cealaltă a zidului se auzeau detunături și explozii înăbușite. Se năpustiră în jos pe scară, până la parter. Ușa care dădea în stradă era încuiată. Luiza deschise, lângă ascensor, o ușă de lemn care dădea spre o scară întunecoasă și îngustă care ducea la o pivniță. Acolo era frig și umed și câteva becuri slabe aruncau o lumină gălbuie asupra câtorva uși și a unui culoar rectiliniu care se întindea de-a lungul imobilului. Străbătură în fugă mai mult de o sută de metri până la altă scară.

— Așteaptă-mă, zise Luiza.

Urcă, deschise o ușă și, după câteva clipe, se întoarse după Malko.

— Vino după mine! șopti ea.

Ieșiră la colțul unui imobil care adăpostea cam o sută de apartamente, pe o stradă laterală. În partea opusă a străzii, foarte aproape se înălța o pădurice de mesteceni rahitici.

Malko nu se putu abține să nu privească în dreapta. Zeci de girofaruri pulsau la cealaltă extremitate a clădirii. Oameni alergau în toate sensurile. Se percepea ecoul unor împușcături. Luiza îl luă de mână și porniră într-o fugă disperată prin pădurice. Din fericire, se făcuse noapte. După vreo sută de metri, în spatele lor răsună o explozie puternică, luminând pădurea cu o flacără portocalie. Luiza se opri brusc.

— Aslan și Jabraim s-au aruncat în aer cu grenadele, zise ea cu o voce albă.

Cu astfel de luptători, rușii aveau să aibă mult de furcă. Luiza îl trase din nou pe Malko după ea. El, șocat de această explozie puternică, întrebă:

— Ce vrei să faci?

Cartierul era probabil înconjurat. Riscau să fie împușcați prostește. Luiza îl prinse de mână și zise tulburată:

— Urmează-mă, o să-ți explic.

Mai merseră încă vreo treizeci de metri, ajungând în

parcarea altui imobil. Luiza se lăsă pe vine în spatele unei mașini Jiguli galbene și scoase din portbagaj un pistol-mitralieră Borko cu câteva încărcătoare. Puse arma sub scaunul din față al micii mașini și urcă la volan. Jiguli demară fără prea multe probleme. Luzia ieși din parcare și pătrunse pe o stradă întunecoasă și pustie. Traversă apoi un cartier periferic sinistru, fără lumină și întâlniră puține mașini și câteva tramvaie.

După toate aparențele, dispozitivul rușilor avea puncte slabe.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Într-un loc pe care îl sper încă sigur, zise Luiza. Aveam mai multe pentru cazul în care poliția ne-ar surprinde, așa cum a făcut în seara asta. După aceea îi voi cere instrucțiuni lui „Abu". Aslan mi-a dat numărul telefonului său mobil.

Merseră aproape o oră, evitând totdeauna bulevardele mari. Malko avu impresia că se îndreptau spre sud. Luiza intră în sfârșit pe o stradă mare complet pustie, căreia Malko îi zări numele în trecere: Balaklavski Prospekt. Trecură prin fața a ceea ce părea un stadion. La stânga, strada era mărginită de o pădure aparent foarte mare. Luiza efectuă rapid un *rasvarut* și se pomeniră mergând pe lângă copaci. O sută de metri mai departe, tânăra femeie reduse viteza și trase mașina pe o alee forestieră. După două sute de metri opriră în fața unei bariere de lemn.

— Am sosit, zise Luiza. Suntem în Bițevski Park. Peste o mie de hectare. În perioada asta nu vine nimeni aici.

Opri motorul, luă o lanternă din compartimentul bordului, arma și încărcătoarele.

— Nu-i departe, zise ea. Zece minute de mers pe jos.

Intrară în pădure. Era întuneric beznă și domnea o tăcere desăvârșită. După douăzeci de minute, lanterna lumină o izbă din trunchiuri de copac care părea ieșită dintr-un basm! Luiza scotoci sub prispa de lemn și scoase o cheie. Înăuntru era frig. Tânăra femeie aprinse o lampă cu petrol așezată pe masă, care lumină un mobilier sumar.

— Unde suntem? întrebă Malko stupefiat.

— Acasă la un simpatizant cecen care are relații suspuse. KGB-ul i-a dat voie să construiască această izbă aici. Iarna e o adevărată pustietate.

Tânăra femeie puse arma pe masă și își scoase haina.

— Nu mai pot! zie ea suspinând. Mi-a fost tare frică. Ca acolo, la Groznii...

Tremura din tot corpul. Malko se apropie de ea și o luă în brațe. La început ea îl lăsă, tremurând în continuare. Își culcă capul pe umărul lui. Pentru prima dată erau singuri. Treptat, tânăra femeie se opri din tremurat și corpul ei îl apăsa din ce în ce mai greu. Abandonul se transformă progresiv într-o presiune asupra fiecărui centimetru pătrat al pielii lui. Fața ei se ridică spre Malko și își strivi gura de buzele lui cu un geamăt de fericire. Săruta cu stângăcie, cu o înflăcărare incredibilă, lovindu-și dinții de ai lui. Malko îi simțea corpul lipindu-se de al lui, cu osul tare al pubisului apăsându-l pe sexul care se întărea cu viteza fulgerului.

Nu scoteau nici un cuvânt.

Cu febrilitate, Malko îi desfăcu nasturii rochiei de bumbac, începând de sus. Dezveli mai întâi sutienul din bumbac alb prea mic din care se revărsau sânii generoși, apoi stomacul plat și musculos și, în sfârșit, slipul asortat cu sutienul care, impregnat de secrețiile tinerei femei, se mula pe sex cu o precizie anatomică. Trebui să se lupte cu Luiza pentru a desface ceilalți nasturi, atât era de lipită de el. Limba ei i se învârtea în gură ca un titirez, degetele i se crispau pe spate, iar șoldurile i se legănau într-o frecare continuă ca pentru a-i spori și mai mult erecția. Nu mai simțeau frigul, transpirând în încăperea unde domnea un frig de gheață.

Malko reuși să facă să-i alunece rochia de pe umeri, apoi desfăcu sutienul eliberând doi sâni umflați și tari. Când atinse ușor unul cu buzele, după ce reuși să și le dezlipească de gura tinerei femei, Luiza dădu capul pe spate suspinând prelung, plină de încântare. Malko o lăsă pe spate sprijinind-o de masă,

continuând să coboare, dar ea îl opri când gura lui atinse marginea slipului. Fără o vorbă, tânăra femeie îl trase spre patul îngust și se aruncă prima pe el. El îi trase ușor în jos triunghiul de bumbac de-a lungul pulpelor și Luiza îl aruncă cu o mișcare plină de nerăbdare. Degetele ei tremurătoare desfăceau acum hainele lui Malko. Cecena prinse cu mâna sexul lui întărit și, cu un strigăt răgușit, îl trase peste ea, desfăcându-și larg coapsele lungi. Malko pătrunse cu tot membrul, dintr-o singură mișcare, în sexul ei umed. Unghiile ei i se înfipseră în spate, gura ei îi găsi din nou buzele, oferindu-se cu o mare violență. Cu picioarele depărtate la maxim, tânăra femeie venea în întâmpinarea lui, cu pântecele arcuit de dorință. Malko se mișca în ea cu atâta ușurință încât nu-i fu deloc greu să prelungească acest moment extraordinar.

Își încetini puțin ritmul ca să profite mai bine. Aproape imediat, Luiza fu zguduită de un orgasm atât de violent încât o lăsă cu răsuflarea tăiată. Apoi, după câteva clipe, reîncepu să se miște, într-o succesiune de spasme care nu se mai sfârșeau. Avea un corp puternic, fără nici un gram de grăsime. Sânii aveau sfârcurile întărite și brațele ei îl strângeau pe Malko cu o putere incredibilă. În sfârșit, simți și el apropierea orgasmului. Instinctiv, începu s-o posede energic. Imediat coapsele ei se strânseră în jurul lui. Luiza murmură câteva cuvinte în limba ei, cu o voce vlăguită de plăcere.

Cu o ultimă mișcare, Malko își aruncă sperma în adâncul pântecelui ei și Luiza scoase un strigăt sălbatic, strângându-l cu brațele ca niște gheare.

Malko încă mai simțea sexul Luizei palpitând în jurul membrului său, ca un animal viu și gâfâitor. De multă vreme nu mai făcuse dragoste cu o violență atât de primitivă. Rodul unei lungi așteptări. Privi fața calmă a Luizei. Cu ochii închiși, cu respirația regulată, tânăra femeie adormise, epuizată de extraordinara tensiune a atacului, a fugii și a împreunării lor sălbatice. Nici măcar nu mișcă când Malko se retrase din ea și se ridică în picioare.

Îl cuprinse imediat frigul şi se îmbrăcă cu rapiditate. În somnul său, Luiza se întoarse pe o parte, oferindu-i fundul rotund. Nu ştia ce să facă. Înainte de orice, trebuia să-i telefoneze lui Larry Walker, să afle ce se întâmplase, ce atitudine să adopte faţă de ceceni. Trebuia neapărat să-i aducă la cunoştinţă atitudinea celor de la FSB. Americanul nu ştia că oamenii generalului Rudzik încercaseră să-l omoare pe Malko şi că probabil îl suprimaseră pe Paul Nitze.

Făcu un pas spre uşă. I se strângea inima că trebuia s-o părăsească pe Luiza, dar era sigur că, dacă ar fi trezit-o, s-ar fi opus plecării sale. Oricum, va veni după ea. Luiza rămăsese acum singura lor legătură cu „Abu".

Ajunse la uşă şi răsuci încet cheia în broască. Apoi împinse în uşa care începu să se deschidă cu un scârţâit groaznic. Luiza sări ca un ied şi se întoarse pe pat.

— Unde te duci? zise ea.

— Să telefonez, şi mă întorc, răspunse Malko.

— Nu vreau să pleci, zise ea.

— Ţi-am spus că mă întorc.

— Aslan mi-a dat ordine clare. Nu trebuie să mă părăseşti până când nu vorbesc la telefon cu Abu.

— E foarte important, insistă Malko. Vino cu mine, dacă vrei.

Deschise uşa şi înăuntru pătrunse un curent de aer rece. Luiza, în pielea goală, sări brusc din pat şi se repezi spre masă. Apucă arma şi o îndreptă spre Malko. Trăsăturile i se înăspriseră. Cu o voce încordată, plină de tristeţe, ea îi strigă:

— Închide uşa sau te omor! Toţi prietenii mei au murit, şi bărbatul meu, şi părinţii mei. Sunt obişnuită să plâng după cei pe care îi iubesc...

În ochii ei străluceau lacrimile. Malko îi înfruntă privirea. Avea în faţa lui o altă rasă de femeie, dintre acelea care făceau dragoste şi luptau cu aceeaşi violenţă.

— Ce prostie! zise el. Adineauri am făcut dragoste şi acum vrei să mă omori. Nu sunt duşmanul tău.

Privirea ei şovăi.

— Nu, recunoscu ea, dar nu vreau să trădez încrederea lui Abu. Aslan e mort — fie ca Allah să aibă grijă de el —, trebuie să ascult de ordinele pe care mi le-a dat. Atâta vreme cât Abu nu mi-a ordonat contrariul...

— Atunci sună-l pe Abu.

— Aici nu e telefon.

— Atunci cum vrei să faci?

— Să-l sun mâine de la o cabină.

— Hai acum.

— E departe. Sunt obosită.

— Avem maşină. Altfel vei fi obligată să mă omori. Şi eu am ordinele mele.

Se înfruntară din priviri, apoi, brusc, ea puse jos arma şi se aruncă în braţele lui.

— Oh, iartă-mă! Iartă-mă! Dar nu pot să fac altfel.

— Hai să mergem, zise el. Îmbracă-te.

* * *

Şamil Basaiev se uită la paharul de Borjoni fără să reuşească să se concentreze, stăpânit de o furie rece şi totodată chinuit de o teamă care îi sfredelea stomacul. În apropierea fiecărei ascunzători avea o „sonerie", un tânăr care avea misiunea să dea alarma în caz de atac. În ora care trecuse, patru „sonerii" dăduseră raportul, relatând atacul a patru apartamente pe care aveau sarcina să le supravegheze. Faptul în sine nu avea nimic uimitor. Totdeauna se aşteptase la atacul FSB-ului, în ciuda măsurilor de precauţie luate.

Dar îl tulbura faptul că aceste ascunzători corespundeau cu cele patru numere comunicate celor de la CIA. Or, numai FSB-ul putuse să găsească adresele corespunzătoare acestor numere. Singura concluzie posibilă era că americanii, furioşi de răpirea mesagerului lor, îi turnaseră pe ceceni FSB-ului.

Şamil Basaiev bău puţină apă. Asta nu-i modifica planurile. Structura lui de atac era deconectată de această logistică. Doar

că trebuia să se miște mai repede, ca să se poată întoarce cât mai repede la bazele lor din Cecenia.

Telefonul mobil din buzunar începu să sune. Acel aparat era singura legătură cu exteriorul. Apăsă pe butonul „talk". Își simți bătăile inimii accelerându-se când auzi vocea Luizei. Prin urmare, existau supraviețuitori. Anunțarea morții lui Aslan și Jabraim îl întristă. Ținea la ei ca la proprii săi fii. O felicită pe Luiza pentru disciplina și prezența ei de spirit. Apoi reflectă câteva clipe înainte de a răspunde la ultima ei întrebare.

— Execută-l, ordonă el în cele din urmă.

Capitolul XIII

— N-am găsit nici urmă de prietenul dumitale, îl anunță generalul Rudzik. A fost dus de „bandiți" înainte de venirea noastră. După spusele vecinilor, în acel apartament se afla o femeie, care și ea a dispărut. Am scotocit peste tot dar n-am găsit nimic.

La etajul cinci al imobilului din Lubianka era mare agitație în ciuda orei târzii. Operațiunea împotriva cecenilor mobilizase multă lume. Nemaiavând răbdare să aștepte, Austin Redd se deplasase la omologul lui rus. Acesta părea prost dispus. Rezultatele nu fuseseră la înălțimea speranțelor. Din patru ascunzători, trei erau goale. Rusul îi zise lui Austin Redd:

— Prietenii dumitale ceceni nu prea vă acordau încredere. N-am găsit nici urmă de acel faimos Abu.

— Și Paul Nitze?

— Nu l-am găsit nicăieri. Cu siguranță că „bandiții" l-au executat de multă vreme.

Americanul avea gura amară. CIA rupsese definiv legătura cu cecenii fără nici un motiv. Dacă Malko se mai afla încă în mâinile lor, soarta lui nu era deloc de invidiat.

Cineva bătu la ușă. Intră un subofițer, murmură câteva cuvinte la urechea generalului Rudzik, puse un pachet în fața lui și ieși. Ofițerul îl deschise și scoase din el un obiect strălucitor pe care i-l întinse lui Austin Redd.

— Bricheta asta vă spune ceva?

Americanul o examină. Era o brichetă Zippo din argint

lustruit, purtând pe una din feţe o emblemă gravată şi o coroană. Americanul simţi un nod în gât.

— Da, bineînţeles, răspunse el. Aparţinea cu siguranţă prinţului Malko Linge, agentul însărcinat să-i contacteze pe ceceni. Unde-aţi găsit-o?

— În apartamentul de la numărul 9 de pe Uliţa Kominterna. Căzuse după o mobilă. Asta dovedeşte doar că prietenul dumitale a fost reţinut acolo. Ştiu că una sau mai multe persoane au scăpat. Poate că şi el se află printre ele.

— Dar cum au reuşit? întrebă americanul mirat.

— Oamenii mei sunt nişte incapabili! bombăni generalul. Mai multe apartamente comunicau între ele. Au trecut prin pivniţe. Numai o intrare era supravegheată.

Descurajat, Austin Redd se ridică, trăgând în jos de vestă. Toată operaţiunea se transforma într-un fiasco.

— Anunţaţi-mă dacă mai aflaţi ceva.

Generalul îl asigură de asta şi îl conduse până la ascensor. După ce Austin Redd plecă, generalul intră în sala de şedinţe unde era deja aşteptat de vreo şase persoane. Ambianţa era mohorâtă. Cu curaj, colonelul Ampilov expuse situaţia, care se rezuma la puţine lucruri. Descoperiseră o mică organizaţie logistică cecenă, dar nimic important. Singurul element interesant era că tinerii luptători care muriseră în imobilul de pe strada Kominterna veneau din Cecenia şi nu aveau nici o adresă oficială la Moscova.

— Asta înseamnă, conchise Ampilov, că cecenii au adus la Moscova luptători, ceea ce e un lucru nou.

— Încă nimic despre Basaiev? răcni generalul Rudzik.

Tăcerea mormântală îl irita din ce în ce mai tare. Generalul îi privi pe rând pe cei din jurul mesei, dar nu întâlni decât capete lăsate în jos, de parcă toţi s-ar fi rugat. Insistă:

— NIMENI nu are nici o pistă?

Colonelul Ampilov îşi luă inima în dinţi.

— I-am cerut să se ocupe de asta maiorului Grigoriev, zise

el. De multă vreme, el are misiunea să ţină legătura cu mafia cecenă.

— Unde e?

— La ora asta, nu ştiu, mărturisi Ampilov.

— Găseşte-l şi adumi-l! ordonă Rudzik.

Colonelul Ampilov fugi la biroul său, rugându-se cerului ca telefonul mobil la lui Grigoriev să fie deschis.

* * *

Maiorul Viaceslav Grigoriev, cu talia încovoiată şi ferindu-şi privirea, îi făcu instantaneu generalului Rudzik cea mai proastă impresie. Culmea ororii, semăna cu un cecen, cu părul lui negru ca pana corbului şi tenul mat.

— *Tavarişci* maior, colonelul Ampilov, aici de faţă, te-a însărcinat să descoperi unde se ascunde Şamil Basaiev. Presupun că ai prieteni buni printre ceceni.

Maiorul Grigoriev clipi şi se foi stingherit.

— *Tavarişci* general, zise el, am auzit, dar nu cred că se află la Moscova.

— Îl „tratezi" bine pe Salman Doku, omul cel mai puternic al mafiei cecene de la Moscova?

— Bineînţeles, recunoscu Grigoriev. El şi amicii lui estorcă bani şi fac trafic. Le dă cu siguranţă „bandiţilor", dar n-au nici o activitate politică. Dimpotrivă. Totdeauna i-am auzit spunând că dezaprobă atitudinea tovarăşilor lor. Se simt foarte ruşi.

Generalul îl fulgeră cu privirea.

— Grigoriev, ştii foarte bine că aceşti ceceni mint aşa cum respiră. Dacă nu ieşi din birou după informaţii, atunci am să te arunc eu afară de-acolo cu şuturi în fund!

Viaceslav Grigoriev nu aşteptă să i se spună de două ori, salută şi se retrase. Abia în maşină îşi regăsi ritmul cardiac normal. După ce-i trecu spaima, maiorul se pomeni în faţa unei dileme foarte simple. Sau „descoperea" traficul de arme, sau mergea mai departe, cu riscul vieţii.

Tentația câștigului fu mai mare. Evident, putea să mai sfârșească și cu două gloanțe în cap sau la Lefortovo[1]. Nici cecenii și nici superiorii lui nu i-ar fi iertat trădarea.

Întâmplarea aranja bine lucrurile. Peste o oră avea întâlnire cu Tatiana Korijin ca să-i înmâneze patru sute de mii de dolari, din care el păstra jumătate. Ceea ce auzise confirma bănuielile care îl făcuseră să ceară un preț exagerat de mare pentru livrare: armele comandate de Salman Doku nu erau destinate Armeniei, ci bandiților ceceni.

* * *

Afară era aproape la fel de frig ca în izbă. Malko se înfioră. Merseră pe jos până la mașină, apoi Luiza condusese până la stadion unde se aflau telefoane publice.

Tânăra femeie termină convorbirea și se întoarse la el. Părea schimbată la față. Malko prinsese câteva cuvinte din dialogul în cecenă, fără să înțeleagă nimic.

— Vino, ne întoarcem acolo, zise ea.

— Așteaptă, trebuie să telefonez și eu.

— Nu. Abu va veni peste o oră. Îți cere să aștepți până atunci.

Se întoarseră în pădure. Luiza ținea buzele strânse, înaintând cu pași mari, în mână cu pistolul-mitralieră. Ajunși la cabană, Malko își căută bricheta ca să aprindă focul și nu o găsi. Asta îl întristă. Era o amintire. Luiza era tăcută. Înainte de a se întinde pe pat îi zise:

— Scuză-mă, sunt obosită.

Incandescența ei erotică se evaporase, de parcă ar fi regretat că-i cedase lui Malko cu o înflăcărare atât de evidentă. Își ținea un braț îndoit peste ochi, dar nu dormea.

1) Închisoare din Moscova (n.a.)

Malko se apropie de ea, îi dădu ușor brațul la o parte și îi întâlni privirea tristă, pierdută.

— Ce ai?

— Mă gândesc la Aslan, mă gândesc la moarte, răspunse ea.

Rochia ei era din nou încheiată până la glezne. Malko avea impresia că între ei se înălța acum un zid de gheață. În același timp o simțea încordată, stând parcă la pândă. De ce refuzase Abu să vorbească cu el? Măcar Luiza vorbise cu el? Dacă Abu întârzia, el era hotărât să plece să telefoneze indiferent ce s-ar fi întâmplat. Acea izbă care i se păruse atât de primitoare, acum avea un aer sinistru.

După vreo treizeci de minute, Luiza se ridică brusc.

— N-ai auzit nimic?

— Nu, răspunse Malko. Ce?

— Pași. E cineva afară.

Pulsul i se acceleră. Dacă fuseseră urmăriți de FSB? Nimic nu era imposibil. Se ridică.

— Mă duc să văd.

Luiza era deja în picioare.

— Nu, rămâi aici. Mă duc eu.

Luă arma, deschise ușa și dispăru în întuneric, lăsându-l pe Malko foare mirat și cu simțurile la pândă. Trecură trei-patru minute. Apoi auzi vocea Luizei care îl chema:

— Vino!

Malko ieși și el afară și zări silueta tinerei femei la vreo zece metri de izbă, la liziera copacilor. Stătea nemișcată. Cu pistolul-mitralieră la șold.

— Ai văzut ceva? strigă el.

Ea nu răspunse și nu mișcă. Malko făcu un pas spre ea, văzu țeava armei la orizontală și înțelese. Se opri și el, având o senzație ciudată. Asta îi aducea în minte o întâmplare veche din Kurdistan, petrecută cu o jumătate de secol în urmă, într-un

loc la fel de pustiu ca acela. Și atunci se afla în fața unei femei care se hotărâse să-l omoare.

Încercă să alunge teama viscerală de moarte care pune stăpânire pe orice în fața ei, spunându-și că, în meseria lui, ăsta era sfârșitul; că nu există morți prostești, că moartea în sine e prostească și mai ales ineluctabilă. Totuși, instinctul de conservare fu mai puternic.

Nu avea chef să moară.

Creierul reîncepu să funcționeze. Fără să miște, îi zise Luizei cu o voce calmă:

— Ți-a spus să mă omori. De ce?

Ea nu-i răspunse la început. Malko nu-i distingea fața, ci numai forma armei îndreptată spre el. Viața lui depindea de o vorbă, de o intonație. Ca și cum ar fi avut de dezamorsat o mină. Cu gesturi milimetrice, reușești, dar la cea mai mică mișcare greșită te așteaptă sfârșitul.

Înainte de orice, Malko trebuia s-o împiedice să se concentreze. Pentru că ea nu spunea nimic, Malko continuă:

— Nu-ți port pică. Amândoi facem parte dintr-o lume plină de violență. Și uneori suntem obligați să facem lucruri pe care n-am vrea să le facem. Asta e viața.

Tânăra femeie făcu un pas înainte. Apoi încă unul, ca un automat. Ajunse la un metru de Malko. Atunci îi văzu fața udă de lacrimi, bărbia care îi tremura, mâna stângă care strângea țeava, dreapta pe patul armei, degetul îndoit pe trăgaci. Aruncă o ultimă privire, ca să verifice că arma era pregătită de tragere.

Malko se afla la câteva fracțiuni de milimetri de Eternitate.

Țeava se afla acum la cincizeci de centimetri de pieptul lui. El își ținuse mâinile pe lângă corp. Își ridică încet privirea spre ea și o privi fix. Avea ochii atât de plini de lacrimi încât nu i se mai vedeau pupilele.

Tăcerea se prelungea cu secunde interminabile. Luiza respira greu. Apoi, cu o încetineală înspăimântătoare, țeava pistolului- mitralieră începu să se lase în jos. Malko se abținu

de la orice gest până când arma ajunse la verticală. Luiza se clătina. O prinse atunci de brațe, fără să ia arma și o duse încetișor în cabană. Ea aruncă arma pe masă înainte de a se prăbuși pe pat, zguduită de hohote de plâns. Malko o lăsă un moment să plângă, îi mângâie părul, apoi o ajută să se întoarcă. Cu fața plină de lacrimi, Luiza bâigui:

— N-am putut, n-am putut...

Clătina capul de la dreapta la stânga ca într-un coșmar.

— De ce ți-a dat Abu ordin să mă omori?

— Patru dintre apartamentele noastre au fost atacate! Se pare că americanii au dat celor de la FSB numerele lor de telefon, răspunse ea.

Malko revăzu în memorie cele patru numere de telefon la care sunase de atâtea ori. Comisese Larry Walker o greșeală atât de monstruoasă? De ce? Sau instrucțiunile veniseră de la Washington, dintr-un motiv pe care el nu-l cunoștea. Nu era pentru prima dată când Casa Albă schimba politica cu o sută optzeci de grade, lăsând oamenii pe teren să se descurce cum puteau!

— E posibil, mărturisi Malko. Dar de ce să mă omoare pe mine? Aș fi putut foarte bine să fiu împușcat în timpul asaltului. N-am nici un amestec.

Luiza își feri privirea.

— Asta i-am spus și eu. Mi-a răspuns că trebuia dat un exemplu, pentru ca americanii să respecte poporul cecen. Noi avem obiceiul să luăm ostatici în timpul negocierilor. Dacă lucrurile nu merg bine, ostaticii sunt împușcați.

Frumos obicei!

Malko se aplecă și-i atinse ușor buzele. Erau reci ca gheața.

— *Spasiba balșoi*, zise el, cu o voce plină de blândețe. Azi mi-ai salvat viața de două ori.

Luiza îl prinse brutal cu brațul de după gât. Gura ei strivi buzele lui Malko, dinții li se ciocniră și o buză se crăpă. Malko

simţi în gură gustul sângelui, fără să ştie dacă era al lui sau al tinerei femei. Luiza îl trase cu furie peste ea şi ţesătura rochiei pârâi: o rupsese depărtând cu brutalitate picioarele. Această bruscă vâlvătaie de dorinţă îl aţâţă din nou. În câteva clipe, sexul lui se întări în mod dureros.

— Haide! Haide, gemu Luiza. Vreau să te simt în mine!

Malko avu impresia unui exorcism, atât era de dezlănţuită. Îi dădu la o parte chiloţii de bumbac şi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Luiza îl primi cu un ţipăt animalic. Se zvârcolea sub el ca o posedată. Atât de violent încât el aluneca afară din ea. Malko văzu în asta o mână a destinului. O prinse de şolduri, o întoarse pe burtă şi se lungi din nou peste ea. Tânăra femeie îl aştepta cu fesele ridicate. O pătrunse din nou şi ea gemu, copleşită de plăcere.

Atunci, Malko îndrăzni mai mult.

Se retrase lent, ca ea să simtă o voinţă deliberată, şi urcă valea adâncă şi fierbinte dintre fese, până când simţi în vârful sexului cea de a doua deschizătură. Se opri, apăsând uşor, ţinându-şi răsuflarea. Luiza stătea nemişcată ca o moartă, cu muşchii încordaţi, cu respiraţia blocată. Tânăra femeie scoase un ţipăt uşor când Malko apăsă cu toată greutatea, forţând milimetru cu milimetru orificiul îngust. Senzaţie extrem de plăcută, cu atât mai plăcută în contextul prezent! Apoi, cu o împingere lentă, o pătrunse complet, până când epidermele lor se atinseră. Rămase nemişcat în ea. Abia după câteva secunde începu să se mişte. Luiza nu reacţionă imediat. Apoi fesele ei începură să prindă viaţă sub el şi şoldurile să se ridice. Tânăra femeie puncta cu ţipete scurte fiecare pătrundere şi, progresiv, se dezlănţui.

După o cavalcadă violentă, Malko simţi că se apropie orgasmul şi se răspândi în ea. Amândoi erau lac de sudoare. Luiza se întoarse cu faţa în sus, cu privirea tulbure şi îi întinse gura. Limbile lor se încolăciră încetişor.

— E prima oară când fac aşa dragoste, şopti ea. Acum eşti obligat să mă iei de nevastă.

* * *

— În munţii Ceceniei, acolo unde ruşii nu vin niciodată, există un monument secret. Un monument deosebit, ridicat în amintirea tuturor celor care au murit în cursul luptelor. Deseori nu li s-au mai găsit cadavrele şi nu se ştie unde sunt îngropaţi. Se ştie doar, de la camarazii lor, că au căzut cu arma în mână. Atunci, fiecare familie gravează pe o piatră numele martirului şi o trimite în satul Vedono. Acolo, piatra este adăugată unei grămezi care creşte zilnic de un an şi jumătate. De departe, cei care nu cunosc această cutumă, cred că e o grămadă de pietre. Într-o zi, când războiul împotriva ruşilor va fi câştigat, vom transporta toate aceste pietre, împreună cu cele care se vor adăuga, şi vom ridica un monument la Groznîi, ca toţi să se poată reculege în faţa lui.

Vocea Luizei se frânse. Ghemuită lângă Malko, încă îmbrăcată cu rochia ei ruptă, cu ochii umflaţi de lacrimi şi plăcere, tânăra femeie părea că are şaisprezece ani.

— Sper ca monumentul tău să nu fie prea mare, zise Malko.

Ea îl sărută pe piept.

— Dacă aş fi ascultat de ordine, adineauri, zise ea, aş fi pus într-o zi o piatră cu numele tău pe acest monument. Pentru că şi tu ai fi murit pentru patria noastră. Nu eşti duşmanul nostru.

— Mulţumesc, zise Malko. Acum trebuie să plecăm de-aici.

Luiza îi aruncă o privire tristă.

— Tu, da; eu, nu.

— De ce?

— Mai întâi pentru că n-am nici un fel de acte. Dacă cei de la FSB mă arestează, vor şti foarte repede cine sunt. Mă vor tortura, mă vor băga la închisoare şi mă vor omorî.

— Pot să te duc la gara Kazan, îi propuse Malko, şi să te ajut să treci barajele.

— Dar nici în Cecenia nu mă mai pot întoarce, îi explică Luiza. Sunt o luptătoare, o *boivik*, și am trădat. Am refuzat să execut un ordin. Sunt o *suka* [1].

Războiul era cu siguranță lucrul cel mai stupid inventat de oameni!

— Dă-mi numărul de telefon al lui Abu, îi ceru Malko. Voi vorbi cu el, îi voi explica.

Ea scutură din cap.

— Nu pot. Și, oricum, asta n-ar folosi la nimic. E obligat să mențină o disciplină de fier. Suntem în război.

— Dar atunci ce vrei să faci? întrebă Malko mirat.

Ea îi aruncă o privire înspăimântată.

— Nu știu. Nu m-am gândit la toate astea când n-am tras în tine. Îl vedeam doar pe Allah uitându-se la mine și spunându-mi că nu era bine să te omor. Nu omori decât dușmanii. Nici aici nu pot să rămân. Această cabană e a unor *boiviki*. Dacă mă găsesc aici, mă ucid.

Malko își prinse capul între mâini. Nu o putea proteja pe Luiza de poliția rusă, și nici atât de ceceni. Înainte de orice, trebuia câștigat timp. Dacă se întorcea la hotel, risca să fie interceptat de FSB. Un singur lucru putea să facă.

— Plecăm, zise el. Rămâi cu mine. Nu ți se va întâmpla nimic.

Luiza făcu ochii mari.

— Dar unde mergem?

— E surpriză. Dar totul va fi bine.

---

1) Câțea (n.a.)

Capitolul XIV

Maiorul Viaceslav Grigoriev se uita la Tatiana Korîjin cu expresia lacomă a unei vulpi în fața unui coteț cu găini. Stând foarte dreaptă pe bancheta de scai, cu părul lung care i se revărsa pe umeri, cu sânii scoși în evidență de un sutien ca un cuirasat, stând picior peste picior astfel încât să i se vadă pulpele, văduva generalului Korîjin era frumoasă de-ți tăia răsuflarea. Viaceslav Grigoriev își așeză mâna pe pulpa ei, dând la o parte cu viclenie fusta, și strigând ca să acopere zgomotul asurzitor al muzicii:

— Ai adus banii?

Tatiana Korîjin răspunse fără să întoarcă capul.

— Da.

— Unde sunt?

Nu avea decât o geantă foarte mică.

— La garderobă.

— Ce?

De data asta tânăra femeie îi aruncă o privire amuzată.

— De ce nu? Cine ar putea să creadă că am lăsat acolo o servietă-diplomat cu patru sute de mii de dolari? Chiar dacă e încuiată.

În Rusia, garderobele, obligatorii în toate locurile publice, și de cele mai multe ori gratuite, erau, împreună cu metroul, unul din rarele lucruri fiabile moștenite de la URSS. Liniștit, maiorul își zise că își putea oferi o mică recreere. Contactul cu carnea tare și călduță de sub ciorap începea să-i stârnească tot felul

de gânduri. Se aplecă la urechea Tatianei, profitând de o scurtă întrerupere a muzicii rock.

— Vino să dansăm puţin!

Îşi dăduseră întâlnire în discoteca hotelului *Rasia*, situat chiar în faţa Kremlinului. Ea îl urmă pe pista de dans din faţa barului unde domnea un întuneric aproape total. Maiorul o lipi imediat de el şi începu să se frece de ea, practic stând pe loc. Tatiana Korîjin intră în jocul lui. Îi plăcuse totdeauna să simtă un bărbat excitându-se lângă ea. Melodia lentă se prelungea şi maiorul Grigoriev semăna foarte repede cu un cimpanzeu în călduri, frustrarea lui crescând la fel de repede ca şi dorinţa. Discoteca nu era un loc potrivit pentru ce-ar fi vrut el. Trebuia s-o convingă pe Tatiana să ia împreună o cameră la *Rasia*.

Salman Doku o alesese înadins pe Tatiana Korîjin drept intermediar între el şi ofiţerul de la FSB. Întreg fostul KGB îi cunoştea temperamentul înfocat şi nimeni nu s-ar fi mirat s-o vadă întâlnindu-se cu Viaceslav Grigoriev pentru o recreere sexuală!

— Potoleşte-te, o să-mi pătezi rochia, îi şopti deodată Tatiana la ureche.

Maiorul se freca de ea ca un câine în călduri. Se dezlipi însă de ea şi îi propuse:

— Luăm servieta-diplomat şi mergem puţin la *Rasia*,

— N-am timp, cinez cu Salman la *Aragvi*. Aş vrea să mă duci până acolo cu maşina.

Aragvi era cel mai bun restaurant georgian din Moscova, de când se terminase cu restaurantul *Uzbekistan* şi fusese închis, din cauza unor asasinate repetate. Acolo se serveau mâncăruri caucaziene foarte apreciate de ceceni.

Muzica se opri şi Tatiana Korîjin profită ca să se întoarcă la masă. Imediat ce se aşeză pe banchetă, Viaceslav îi luă mâna şi i-o puse pe sexul lui care îi umfla pantalonii. Tatiana îi adresă un zâmbet de cunoscătoare.

— Recunosc că ţi se scoală bine, dar aici sunt destule fete.

Arătă spre fetele care urcaseră pe podium şi se mişcau

simulând striptease-ul. Viacesalv Grigoriev se ambală. Brusc, îşi băgă mâna între pulpele Tatianei şi îi şopti la ureche:

— Putorişco, eşti udă! Ea îi îndepărtă mâna, trase în jos fusta şi repetă cu o voce totuşi puţin schimbată:

— Ţi-am spus că n-am timp. Şi n-am venit pentru asta. Joi avem nevoie de arme.

Maiorul Grigoriev îşi îndreptă spatele ofensat.

— *Haraşo*. Dar va trebui să plătiţi *înainte* ceilalţi patru sute de mii de dolari. Unde vrei să le livrez? Vor fi într-un camion militar.

— În ajun, îi explică Tatiana Korîjin, îţi voi da cheia unui compartiment de bagaje de la staţia Komsomolskaia. Înăuntru vor fi banii. Camionul tău să se afle joi la opt fix în faţa staţiei de metrou Suharevskaia, pe Sadovaia Spasskaia; colţ cu Sretenka.

Grigoriev se uită la ea uimit. Era în centrul Moscovei, pe Kolţo.

— Doar n-au să le descarce acolo?

— Nu. Cineva va veni la şofer şi-i va da instrucţiuni. E bine?

— Cred că da, răspunse Grigoriev destul de satisfăcut.

În felul ăsta, riscurile pentru el erau limitate. Şoferul camionului va fi un soldat prost, căruia va fi destul să-i spună că e vorba de o operaţiune specială ca să nu pună întrebări. Mai ales dacă va primi o sută de mii de ruble.

Tatiana Korîjin îşi termină cocteilul „Kosmopolitan" — amestec de Cointreau, votcă, lămâie şi suc de merişor — şi se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

Se ridică şi Viaceslav Grigoriev se grăbi să golească cupa cu şampanie Taittinger. Discuţia de afaceri mai potolise dorinţa, dar legănatul şoldurilor Tatianei îl excită brusc din nou. Mersul ei ar fi luat minţile celui mai cast popă. Viaceslav Grigoriev o urmă la garderobă.

Ea îi întinse o servietă-diplomat din scai.

— N-o pierde. Mă duci cu maşina.

Lada foarte veche a lui Grigoriev era parcată într-un loc puţin mai retras faţă de discotecă. Galant, maiorul deschise portiera Tatianei şi apoi se urcă la volan, cu servieta-diplomat pe genunchi.

— Cifrul e 1917, ca Revoluţia din Octombrie, preciză Tatiana Korîjin.

Grigoriev deschise şi imediat îi săriră în ochi teancurile de bancnote. Luă o bancnotă pe care o îndoi şi o dezdoi. Tânăra femeie se uita la el ironică.

— Crezi că sunt false...

El numără un teanc fără să răspundă, zicându-şi că jumătate din banii aceia erau ai lui. Diferitele traficuri cu care se ocupa nu-i aduseseră niciodată o sumă atât de mare. Evident, acum îşi pusese viaţa în joc. În sinea lui ştia că nu avea de ce se teme. Era o afacere între oameni serioşi. Închise servieta-diplomat şi o aruncă pe bancheta din spate, după care se întoarse spre Tatiana, care aprinsese o ţigară şi sufla fumul în parbriz. Forma pieptului ei îl lăsă cu gura uscată.

— Maşina ta pute! zise tânăra femeie. Ai zice că ai înăuntru un şobolan mort.

— Putoareo! murmură Grigoriev printre dinţi.

Excitat din nou, maiorul îşi trase în jos fermoarul cu un gest febril, scoţând afară sexul fin şi rigid. Tatiana zâmbi provocatoare.

— Am văzut şi mai mari... Ţi-am spus că mă grăbesc.

Maiorului îi venea s-o pălmuiască şi s-o violeze totodată. Ultimul impuls se dovedi mai puternic. Cu o mână fermă, Viaceslav Grigoriev o prinse de ceafă, agitându-şi pumnul în faţa ei şi zise cu un glas şuierător şi arţăgos:

— Mi-o sugi sau îţi rup botul!

Tânăra femeie îl ştia capabil să-şi pună în practică ameninţarea. În Rusia erau o sumedenie de femei bătute. Cedând apăsării pe ceafă, Tatiana îşi aplecă faţa spre sexul întărit şi îl făcu să dispară în întregime în gura ei.

Sigur, ar fi putut să-l muşte dar, pe lângă faptul că un

schimb de pumni nu era deloc indicat în situaţia lor, instinctul ei de femeie uşoară fu mai puternic. Începu să-ţi facă treaba de parcă de asta ar fi depins propria ei viaţă, gândindu-se în acelaşi timp la superbul dansator ţigan de douăzeci de ani care se culca cu ea în mod regulat şi avea un membru de două ori mai mare.

Viaceslav Grigoriev gâfâia de plăcere.

— Dacă nu vrei să întârzii, fă-mă să ejaculez repede, îi zise el.

Dar ea nu avea nevoie de încurajări. Când Tatiana Korîjin avea în gură sexul unui bărbat, nu se mai controla. După trei minute, Viaceslav Grigoriev se ridica pe scaun ţipând, aspirat de gura ei abilă.

În momentul în care Tatiana îşi îndrepta spatele, zări o siluetă lângă maşină, în partea ei.

Un miliţian cu uniformă cenuşie şi şapcă.

Tatiana Korîjin îl lovi cu cotul pe Viaceslav Grigoriev care îşi încheia pantalonii.

— Avem vizitatori.

Miliţianul dădea deja ocol maşinii şi lovea în geam cu bastonul de cauciuc. Maiorul Grigoriev, furios că era deranjat, coborî geamul şi îi puse sub nas legitimaţia roşie a FSB-ului. Apoi, fără o vorbă, ridică geamul şi demară.

* * *

Din cinci în cinci minute, Malko cobora din maşină ca să-l sune pe Larry Walker. Americanul nu era acasă. Încălzirea abia funcţiona şi amândoi erau îngheţaţi. La Moscova, luna mai era echivalentul lunii februarie dintr-o ţară normală. Ca să nu rişte prea mult, rămăseseră în umbra stadionului. Luiza era trasă la faţă şi avea buzele albe.

Malko formă pentru a doua oară numărul americanului. Nici un răspuns. Deodată îi veni o idee şi se întoarse la maşină în fugă.

— Demarează, zise el. Mergem pe strada Tverskaia.
— L-ai prins?
—Nu, dar cred că știu unde e.

* * *

Firma luminoasă a localului *Night-Flight* strălucea în noapte pe fațada întunecată. Malko se întoarse spre Luiza.

— Te duci până în Piața Tverskaia și mă aștepți în fața statuii ecvestre, acolo unde sunt parcometre. oricum, voi fi și eu acolo peste zece minute.

— Dacă nu te întorci, mă întorc acolo, la izbă, zise ea cu o voce albă.

Malko coborî din mașină și traversă strada. În fața barierei metalice a localului nu mai era aproape nimeni. Înăuntru era același spectacol, cu fetele aliniate pe banchete și muzica cântând asurzitor. Nici urmă de Larry Walker. Traversă sala urmărit de privirile fetelor și urcă la mezaninul primului etaj. Cu toată penumbra, Malko zări imediat silueta pachidermică a americanului, cu o fată încolăcită în jurul lui, având în față o sticlă de Defender Success și două pahare. Larry Walker tresări când îl văzu.

— *My God*! zise el. Ce....

— Lasă totul baltă și vino, zise tăios Malko. N-avem timp ce ghidușii!

Larry Walker nu așteptă să i se spună de două ori. Șopti câteva cuvinte la urechea fetei și îl urmă pe Malko, luându-și blana de la vestiar. Abia pe trotuar își exprimă bucuria.

— Cum ai scăpat? Și Paul?

— Paul e foarte probabil mort.

— Cecenii?

— Nu, FSB-ul.

Deși era întuneric, Malko îl văzu schimbându-se la față.

— Tu ai dat numerele de telefon FSB-ului?

Larry Walker se schimbă și mai mult la față.

— Da... Nu. I-am raportat lui Austin Redd. Trecuseră patru zile de când nu mai aveam nici o veste de la tine. Cei de la Langley au luat hotărârea. Redd s-a dus la Rudzik.

În ciuda frigului, fruntea lui era plină de sudoare. Malko era stăpânit de furie și dispreț.

— Ați comis o greșeală cumplită, rușii vă mint de la început. Îți voi explica. Nu sunt singur, preciză el. Am cu mine o luptătoare cecenă care mi-a salvat viața de două ori. Mai întâi ajutându-mă să scap de asaltul celor de la FSB, care cu siguranță că m-ar lichidat. Apoi, refuzând să mă execute la ordinul lui Abu.

— Lui Abu? Dar de ce?

— Pentru că nu i-a plăcut că l-ați denunțat celor de la FSB, replică Malko. Și a luat hotărârea să se răzbune pe mine.

— Îmi pare rău, zise Larry Walker.

Char și burta lui mare părea că se dezumflase! O mașină a poliției rutiere trecu prin fața lor, îndreptându-se spre Piața Tverskaia, amintindu-i lui Malko că Luiza îl aștepta.

— Ai o mașină? întrebă el.

— Da.

— Ne vei duce la tine acasă. Vom sta pe podeaua mașinii. E posibil ca FSB-ul să-ți supravegheze imobilul. Unde e parcată?

— În Piața Tverskaia.

Chiar lângă locul în care aștepta Luiza.

— Să mergem, zise Malko.

* * *

Petrov Nagatin își opri mașina de patrulare, o Lada 1500 veche și lovită, în fața cartierului general al Miliției, strada Petrovka nr.38. Milițianul nr. 1765 încă nu uitase jignirea adusă de ofițerul de la FSB. Era tânăr în meserie și credea încă, așa cum îl învățaseră șefii lui, că toată lumea are aceleași

drepturi în noua Rusie. Dacă ar fi prins un amărât de rus făcând sex într-o mașină, l-ar fi băgat la zdup!

Furios, milițianul începu să-și scrie raportul. După douăzeci de minute, Petrov Nagatin lăsă un exemplar pentru șefii lui, dar își dădu seama că asta ar fi putut să nu ducă la nimic. Luă atunci un al doilea exemplar, căută în anuarul administrativ numele pe care nu-l avea și îl scrise pe plic. Sigur, nu putuse să scrie numele vinovatului, dar putea fi găsit foarte ușor după numărul mașinii.

Cu condiția să vrea cineva s-o facă!

Se urcă apoi din nou în Lada lui epuizată și porni spre Lubianka. Plantonul moțăia în antreu și se miră când îl văzu pe acel membru al unei administrații rivale.

— Mesaj urgent pentru *tavarișci polkovnik* Vronski, zise Petrov Nagatin. De transmis cât mai repde posibil.

Plantonul aruncă o privire pe plic, căscă și răspunse:

— Poate să aștepte foarte bine până mâine!

* * *

Mașina Buick Park Avenue neagră intră lent în parcarea lui Larry Walker. În spate, paznicul închise poarta de fier care dădea spre stradă. Malko răsuflă ușurat. Erau salvați. Luiza lăsase mașina Jiguli pe un trotuar din Piața Tverskaia. Toți moscoviții parcau așa. Larry Walker, Malko și ea urcară cu ascensorul până la etajul zece. Tânăra femeie își păstrase arma în geantă.

Luiza făcu ochii mari văzând salonul enorm ai cărui pereți erau tapisați cu cărți. Întreg apartamentul de pe strada Kominterna ar fi încăput în jumătate din această încăpere. Tânăra femeie se așeză cu timiditate pe marginea unei canapele adânci de piele.

— Ești sigur în privința lui Paul? întrebă Larry Walker.

— Mi-e teamă că da, răspunse Malko rezumându-i apoi convorbirea avută cu Abu.

Termină pe o notă deloc optimistă:

— Punțile cu cecenii sunt rupte și FSB-ul ne-a trădat.

Larry Wlaker nu răspunse. Malko nu avea chef să prelungească discuția.

— Suntem frânți de oboseală, zise el. Unde putem dormi?

Americanul se scutură, revenind la realitate.

— N-am decât un pat. Culcați-vă voi în el, eu voi dormi pe canapea. Veniți.

Îi duse până la un dormitor mare cu un pat foarte jos așezat pe un podium. Peste tot erau fotografii din *Playboy* și *Penthouse*. Viața nu era veselă la Moscova. Luiza așeză jos geanta din care ieșea vârful țevii pistolului-mitralieră.

— Fă-te comodă, o sfătui Malko. Mă duc să-i mai spun două vorbe lui Larry și mă întorc.

Fără să discute, Luiza începu să se dezbrace. Malko se întoarse în salon. Larry Walker își turnase o porție zdravănă de Defender pe un strat de cuburi de gheață și aprinse o țigară cu o mână tremurătoare.

— Ce ticălos, acest general Rudzik! zise el cu amărăciune.

Malko nu spuse nimic. De la ultima lui misiune, descoperise că războiul rece nu se sfârșise. Larry Walker era scuzabil pentru că vrusese să-l salveze.

— Larry, conchise el, până la urmă ai făcut bine. Cecenii m-ar fi ținut ostatic atâta vreme cât asta le servea planurilor lor. Și ei s-au folosit de noi. Ca un fel de asigurare. Își închipuiau, probabil, că dacă FSB-ul i-ar fi arestat, i-ai fi scăpat pentru a putea continua negocierile. Cred că s-au înșelat.

— Era într-adevăr un târg al înșelaților, recunoscu americanul. Sunt sigur că după alegeri Casa Albă și-ar fi uitat promisiunea de a-l ajuta pe Zelimhan Iandarbaiev.

Urmă un moment de tăcere. Teatrul de umbre, sub lumina brutală a adevărului, nu arăta deloc frumos!

— Rămâne o problemă, zise cu timiditate Larry Walker. Cred că informația agentului nostru infiltrat la ceceni, Abdul, e bună. Pregătesc o lovitură la Moscova. Dispozițiile ne cer să

facem totul ca să-i împiedicăm. Pentru a nu jena politica planetară a Casei Albe.

Deocamdată, frânt de oboseală, pe Malko îl durea în cot de politica planetară a Casei Albe.

— Vom vedea mâine, zise el. Nu ne-a mai rămas decât un singur fir. Luiza are numărul telefonului mobil al lui Abu. Numai în direcția asta s-ar mai putea face ceva.

Capitolul XV

Șamil Basaiev stătea cuminte la coadă în sasul care proteja intrarea băncii Stolișnîi, o bancă modestă care nu avea decât o singură agenție, lucru frecvent la Moscova. De la o vreme apăruseră o puzderie de bănci, numai că de cele mai multe ori erau niște structuri foare mici. Cea mai importantă bancă rusească, Most, era un flecușteț pe lângă băncile mondiale.

La rând, în fața cecenului, se aflau patru bărbați cu șapcă și scurte de piele neagră. Toți aveau un aer sălbatic și bănuitor. Au fost invitați să intre împreună. Erau niște mafioți care veniseră să depună rodul unei nopți la cazino. Plantonul se adresă lui Basaiev aspru:

— Cu cine aveți treabă?

— Cu Musa Balaudi.

— Aveți întâlnire?

— Spune-i că îl caută Salman, vărul lui.

Modest, Șamil Basaiev așteptă pe trotuar. După cinci minute, portarul, mult mai amabil, îi făcu semn să intre.

Musa Balaudi era subdirectorul băncii. Șamil Basaiev fu dus într-un birou mic. Balaudi se apropie de el și îl strânse în brațe fără să pronunțe un cuvânt. Cei doi bărbați erau într-adevăr veri și se văzuseră foarte des când Balaudi lucra la Kredo Bank din Groznîi. O placă turnantă de spălare a banilor! În acea perioadă, treceau pe-acolo zeci de milioane de dolari, inundând tot Caucazul. Unul dintre cei mai mari clienți era Salman Doku. Prin Balaudi reușise Basaiev să-l întâlnească. Știa multe

despre el și îl respecata. Cecenii aveau suflet de traficanți, cei care reușeau aveau dreptul la toată stima lor!

— Ceai? îl întrebă Balaudi.

— *Da. Spasiba.*

Între ei vorbeau limba rusă, nu cecena. Nu era cazul să atragă atenția; poate că pereții aveau urechi. Bancherul umplu două cești cu ceai negru și tare. O vreme vorbiră despre țara lor. Fără să se refere la război. Doar la cei care dispăruseră. Un șir lung de morți. Apoi Balaudi se ridică și se duse să ia o hârtie de pe birou.

— Iată informațiile tale.

Șamil Basaiev citi cu atenție. Totul era precis, detaliat, cu orare și planuri. Unul dintre ele îl interesa în mod deosebit. Basaiev ridică capul surprins.

— Cum ai reușit să-ți procuri asta?

Musa Balaudi zâmbi.

— Cu dolari pot să-ți dau și cheile Kremlinului. Ești sigur că vrei să te lansezi în acțiunea asta? Niciodată n-au să te lase să pleci. E o umilire mult prea mare.

— Nu vor avea de ales, zise Basaiev.

Vărul său dădu din cap.

— Nu-l cunoști pe Boris Nikolaievici! Când bea — și în ziua aia o să bea —, ar pune să fie lichidat tot pământul. Am pierdut destui prieteni.

— *Nicevo!* zise Basaiev. Trebuie s-o fac. După asta, Boris Nikolaievici n-o să-și mai revină niciodată. Iar noi vom avea atât de mulți bani încât îi vom putea da săracilor!

Musa Balaudi râse bine dispus.

— Zău că ești nebun!

Șamil Basaiev se ridică. Acum nu mai avea decât să adune elementele disparate.

Musa Balaudi îl îmbrățișă încă o dată, în prag, și reveni în birou. Era conștient că rolul lui modest era indispensabil. Fără el, care se afla în centrul sistemului bancar, Șamil Basaiev n-ar fi putut să obțină informațiile necesare operațiunii sale. În

sinea lui, Balaudi știa că șeful grupului de comando cecen era în stare să reușească. În ciuda puterii lor, rușii nu fuseseră niciodată obișnuiți să lupte împotriva operațiunilor militare fulgerătoare. FSB-ul era o mașinărie prea greoaie și nu penetrase structurile secrete ale rezistenței cecene.

* * *

Luiza se trezi tresărind, cu privirea plină de panică. Avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama unde se află și să se liniștească. Goală în pat, tânăra femeie se aruncă asupra lui Malko, strivindu-și sânii de pieptul lui. În apartament domnea o liniște desăvârșită. Larry Walker plecase deja la birou.

— Ce vom face? întrebă ea.

— Asta mă întrebam și eu, zise Malko suspinând.

— Nu pot să mă ascund la nesfârșit, zise tânăra femeie.

— E nevoie de o explicație cu Abu, sugeră Malko. Să punem lucrurile la punct. Cecenii s-au angajat să asculte propunerea noastră. Acesta e motivul pentru care mă aflu la Moscova.

— Ce propunere?

Malko își dădu seama că Luiza nu avea cum să știe și se grăbi să-i rezume negocierile ratate. Luiza nu-l lăsă nici măcar să termine.

— Iandarbaiev n-ar accepta niciodată. Nu are nici cea mai mică încredere în Boris Elțîn.

— Știi că putem lua legătura cu Abu datorită telefonului său mobil, zise el.

— Da.

— Trebuie să-i vorbesc. Chiar dacă asta nu duce la nimic. Măcar pentru a lămuri situația ta personală.

— Dacă-ți dau numărul, va crede că trădez, răspunse tânăra femeie. E imposibil.

— Nu există altă soluție, insistă Malko. Firește, nu-l vom suna de-aici.

Tânăra femeie rămase tăcută un moment apoi se hotărî.

— De acord, zise ea. Oricum, locul meu e în țara mea. Nu voi rămâne singură la Moscova. Iar tu în curând vei pleca.

Se ridică și se duse în sala de baie. Coborâră împreună după o jumătate de oră. Larry Walker le lăsase Buick-ul și un bilețel. Malko se instală la volan și conduse până la un telefon public unde o lăsă cu o stivă de jetoane. O văzu formând un număr și începând să vorbească. Convorbirea dură mult.

Când închise, tânăra femeie radia de fericire.

— Mă iartă! zise ea. A recunoscut că a greșit dându-mi acest ordin.

— Și eu?

— Nu vrea să mai aibă nici un contact cu americanii. Consideră că l-ați trădat. Din cauza voastră au murit câțiva luptători , iar FSB-ul a distrus o parte din rețeaua noastră logistică.

Ăsta era sfârșitul misiunii de „bune oficii".

— Cum vei ajunge la prietenii tăi? întrebă el dezamăgit.

— Trebuie să iau metroul, explică Luiza. Merg până la o anumită stație unde mă voi întâlni cu cineva care mă va duce într-un loc sigur.

— Ai încredere?

Ea îi aruncă o privire strălucitoare.

— Da. Abu e un om drept. Dacă n-ar fi vrut să mă ierte, mi-ar fi spus.

— Pleci acum?

— Nu, diseară, la cinci. Dar e departe. Voi pleca de la patru.

Îl privi îndurerată și adăugă:

— N-o să ne mai vedem niciodată.

— Cine știe? zise Malko.

Ochii tinerei femei străluceau.

— De ce nu vii cu mine? întrebă ea. Îi primim pe toți cei care vor să lupte alături de noi. Avem și ucrainieni. Firește, e periculos...

Privirea exaltată a tinerei femei îl amețea pe Malko. Preț de câteva secunde, se închipui în Caucaz, luptând pentru libertatea Ceceniei. Dar era o idee nebună și era pentru a doua oară când i se propunea să lupte cu arma în mână. Prima dată i se întâmplase în Kurdistan, cu o femeie îndrăgostită de el care nu vedea decât acest mijloc de a rămâne împreună.

Dar Luiza se întoarse repede cu picioarele pe pământ.

— Ce nebună sunt! Glumeam.

După ochii ei umezi, Malko văzu bine că nu glumea, dar se prefăcu că o crede.

— Ne-au mai rămas doar câteva ore, zise el. Să profităm de ele.

* * *

Generalul Anatoli Rudzik era alb la față. Lăsă capul în jos în fața privirii reci a lui Austin Redd și băigui:

— Vă jur, nu știu ce-a pățit Paul Nitze. Nu trebuie să credeți în acuzațiile acestor „bandiți". Recunoașteți că l-au răpit pe domnul Linge, care a putut să scape în timp ce era dus în alt loc de detenție.

Aceasta era versiunea pe care americanii o serviseră FSB-ului. Era inutil s-o implice și pe Luiza.

Ca să-și ascundă jena, generalul luă un pachet de țigări și aprinse una. Culmea ironiei, cu o brichetă Zippo cumpărată de curând dintr-un butic de la *Metropol*. Acum se găseau de toate la Moscova.

Moartea lui Paul Nitze era un secret de stat și nu putea să trădeze, indiferent de consecințele tăcerii sale. Dacă vorbea, ajungea la Lefortovo, pentru înaltă trădare. Nu te jucai cu *Rodina* [1] în FSB.

Austin Redd se ridică scos din răbdări.

---

1) Patria (n.a.)

— Generale, zise el, această discuție nu duce la nimic. Convingerea mea e fermă. Serviciile dumitale sunt vinovate de moartea lui Paul Nitze. Vreau să cred că a fost într-adevăr o greșeală. Dar nu vom relua relațiile normale decât după ce cadavrul lui Paul Nitze va fi restituit guvernului Statelor Unite.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Generalul îl însoți și cei doi se despărțiră cu răceală în fața ascensorului. Când se așeză din nou la biroul său, generalul Rudzik se sufocă de furie. Dacă n-ar fi fost stupiditatea subordonaților săi, ar fi putut să ducă la bun sfârșit o operațiune în colaborare cu CIA și să-i țină în șah pe ceceni. Acum rămăsese singur în fața amenințării terorise care, dacă s-ar fi materializat, l-ar fi costat stelele de pe umăr.

Era în aceeași dispoziție în momentul în care colonelul Vronski, cel care răspundea de securitatea interioară a FSB-ului, ceru să fie primit.

— Ce-i, Vronski? îl întrebă generalul. Altă porcărie?

— Nu, *tavarișci* general, doar o informație pe care am vrut să v-o aduc la cunoștință, răspunse colonelul Vronski. Am găsit pe biroul meu o notă a Miliției care semnalează un fapt neplăcut.

Puse raportul milițianului 1765 pe birou, pentru ca generalul să ia cunoștință de el. Mai fusese adăugat un PS care preciza că mașina aparținea maiorului Viaceslav Grigoriev. Femeia nu fusese identificată. După semnalmente, generalul Rudzik ghici imediat despre cine era vorba. N-ar fi dat nici un curs acelui raport dacă atenția nu i-ar fi fost atrasă de un detaliu. După spusele milițianului, o servietă-diplomat se afla pe bancheta din spate a mașinii Lada. Or, cei doi ieșeau din discotecă. Discoteca nu era un loc unde te duceai cu o servietă-diplomat. Iar Grigoriev plecase de multă vreme de la birou.

— Foarte bine, zise el. Puneți-l pe maiorul Grigoriev sub urmărire discretă. Până la noi ordine. Nimeni nu trebuie să

știe asta în afară de mine. Încearcă să afli dacă are mai multe conturi în bancă.

Colonelul salută și ieși. Rămas singur, generalul începu să potrivească piesele jocului de puzzle. Viaceslav Grigoriev nu avea o reputație perfectă de om integru. Femeia cu care se afla în seara respectivă era arhicunoscută ca amanta unui mafiot cecen. Poate că în spatele incidentului de la *Rasia* nu era decât o poveste de sex. Totuși merita să se scormonească puțin.

Prezența la Moscova a lui Șamil Basaiev era o sabie a lui Damocles deasupra capului său. Iar în momentul acela nu mai avea nici o pistă.

* * *

Auzind cheia în broască, Luiza nu-și putu reține o tresărire. Malko o lăsase singură cu o oră în urmă, fiind obligat să plece pentru cumpărături urgente. În ciuda decepției sale, tânăra femeie nu întrebase nimic. În concepția ei, femeile nu puneau întrebări. Malko își făcu apariția cu mai multe sacoșe de plastic pe care le așeză în fața ei.

— Toate astea sunt pentru tine, zise el.

Văzând-o că nu se mișcă, Malko începu să desfacă chiar el pachetele. Înăuntru era o garderobă completă. Simplă dar elegantă. Două taioare, două rochii, pantofi, ciorapi, lenjerie, pulovere, două perechi de pantaloni cu dungi roșii și albastre. Golise magazinele de pe strada Tverskaia. Luiza se uita încremenită la cadoul acela neașteptat. Uluită, luă una dintre rochii, o puse în fața ei și se privi în oglindă, apoi se întoarse spre Malko.

— Dar de ce-ai făcut asta?

— Ca să fii frumoasă, zise el.

Tânăra femeie se așeză brusc, cu rochia în mână și începu să plângă. Apoi se aruncă în brațele lui bâiguind:

— E prea frumos! N-am să le îmbrac niciodată! Dar le voi păstra totdeauna.

— Încearcă o rochie măcar o dată, zise Malko. Ai pierdut totul, nu te mai poţi întoarce în apartamentul din cartierul Babuşkin.

Ea dădu din umeri.

— Sunt obişnuită. Am mai pierdut o dată totul la Groznii. Aveam o casă frumoasă, haine multe, nu la fel de frumoase ca astea, firește, dar...

— Îmbracă-te, insistă Malko. Mergem la masă.

Tânăra femeie se închise în sala de baie. Când îşi făcu din nou apariţia, Malko fu gata să n-o mai recunoască. Îşi împletise părul negru şi lung într-o coadă şi se machiase. Rochia albastră îi venea de minune, dar mergea cu greu pe tocurile înalte. Luiza se aruncă în braţele lui Malko. Îl sărută îndelung şi senzual.

— Nu mi-e foame, zise ea. Vreau să stau aici cu tine.

Pântecele ei spunea acelaşi lucru. Malko prevăzuse această eventualitate. Printre pachete se afla şi o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, rosé din 1986. O deschise şi umplu două pahare cu picior. Era prima dată când Luiza bea şampanie. Puţin mai târziu, Malko o duse în pat. Când vru să-i scoată rochia, Luiza îl opri.

— Nu, vreau s-o ţin pe mine.

Şi aşa făcu dragoste, cu rochia albastră suflecată până la şolduri. Luiza se rostogolea sub el copleşită de fericire. Mai înainte ca el să termine, Luiza se întoarse singură pe burtă, oferindu-i-se.

După aceea rămaseră înlănţuiţi, fără să vorbească. Timpul trecea foarte repede. Malko se duse să facă un duş. Când se întoarse în dormitor, Luiza, aşezată pe pat, îl cuprinse cu braţele şi îşi puse gura pe sexul lui. Cu ochii ridicaţi spre el, tânăra femeie îl întrebă:

— Vrei?

Ce să răspundă? Malko îi mângâie părul. Ea îl sărută pe

toată lungimea membrului, apoi îl luă în gură, cu o blândeţe plină de stângăcie. O stângăcie atât de excitantă încât Malko avu instantaneu o erecţie violentă. Încântată, Luiza îi luă sexul în gură mângâindu-l. Când simţi că termină, Luiza îşi dădu şi ea seama şi vru neapărat să-i primească sperma în gură până la ultima picătură.

— Să ştii că e prima oară când fac asta, îi mărturisi ea după aceea. La noi numai prostituatele fac asta.

* * *

Şamil Basaiev se întorsese la hotelul *Majarski*. Închis în camera lui, cecenul îşi pregătea planurile de atac. Îi părea bine că Luiza scăpase teafără. Intenţiona s-o folosească, căci nu avea prea mulţi luptători experimentaţi, iar ea îşi dovedise deja curajul.

Operaţiunea pe care o proiecta era de o cutezanţă nemaiauzită şi, în acelaşi timp, perfect realizabilă, dacă putea să profite din plin de elementul surpriză.

Datorită prietenului său bancher, Basaiev avusese confirmarea unei informaţii obţinute de la Kredo Bank. În fiecare joi, cursa 30 a companiei Delta Airlines, care venea de la New York, ateriza la orele zece şi un sfert pe aeroportul Şeremetievo II din Moscova. Acest avion, în afara pasagerilor, aducea şi saci cu bancnote de o sută de dolari nou-nouţi expediaţi de National Republic Bank din New York. Furnizaţi direct de rezerva federală americană, aceşti bani erau destinaţi unui anumit număr de bănci ruseşti care îi comandase pentru clienţii lor. Suma totală varia de la o săptămână la alta, în funcţie de nevoi. Săptămâna următoare, suma avea să fie excepţional de mare: un miliard de dolari.

Şamil Basaiev luase hotărârea să pună mâna pe această mană cerească.

Capitolul XVI

Malko reduse viteza și opri în fața intrării pricipale a stației de metrou Kurskaia, chiar în colțul străzii Sadovo-Zernograz. Acolo se intersectau două linii de metrou: Koliţevaia, o linie circulară, și Arbaţko-Pokruskaia, est-vest. Luiza se întoarse spre el cu un zâmbet curajos. Își ștersese machiajul și schimbase rochia în care făcuse dragoste cu un pulover și o pereche de pantaloni albaștru cu roșu.

— Trebuie să plec, zise ea.

— Ia-ţi pachetele, insistă Malko.

Toate hainele erau puse într-o sacoșă mare pe bancheta din spate a mașinii. Luiza scutură ușor din cap.

— Nu pot, zise ea cu o voce blândă. Mai întâi că n-aș îndrăzni să le îmbrac, și apoi, îmi vor pune tot felul de întrebări. Vor crede că m-am lăsat cumpărată. Risc să am necazuri mari. Și așa voi fi obligată să mint, pentru că n-am să spun niciodată ce s-a petrecut între noi. Dar nu regret, adăugă ea imediat.

Luiza avea deja mâna pe portieră. Se priviră lung, conștienţi amândoi că aveau prea puține șanse de a se mai revedea.

Malko simţi deodată în buzunar atârnând bricheta Zippo cu emblema sa primită înapoi de la Larry Walker. O scoase și o puse în mâna Luizei.

— Asta poţi s-o iei. Păstreaz-o. E făcută să dureze la nesfârșit. Cu siguranță că-ți va fi de folos.

Luiza luă bricheta, o privi lung, apoi o aprinse și se uită la flacăra luminoasă care țâșni imediat. Închise repede capacul și puse bricheta în geantă.

— Mulţumesc, o voi păstrea totdeauna, zise ea fără să-l sărute pe Malko.

Apoi coborî din mașină și se îndreptă cu pași mari spre intrarea metroului. Înainte de a intra, tânăra femeie se întoarse și-i făcu un semn cu mâna lui Malko. Ar fi putut s-o urmărească. Dar la ce bun? Misiunea lui se încheiase. Venise la Moscova ca să le vorbească cecenilor și cecenii nu voiau să-l asculte.

O oră mai târziu, Malko oprea mașina pe Nikiţki Pereulok. Larry Walker nu știa de contactul avut cu Abu.

— Unde e fata? întrebă el imediat.

— A plecat, răspunse Malko. Iar eu voi face curând același lucru.

Îi spuse în câteva cuvinte ce se întâmplase. Toate contactele cu cecenii fuseseră rupte. Larry Walker scoase un pachet de ţigări și aprinse una, vizibil tulburat.

— Misiunea ta nu s-a terminat, zise el. Austin Redd mi-a transmis ultimele instrucţiuni de la Langley. Acest dialog cu cecenii avea un singur scop: evitarea oricărei acțiuni din partea lor care i-ar fi dăunat lui Boris Elţîn. Obiectivul rămâne același. Cu o singură deosebire. Pentru că nu putem să-i convingem, trebuie să-i împiedicăm.

— Cum? întrebă Malko.

Larry Walker trase gânditor din ţigară.

— Încă nu știu. Dar cred că „Abu" este șeful grupului de comando venit să lovească la Moscova. Or, datorită acestei Luiza, avem o legătură cu el.

— Niciodată n-ar fi acceptat să colaboreze cu noi, zise tăios Malko. Nu-mi pare rău că a plecat. Iar pe ceceni lasă-i să se descurce cu Boris Nikolaievici!

— Mi se pare că-i simpatizezi, zise americanul cu un ton caustic. Totuși au vrut să te omoare...

— Din cauza ta, replică Malko cu răceală. Totuși nu-ți port pică pentru asta.

— OK, egalitate, admise Larry Walker cu un suspin mai

curând forţat. Dar asta nu schimbă fondul problemei. Ştiu că trupele ruseşti se comportă ca SS-iştii în Cecenia, că Boris Elţîn e un beţiv înveterat şi că minte cum respiră, dar instrucţiunile Casei Albe sunt clare. Trebuie să facem toate eforturile ca să fie reales. Preşedintele consideră că e vorba de interesul superior al ţării. Şi în privinţa asta n-ai nici o putere.

— Adevărat, recunoscu Malko. Dar pot şi să nu fac nimic.

Larry Walker, fără să ia în seamă concluzia lui Malko, zise cu o voce plictisită:

— Să revedem situaţia. Avem două indicii materiale: izba din parcul Bitţevski şi acea maşină Jiguli abandonată, pentru că prietena ta cecenă a plecat cu metroul.

— Exact, recunoscu Malko fără tragere de inimă. Dar există toate şansele ca izba să nu fie folosită multă vreme de aici înainte. Iar în privinţa maşinii nu ştiu ce să zic.

— Vrei să te ocupi de ea?

Malko vru să refuze, dar se gândi la consecinţe. Larry Walker nu ştia ce e acela sentiment. Ar fi îndeplinit misiunea încredinţată de cei de la Langley cu orice preţ. Dacă Malko ar fi refuzat să-l ajute, americanul ar fi apelat la FSB. Revăzu faţa Luizei. Acceptând această misiune, Malko o putea controla.

— Da, răspunse el. Numai că s-ar putea să rămână pe trotuar până la vară.

— E un *long shot*, admise americanul, dar asta e tot ce avem. Poţi să foloseşti una din maşinile mele cu placă „77". Un Volvo 740 destul de vechi ca să treacă neobservat. Îl folosesc pentru incursiunile în provincie.

* * *

Maşina Jiguli era tot acolo. Nu se alesese nici măcar cu o amendă. Malko trase maşina la vreo treizeci de metri de ea, în faţa restaurantului *Aragvi*. Dorea din tot sufletul ca nimeni să nu vină după maşină.

Începu să citească, ieşind din când în când din maşină ca să-şi dezmorţească picioarele, restul timpului ascultând radioul. Se făcuse noapte de o oră şi circulaţia era încă intensă pe Tverskaia Uliţa.

Abia mai târziu, în cursul serii, remarcă o Lada grena care parcă nu departe de Jiguli. Nimeni nu coborî. Apoi plecă şi reveni după o jumătate de oră. Acelaşi manej. De data asta parcă puţin mai aproape. În acel moment apăru un bărbat, venind din parcul Tverskaia. Era tânăr şi avea un fes pe cap. Trecu prin faţa maşinii lăsate de Luiza, încetini pasul şi se sprijini de ea un moment, ca şi cum ar fi încercat să deschidă portiera.

Apoi trecu mai departe, dispăru, după care reveni peste zece minute împreună cu alt bărbat. Se opriră şi se aplecară spre Jiguli. Malko era prea departe ca să audă zgomotul, dar văzu pe unul dintre cei doi bărbaţi spărgând geamul din faţă, deschizând portiera şi urcând în maşină.

Hoţi de maşini! Moscova era plină de ei.

Al doilea urcase şi el şi se băgase sub tabloul de bord. Malko îşi dădu atunci seama că Lada grena era tot acolo şi că ocupanţii ei priveau liniştiţi scena. Înţelese imediat. Era un furt simulat! În felul acesta, dacă maşina era sub supravegherea Miliţiei sau a FSB-ului, cei care o luau apăreau ca nişte delicvenţi de drept comun! Un vicleşug destul de reuşit! Farurile maşinii Jiguli se aprinseră.

„Hoţii" reuşiseră să pornească motorul.

Malko avu timp să se lase în jos când mica maşină trecu pe lângă el, ca să se creadă că în maşina Volvo nu era nimeni. Jiguli dădu ocol statuii ecvestre a întemeietorului Moscovei, Iuri Dolgoruki, şi porni pe strada Tverskaia, urmat de Lada grena.

Malko demară şi el, lăsând o distanţă de o sută de metri. Ajunse la capătul străzii, cu faţa spre Piaţa Manejului, cele două maşini intrară pe banda din stânga, virând pe Ohotnii Riad, în sens unic.

În acel loc circulaţia era mult mai intensă şi lui Malko îi fu

destul de ușor să-și continue urmărirea, lăsând câteva mașini între ei.

După ce urcă panta până în Piața Lubianskaia, cu fața la cartierul general al KGB-ului, cele două mașini se despărțiră. Lada o luă la dreapta, spre Novaia Ploșciad, și Jiguli la stânga.

Malko se hotărî să urmărească mașina Jiguli. Aceasta, preferând străduțele, ajunse pe imensa arteră Kutuzovski Prospekt, îndreptându-se spre vest. După douăzeci de minute, mașina trecu prin fața postului poliției rutiere, situat exact înainte de podul de peste drumul de centură periferic. Ieșeau din Moscova. Se terminase cu blocurile mari din ciment și nenumăratele „cotețe". Nu mai erau decât izbe vechi și izolate în păduri de brazi sau de mesteceni. Erau pe șoseaua spre Minsk.

Malko reduse viteza. Acum era mult mai greu să urmărească direct mica mașină Jiguli care dădea mereu rateuri. Lăsă un camion între ei. După câțiva kilometri, mașina din fața sa începu să semnalizeze. Malko făcu și el la fel. Mașina făcu la stânga, întorcând!

Crezu că Jiguli se va întoarce la Moscova, dar, chiar înaintea podului, ea părăsi șoseaua spre Minsk și se opri în fața unei porți de fier a ceea ce părea a fi un hotel. Paznicul deschise poarta și mașina dispăru. Malko conduse drept înainte, înregistrând în trecere că acolo era hotelul *Majarski*. Descoperise o nouă ascunzătoare cecenă.

* * *

Șamil Basaiev se uită la Luiza cu o privire pătrunzătoare. Sosise la motel în urmă cu câteva ore, după un șir de ruperi a unei eventuale filări, condusă de omul care venise s-o ia de la metrou. De atunci o descosea cu grijă, punând-o să repete de mai multe ori *tot* ce se petrecuse de la atacul apartamentului. Luiza răspunsese la toate, fără să se contrazică. De altfel, nu avea de ascuns decât un singur lucru: relația ei amoroasă cu

prizonierul. Tânăra femeie reușise cu atât mai ușor cu cât Șamil Basaiev nu-i pusese direct întrebarea.

Totuși, ea nu-i dezvăluise niciodată amantului ei adevăratul nume al lui „Abu".

Acum cinau în barul cu atmosferă sordidă, în mijlocul unor camionagii zgomotoși, care trăgeau cu ochiul la chelneriița prea sexy cu fusta ei mini.

— Îți pare bine că te afli aici? întrebă el.

— Da, răspunse Luiza dintr-o răsuflare.

Se temuse atât de tare de această întoarcere încât totul i se părea minunat. Ca faptul că cina singură cu marele Șamil Basaiev, șeful ei, cu care nu avusese până atunci decât legături distante.

Cecenul se uita la ea. O simțea „curată„ și în același timp ghicea că nu-i spusese totul. Ajunse la concluzia că fusese atrasă de prizonier. Fără bărbat de luni de zile, asta era o reacție naturală, dar care trebuia ucisă din față.

— Nu uita că n-ai dat ascultare ordinelor, zise el brusc. Ești iertată dar asta nu trebuie să se mai repete niciodată. Te simți pregătită să iei parte la acțiunea noastră?

Luiza îi susținu privirea fără să clipească.

— Bineînțeles, răspunse ea. Am mai luptat, nu mi-e frică.

— Știu, recunoscu Șamil Basaiev. Acțiunea va avea loc joi. Până atunci, nu vei ieși de-aici decât la ordinul meu, ca să îndeplinești o misiune precisă despre care îți voi vorbi la momentul potrivit. Ai o cameră lângă a mea. Nu vorbi cu nimeni. Acum te las.

Se ridică și se îndreptă spre ieșirea din bar. Emoționată, Luiza simți că i se umezesc ochii și vru să-și ia batista din buzunar. Degetele ei atinseră ușor metalul lustruit al brichetei Zippo și se simți brusc excitată. Fu copleșită de un val de gânduri și de senzații. Ca și cum bărbatul de care se îndrăgostise nebunește, ca o adolescentă, s-ar fi aflat în fața ei. Strânse bricheta în mână, întrebându-se dacă va avea forța să nu-i dea nici un semn de viață până joi. Un „după aceea" nu

exista. Dacă totul mergea bine, se va întoarce în Cecenia. Altfel, se va alătura șirului lung al celor care căzuseră la datorie, ca toți prietenii ei.

* * *

Malko trecuse de trei ori prin fața hotelului *Majarski* de când mașina Jiguli intrase acolo, reperând cu grijă locul. Întreaga agitație era concentrată într-o clădire cu două etaje în interiorul unui perimetru împrejmuit cu gard de fier, în fața căruia se aflau vreo zece camioane. Hotelul propriu-zis, care avea firma la marginea șoselei care ducea spre Minsk, era dezafectat.

Se îndreptă spre centrul Moscovei. Nu era cazul să atragă atenția. Oricum, i-ar fi fost greu să facă mai mult. Un străin ca el ar fi fost imediat reperat în acel motel. Pe lângă asta, nu prea avea chef să execute ordinele, să-i despartă pe ceceni de ruși. Nu putea să uite însă că fără Luiza, acum ar fi zăcut mort într-o pădure. Doar pentru că Abu fusese prost dispus.

Nu știa dacă tânăra femeie se afla în acea ascunzătoare sau în altă parte și nu avea nici un mijloc să afle. Dar nu voia ca din cauza lui ea să cadă în ghearele celor de la FSB. În timp ce străbătea Kutuzovski Prospekt, Malko se întrebă dacă, întoarsă în lumea ei, Luiza uitase deja scurta lor idilă. La urma urmelor, n-ar fi fost prima femeie care, lipsită foarte mult timp de dragoste, avusese un impuls brusc pasional, fără urmări, față de un bărbat pe care abia îl cunoștea. Totuși, ceva din privirea limpede a tinerei cecene îi spunea că se înșela.

Când ajunse în fața hotelului *Savoy*, Malko găsise soluția problemei. Va continua supravegherea dar nu-i va spune adevărul lui Larry Walker. Va pretinde că a pierdut mașina și că supraveghea izba din pădure. Dacă americanul ar fi avut intenții rele, asta n-ar fi dus la nici o consecință.

Capitolul XVII

În poziție de drepți, colonelul Vronski aștepta ca generalul Anatoli Rudzik să termine de citit raportul confidențial pe care i-l înmânase, rodul supravegherii maiorului Viaceslav Grigoriev. Vronski nu avea deloc conștiința tulburată că își folosise mijloacele împotriva unui coleg. El era un tehnician, punct!

Superiorul lui tresări.

— Cum! Grigoriev s-a întâlnit ieri seară cu colonelul Uspenski la Club și au vorbit despre o vânzare ilegală de arme! Și nu știi mai mult? Microfoanele ar fi trebuit să înregistreze toată discuția dintre ei.

Colonelul Vronski înghiți în sec.

— Cele mai multe microfoane erau stricate, *tavarișci* general! mărturisi el. Iar cele care încă mai merg, funcționează foarte prost. Sesizează un cuvânt din zece!

Furios la culme, generalul Rudzik lovi cu palma în birou atât de violent încât lampa fu gata să cadă pe podea. Colonelul Vronski o prinse în ultima clipă.

— Nu puteați să le dați la reparat! răcni Rudzik.

— Nu avem credite, *tavarișci* general, mărturisi Vronski.

— Întărește supravegherea, mormăi generalul Rudzik. Dacă îi surprinzi în timp ce unul îi dă bani celuilat, îți ordon să-i arestezi imediat pe amândoi și să-i transferi aici, la Lubianka. Pune-o sub supraveghere și pe Tatiana Korîjin.

Colonelul Vronski pocni din călcâie și ieși. Rămas singur, generalul Rudzik aprinse o țigară și se strădui să reîmbine elementele disparate. Omul care se întâlnea cu Grigoriev era

un ofiţer din banda lui „Paşa", generalul şi ministrul Graciov, traficant notoriu. Printre altele, făcea trafic şi cu arme, destinaţia fiind ţări precum Azerbaidjanul, Afganistanul şi chiar Iranul. FSB-ul se limita doar să supravegheze totul şi să noteze nedorind să-l atace direct pe Graciov, protejat de Boris Elţîn. La urma urmelor, toată lumea se descurca, şi mulţi foşti ofiţeri din al Doilea Directorat se transformaseră în oameni de afaceri. Având în vedere pensia pe care o primeau, nu puteau fi blamaţi pentru asta.

Numai că exista conexiunea Grigoriev-Tatiana Korîjin-Doku, mafiotul cecen. Chiar în momentul în care FSB-ul bănuia că „banditul" Şamil Basaiev se afla la Moscova pentru a comite atentate. Era uşor să introduci luptători ceceni în Moscova, dar mai greu arme în cantitate suficientă. Cu avionul era imposibil, pe şosea sau cu trenul fiind riscant. Cel mai bine era să le cumperi la faţa locului. Din păcate, toate astea erau doar în mintea lui. Cei bănuiţi de generalul Rudzik aveau protecţie, chiar şi Tatiana Korîjin, văduva unui general-maior din cadrul fostului KGB. O singură verigă era slabă: Salman Doku, mafiot şi cecen pe deasupra.

Generalul Rudzik cântări un moment situaţia. Flerul lui îi spunea că era vorba de ceva grav, în timp ce-şi imagina servieta-diplomat zărită în Lada lui Viaceslav Grigoriev înţesată de bani. Toate tranzacţiile de arme se făceau în bani lichizi. Iar Tatiana Korîjin era clar că nu cumpăra pentru ea! Evident, fără dovezi materiale era greu să reuşeşti inculparea lui Salman Doku, dar, slavă Domnului, FSB-ul avea dreptul să reţină preventiv pe oricine o perioadă de treizeci de zile. Doku era un om în vârstă, bogat, bolnav. Dacă i se propunea o înţelegere inteligentă, ar fi cedat.

Generalul Rudzik se hotărî. Redactă imediat un ordin scris şi îl chemă pe colonelul Vronski.

— Arestează-l pe Salman Doku, zise el. Nimeni să nu ştie despre asta. Tratează-l cu duritate. Inculparea este activitate mafiotă. Nu răspunde la nici una din întrebările lui. Executarea!

* * *

Camera lui Şamil Basaiev fusese transformată în cartier general operaţional. Şase dintre oamenii lui vegheau pe culoar şi în camerele vecine ale căror uşi rămăseseră deschise. Era ora la care motelul era calm, clienţii de dimineaţă fiind plecaţi la volanul camioanelor, iar cei de seara urmând să sosească mai târziu. În jurul lui se înghesuiau cei mai buni *boiviki*, printre care şi Luiza. Pe masă era întins un plan al aeroportului Şeremetievo II şi al împrejurimilor. Şamil Basaiev examină feţele din jurul lui. Era prima dată când îşi dezvăluia proiectul.

— În fiecare zi, mai puţin marţea, începu el, un avion Boeing 267 al companiei Delta Airlines aterizează la Şeremetievo II, la zece şi cincizeci şi cinci, venind de la New York. Din cauza vânturilor dominante care bat dinspre vest, aparatul aterizează de la est spre vest, ca toate celelalte.

Basaiev îşi îndreptă degetul spre planul aeroportului.

— După cum vedeţi, la Şeremetievo II nu există decât două piste de aterizare. Ele sunt paralele. Una măsoară trei mii cinci sute treizeci de metri, cealaltă având o lungime de trei mii şapte sute de metri. Cea mai scurtă, „ 25 R" nu este în uz din cauza stării defectuoase. *Toate* avioanele aterizează deci pe „25 L". Nemaiavând mult carburant, nu au nevoie de întreaga pistă, ci numai de două treimi din ea. Ceea ce le permite s-o părăsească pe drumul rutier nr. 22, pentru a ajunge în punctul de staţionare de lângă aerogară. Deci, joi, cursa nr. 30 va ateriza pe la unsprezece...

— Şi dacă întârzie? întrebă unul dintre luptători.

— Voi fi informat, răspunse Şamil Basaiev. Întârzierea nu s-ar putea explica decât în două moduri: fie printr-o întârziere a plecării de la New York, fie printr-o aşteptare deasupra aeroportului moscovit. Or, ora exactă a decolării de la New York îmi va fi anunţată la telefonul meu mobil. După decolare, zborul fiind fără escală, cauzele unei întârzieri sunt puţin

numeroase. În ceea ce privește traficul aerian, la Șeremetievo II rareori avioanele așteaptă să aterizeze. Deci, continuă el, când cursa 30 va ateriza joi, noi vom fi deja pe poziții, ascunși în pădurea care se întinde pe o adâncime de o mie cinci sute de metri, la sud de aerogară. Ea e delimitată, la est, de drumul care deservește aerogara, la sud și la vest de Kliama, un mic râu care înconjoară această zonă, iar la nord de un zid care delimitează zona aeroportuară. Această pădure nu e niciodată patrulată și se ajunge foarte ușor la ea prin sud. Va fi de ajuns să ne lăsăm vehiculele în zona împădurită de la est de strada principală Tverskaia.

— Zidul e înalt? întrebă Luiza.

— Nu. În jur de doi metri. E făcut din plăci de ciment prefabricate. Sarcini explozive foarte ușoare ne permit distrugerea lui pe o lungime de câțiva metri. Ne vom afla cam la un kilometru de aerogară unde se găsește turnul de control. Când avionul Boeing 267 va intra pe drumul rutier 22, vom arunca în aer zidul. În acel moment, aparatul se va deplasa cu aproximativ cincisprezece kilometri la oră. Tu, Said, te vei repezi cu un RPG 7 și te vei plasa în fața aparatului făcând semn pilotului să oprească. Ceea ce va face.

— Și dacă nu oprește? întrebă Said.

— *Va opri*, zise Șamil Basaiev apăsând pe fiecare cuvânt. Toți comandanții de bord au primit aceleași instrucțuni, mai ales americanii.

— E posibil să fie patrule în zonă, zise alt *boivik*.

— E posibil, recunoscu Basaiev. Dar am informații și în această privință. Rarele patrulări se fac cu BRM-ul [1]. Dacă unul dintre ei e alertat, îl vom neutraliza folosind lansatorul de rachete. De la începutul operațiunii, vom pune două arme Pulimiot [2] în baterie, pentru a respinge orice intervenție a gărzilor din aeroport. Vom avea și puști cu lunetă.

— Pilotul va cere ajutor, zise Said.

1) Transportor de trupe blindat (n.a.)
2) Pușcă-mitralieră (n.a.)

— Cu siguranță. Dar vom auzi ce se vorbește. Nu poate vorbi decât pe două frecvențe VHF: 120.7 sau 121.8. Voi avea un aparat de recepție branșat pe aceste frecvențe. Asta nu are prea mare importanță. Pentru că partea principală a operațiunii noastre se va desfășura în mai puțin de zece minute. În felul ăsta nu vor avea timp să aducă întăriri. Iată ce vom face...

Făcu o mică pauză apoi continuă:

— Vom aduce cu noi scări metalice telescopice foarte ușoare. În timp ce Said va opri aparatul cu lansatorul de rachete, șase *boiviki* vor sprijini scările de-a lungul fuselajului, lângă ușa stângă din față. Înălțimea acestei uși față de sol nu e decât de aproximativ patru metri la un Boeing 267. Veți urca în grupe pe scări și veți aștepta ordinele mele. Eu voi fi dedesubt, în partea din față, cu asta.

Scoase dintr-o sacoșă de pânză și le arătă o cască radio cu microfon, prelungită cu un cablu care se termina cu o banană.

— Este un mijloc de comuniare cu pilotul avionului, explică el. Se branșează priza în piciorul trenului din față și se vorbește. Cineva a furat una pentru mine de la Șeremetievo. Voi da deci ordin pilotului să dea drumul toboganelor înainte de a deschide ușile. Altfel, rampele de evacuare se vor așeza în poziție în mod automat și nu vom mai putea închide.

— Se poate deschide din exterior?

— Fără nici o problemă, răspunse Șamil Basaiev. La sol nu mai e presurizare. Imediat ce vom pune mâna pe avion, va începe partea a doua a operațiunii. În acel moment, autoritățile vor fi alertate și ne vom confrunta cu un pericol adevărat. O să vă spun intenția mea. Ne vom urca toți în avion și vom închide ușile. După câte știu, aparatul, când va ateriza, va avea încă destul carburant ca să ajungă la un aeroport de degajare. În cazul Moscovei, există două: Vnukovno, care e foarte aproape, și Sankt Petersburg. Scopul meu este să decolăm din nou și să aterizăm la Nazran, în Ingușeția. Acolo vom fi așteptați. Nu e cu mult prea departe față de Sankt Petersburg. Între momentul plecării și atingerea extremității pistei e nevoie

de vreo cincisprezece minute. Dacă avionul nu mai are destul carburant, vom face un plin parțial. Nu ne va lua decât vreo zece minute.

După concluzia lui se așternu o tăcere de moarte. Apoi începură întrebările.

— Pilotul va face ce-i spunem noi?

— Da, răspunse Șamil Basaiev. E un american, nu un rus. Va avea la bord cel puțin două sute de pasageri. Prima lui grijă va fi protejarea lor. Îi voi promite că nu li se va face nici un rău dacă totul va merge bine.

— Dar va fi anunțat Kremlinul, obiectă Said. Elțîn va da ordin să nu fim lăsați să decolăm.

Șamil Basaiev zâmbi.

— Evident. Dar în momentul atacului, unul de-al nostru, rămas în oraș, va telefona la Ambasada Statelor Unite și la marile agenții de presă ca să anunțe ce se întâmplă. Asta va fi cea mai bună protecție a noastră. Imediat ce vor afla, americanii îi vor cere lui Elțîn să nu se încerce nimic care să pună în pericol viața pasagerilor.

— Vor aduce vehicule pe pistă ca să nu putem decola, zise un alt *boivik*.

— Probabil că vor încerca, admise Basaiev. Dar în acel moment, eu, cu telefonul meu mobil, voi lua legătura cu ambasadorul Statelor Unite. Îl voi avertiza că, atâta vreme cât nu decolăm, voi omorî un pasager american la fiecare cinci minute.

Tăcu câteva secunde și apoi adăugă:

— Și o voi face.

— Și dacă trag în avion?

— Cred că americanii îi vor împiedica s-o facă. Dar nu există operațiune fără riscuri.

— De ce atacăm acest avion și nu altul? întrebă Said.

Fața lui Șamil Basaiev se lumină brusc.

— Pentru că în cala lui se află un *miliard* de dolari în bancnote de o sută de doari. Cinci mii de miliarde de ruble!

Bani cu care să ne finanțăm lupta luni de zile. În același timp, îl lovim și pe Boris Elțîn în ce are el mai scump: orgoliul. Toată lumea va afla că putem lovi la câțiva kilometri de Kremlin și apoi plecăm!

— Și dacă Elțîn dă ordin avioanelor de vânătoare rusești să ne doboare? obiectă Said.

— Nu cu două sute de pasageri americani la bord. Din momentul în care americanii și presa au fost anunțați, riscurile sunt limitate. Au existat precedente. Totdeauna avioanele au fost lăsate să decoleze din nou. Pentru a câștiga timp. Îi cunosc pe americani. Vor face tot ce le stă în putință ca să ocrotească viața ostaticilor. Și noi la fel. Dacă această operațiune se va desfășura fără vărsare de sânge, prestigiul nostru va fi și mai mare. În final, n-am făcut decât să furăm un miliard de dolari de la mafie.

— Când vom primi armele? întrebă un tânăr *boivik*.

— Chiar în dimineața respectivă. Alte întrebări?

Nimeni nu răspunse. Erau uluiți de îndrăzneala acelui plan și ieșiră din cameră fără o vorbă. În 1991, Basaiev mai deturnase un avion spre sudul Rusiei ca să atragă atenția asupra cauzei cecene. Șeful cecen o reținu pe Luiza care se pregătea să plece împreună cu ceilalți.

— Rămâi. Am o misiune pentru tine, zise el.

* * *

Malko reduse viteza ajungând în dreptul postului poliției rutiere de pe șoseaua Kutuzovski, chiar înainte de podul de peste drumul de centură. Încă de dimineață, așa cum făcea de două zile, se învârtea în jurul hotelului *Majarski*, încercând să repereze mișcările celor care intrau și ieșeau. Fără nici un rezultat. Zona din spatele hotelului era ocupată de câmpuri în stare de pârloagă. Circulația intensă de pe șoseaua Minsk îl împiedica să reducă viteza și nu îndrăznea să intre în interiorul hotelului. Rămase pe dreapta, lăsându-se depășit de camioane

în momentul în care trecea încet prin fața hotelului *Majarski*. Paznicul tocmai deschidea poarta de fier. Reduse și mai mult viteza. Pulsul i se accelerā brusc când vāzu un Jiguli de culoare deschisă ieșind pe poartā. La volan se afla o femeie. O recunoscu imediat pe Luiza.

Jiguli făcu la dreapta, spre Moscova. Malko fu nevoit să meargă mai departe aproape un kilometru înainte de a putea să întoarcă perfect legal. Bineînțeles, mașina Jiguli dispăruse când trecu din nou prin fața hotelului. Luiza putuse s-o ia în două direcții: Kutuzovski Prospekt sau drumul de centură periferic. Din cauza postului de control, Malko alese drumul de centură periferic, în direcția est. Parcurse cu stomacul crispat cel puțin patru kilometri înainte de a vedea partea din spate a mașinii Jiguli care se deplasa pe banda din dreapta.

* * *

Tatiana Korîjin, stātea în genunchi pe marginea patului, pātrunsā în întregime pe la spate de interminabilul sex al tânārului ei amant țigan, profitând din plin de momentul prezent. Țipa de plācere. Ținând-o cu amândouā mâinile de șolduri, amantul ei făcea o mișcare sfredelitoare de parcă ar fi vrut să-i mārească sexul. Era divin!

Când se retrāgea în acel mic apartament, Tatiana o făcea totdeauna pentru a-și potoli impulsurile sexuale. Tânārul își încetā mișcarea și, cu brutalitate, o pātrunse și mai adânc pe tânāra femeie, care țipā din nou. Apoi, cu o încetineală exasperantā, țiganul începu să se retragā. Ea își ținu răsuflarea, așteptându-se la un nou asalt. Din pācate, amantul ei se retrase complet și Tatiana nu-și putu reține un țipāt de frustrare.

— Nu!

Protestul se opri brusc. Amantul ei o apucā de pārul blond și îi puse gura în contact cu membrul rigid, apoi i-l bāgā tot în gurā. Vāduva generalului Korîjin tresări, apoi, supusā, începu

să facă ce se aștepta de la ea. Era nerābdātoare sā-l facā sā ejaculeze în gura ei. Când îl auzi gâfâind, tânāra femeie accelerā felația pānā când el țipā și se rāsuci de plācere. După ce-i aspirā și ultima picāturā de spermā, tânāra femeie se ridicā, cu o luminiță veselā în ochii albaștri.

— Pramatie micā! Drept pedeapsā, o sā-mi faci un serviciu.

— Care?

Tatiana își netezi rochia lungā și foarte decoltatā în care îl primea pe tânārul ei amant și aduse un plic lipit cu scotch pe care i-l întinse.

— Trebuie sā duci asta unui prieten.

Înāuntru se afla cheia de la compartimentul de bagaje unde pusese cei patru sute de mii de dolari pe care trebuia sā-i mai primeascā Grigoriev. Salman Doku îi dāduse banii în urmā cu două zile, explicându-i cum trebuia după aceea sā recupereze cei opt sute de mii de dolari plātiți de ceceni.

— Ce-i aici?

— O cheie, rāspunse ea. Iatā adresa.

Era adresa la care locuia maiorul Viaceslav Grigoriev. Totdeauna era acolo o tânārā azerā care făcea menajul.

Tânārul puse plicul jos și veni peste Tatiana cu privirea strālucitoare.

— Vreau sā mā mai culc cu tine, zise el masturbându-se lent.

Nu se sātura niciodatā de corpul amantei sale, dar Tatiana nu și-l administra decât în doze homeopatice. Îi era fricā sā nu se ataşeze.

— Nu acum, zise ea. Trebuie sā plec.

Tânārul se îmbrācā bosumflat. Imediat ce plecā, Tatiana luā din frigider o sticlā de Taittinger Comtes de Champagne și o desfācu. După amor, lichidul acidulat și rece era lucrul cel mai bun de pe lume. Își umplu de trei ori paharul, apoi făcu un duș și se îmbrācā. În ziua aceea recupera cei opt sute de mii de dolari ai lui Doku și nu avea nici un interes sā rateze întâlnirea.

Mafiotul cecen o amesteca rareori în afacerile lui. Uneori îi

cerea să se ducă la Paris, unde se întâlnea în „mulţimea" de la Roissy cu un necunoscut care îi înmâna documente pe care apoi le ducea la New York cu primul avion Concorde. Întorcându-se după aceea cu avionul de seară.

Nu avea de făcut decât să ducă banii la una din băncile lui Salman Doku. Operaţiunea se încheia astfel cu minimum de risc.

Maiorul Grigoriev intra în posesia celei de a doua părţi a vărsământului şi armele erau livrate fără ca el, Tatiana sau Salman Doku să intervină.

Ceea ce în ruseşte se numea un sistem de „mână moartă„.

Capitolul XVIII

Salman Doku se sufoca. Lungit pe priciul celulei, mafiotul cecen îşi apăsa pieptul încercând să nu intre în panică. Arestarea lui fusese un şoc îngrozitor. Nu avusese timp să anunţe pe nimeni. Îi luaseră tot ce avea la el şi îl duseseră la Lubianka, în una dintre celulele de la subsol, acolo unde sute de deţinuţi suferiseră de-a lungul celor şaptezeci şi cinci de ani de comunism. Pereţii negricioşi erau umezi. Un bec protejat de o apărătoare metalică atârna din tavan răspândind o lumină slabă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Într-un colţ se aflau o găleată şi un robinet, fără nici o deschizătură. Pereţii erau atât de groşi încât nu se auzea nici un zgomot. Salman Doku trăia un coşmar.

În dimineaţa aceea vomase supa de varză râncedă care i se servise. Dar, mai rău decât orice, fusese lipsit de medicamente, şi ăsta era modul cel mai eficace de a-l face să cedeze. Inima putea să-i mai reziste un timp, dar diabetul lui avea nevoie de tratamentul zilnic. Îi spusese asta gardianului, care nici măcar nu-i răspunsese. Ordinele veneau de sus. Era o înfruntare între el şi FSB. Ar fi fost inutil să-l tortureze. Sau ceda, sau murea. Iar certificatul medical de deces ar fi fost în regulă!

Se ridică, cuprins de ameţeală. În fiecare minut se putea declanşa o comă diabetică, şi atunci...

Bătu cu pumnul în dreptunghiul metalic culisant prin care i se dădea mâncarea. Trecură câteva momente, apoi Salman Doku zări vag o faţă lipită de deschizătură.

— *Da*?

Îi luaseră ochelarii și nu mai vedea. Cecenul îi zise gardianului cu o voce stăpânită:

— Anunță-l pe generalul Rudzik că deținutul din celula 15 vrea să-i vorbească. Repede. Nu mă simt bine.

Dreptunghiul de oțel culisă și mafiotul se lungi din nou pe pat, cuprins de amețeli. După douăzeci de minute, ușa celulei se deschise și apăru un supraveghetor care îi aduse ochelarii, cravata, o cămașă curată și toate lucrurile. I le întinse fără o vorbă lui Salman Doku, care se îmbrăcă cu greutate, dar fu nevoit să stea din nou jos din cauza amețelilor. Imediat își făcu apariția al doilea gardian, aducând o tavă pe care se aflau un pahar cu apă și toate pilulele pentru o zi.

Salman Doku le înghiți cu aviditate și simți treptat cum menghina care îi strângea pieptul, slăbea. Gardienii așteptau tăcuți, fără să-l bruscheze. El dădu semnalul de plecare.

Pașii săi răsunară sub bolta culoarului. Urcă cu greu scara de piatră până la nivelul superior. Pentru al doilea subsol nu exista ascensor. Tăcerea era impresionantă, și totuși se afla chiar în centrul Moscovei. Fu dus la micul ascensor care asigura legătura între etaje. Se așeză pe bancheta îngustă, cuprins iar de amețeală.

Ascensorul porni scârțâind și se opri cu o mică zdruncinătură la etajul cinci. Acolo îl aștepta un civil care îi zise zâmbind:

— Mi se pare că ai vrut să vorbești cu generalul Rudzik? Te așteaptă.

O adevărată adunare mondenă! Salman Doku intră într-un birou cu tavan imens, cu lambriuri de culoare deschisă, decorat cu tablouri moderne. O fereastră mare dădea spre curtea interioară. Generalul Rudzik era un bărbat de talie mijlocie, foarte frumos, cu nasul turtit, cu părul negru, cu un aer amabil în ciuda expresiei dure a ochilor săi albaștri. Generalul dădu mâna cu Salman Doku și îl pofti să se așeze într-un fotoliu vechi de piele.

— Ai vrut să-mi vorbești?

— De ce m-ați arestat? întrebă Salman Doku cu o voce

calmă. Nimeni nu m-a interogat. N-am putut să iau legătura cu un avocat, e ilegal.

Generalul Rudzik îi adresă un zâmbet de crocodil.

— Nu e ilegal. FSB-ul are dreptul să țină pe oricine treizeci de zile în detenție preventivă, înainte de a transmite dosarul unui judecător care să decidă eliberarea sau continuarea detenției.

Salman Doku se uită țintă la ofițer. Luase hotărârea să joace cu cărțile pe masă.

— Știi foarte bine că voi fi mort înainte de a trece treizeci de zile, zise el. Știi cât sunt de bolnav.

— Într-adevăr, e posibil, recunoscu generalul total indiferent.

—Ce-mi reproșezi?

— Ar trebui să știi.

Era un joc de pocher mortal. Salman nu voia cu nici un preț să se reîntoarcă în celulă, de unde n-ar mai fi ieșit decât mort. Generalul nu i-ar mai fi acordat încă o șansă. Dar dacă spunea prea mult, îl aștepta plutonul de execuție. În Rusia încă mai erau executați oameni prin împușcare. Mai ales atunci când era în joc soarta statului.

— Generale, zise el, sunt gata să răspund la întrebări.

Generalul Rudzik nu se așteptase la o victorie atât de rapidă. Îl cântări dintr-o privire pe Doku, mafiotul cecen. Un bătrân la capătul puterilor, cu cute dizgrațioase sub ochi, o burtă enormă, mâini pline de noduri și de pete maronii. Răsufla cu greutate și mergea cu greutate. Un interogatoriu puțin mai ferm ar fi fost destul ca să-l ucidă. Și?

— Ești implicat într-un caz extrem de grav, zise el. Vânzări de arme „bandiților" secesioniști ceceni. Tu însuți ești cecen și ai putut să profiți de tratamentul de favoare al Uniunii Sovietice, iar acum al Rusiei. Te-ai îmbogățit, dispui de multe lucruri pe care cei mai mulți dintre concetățenii mei nu le au.

— N-am furnizat niciodată arme „bandiților" ceceni, protestă cu o voce fermă Salman Doku.

Generalul lovi brusc cu palma în masa joasă.

— Nu te prosti! N-am spus că ai făcut-o, ci că vrei s-o faci. Ți-ai pus amanta, Tatiana Korîjin, să obțină arme prin intermediul unui ofițer de-al nostru. Maiorul Grigoriev. Acesta a luat legătura cu unul dintre prietenii lui care e cunoscut de serviciile noastre ca ocupându-se de acest gen de trafic. Aceste arme nu pot fi destinate decât „bandiților" ceceni.

— Ne aflăm departe de Cecenia, insistă Salman Doku. Cecenii pot să-și procure câte arme vor în țara lor.

Generalul îl privi lung, apoi se ridică și apăsă pe butonul unei sonerii de pe biroul său.

— Vei fi dus înapoi în celulă, zise el cu o voce calmă. Ești un imbecil. Mi-a fost milă de tine din cauza vârstei pe care o ai, dar... *nicevo*.

Salman Doku simți că mersese prea departe. Imagină cu rapiditate un plan salvator. Se ridică și el în picioare cu greutate și, cu o voce plină de umilință, recunoscu:

— Generale, îți voi spune adevărul. Am fost contactat de „bandiți" în urmă cu câteva săptămâni. Cereau să le livrez arme la Moscova.

— Ce arme?

— Arme ușoare. Am refuzat. Au revenit și m-au amenințat că-mi vor executa familia care se află în Cecenia. Mama mea are nouăzeci și doi de ani. Știți cum procedează...

— Știu, răspunse generalul, prea puțin dispus să se înduioșeze de soarta unei bătrâne cecene. Și?

Salman Doku murmură cu o voce amărâtă:

— Am făcut greșeala să accept. Dar am cerut să fiu plătit dinainte. Nu aveau banii.

— Și?

— Mi-au promis că o să fie trimiși de-acolo.

— Cât?

— Opt sute de mii de dolari.

— Când trebuie să-ți fie înmânați acești bani?

— Azi. La gara Kazan.

Generalul se încordă.

— Azi? Când?

— La sosirea trenului de la Groznîi. Cineva trebuie să vină cu banii. Nu știu cine. S-a stabilit ca această persoană să intre în contact, în fața gării, cu Tatiana Korîjin, care se va afla acolo cu mașina ei. Ea nu știe despre ce e vorba. Deseori există mișcări importante de fonduri cu Cecenia. Crede că e vorba de o tranzacție comercială normală.

Se făcu tăcere. Generalul își făcea și el calculele lui. Cu puțin noroc, ar fi putut să blocheze operațiunea cecenă fără să facă vreun rău puternicilor armatei.

— Cine te-a contactat? întrebă el.

— Nu știu cum îl cheamă. Un tânăr de vreo treizeci de ani, care s-a prezentat sub numele de Abu.

— E vorba de Șamil Basaiev! exclamă generalul. Unul dintre „bandiții" cei mai periculoși.

— Nu știu, insistă Salman Doku, nu l-am văzut decât o singură dată.

— Știi unde să-i telefonezi?

— Nu, el îmi telefona mie.

— Deci, trebuia să primești banii și să-i dai mai departe maiorului Grigoriev?

— Da.

Salman Doku simți că minciuna lui era crezută. Generalul Rudzik se relaxă imperceptibil.

— Foarte bine, zise el. Vei da o declarație în care vei expune toate aceste lucruri și o vei semna. După ce termini, vei fi transferat la închisoarea Lefortovo. Acolo vei beneficia de un regim de favoare și de toate medicamentele. Dacă lucrurile se vor întâmpla după cum mi-ai spus, de mâine voi da ordin să fii pus în libertate provizorie.

Salman Doku rămase tăcu. Planul lui se sprijinea pe o eliberare imediată care i-ar fi permis să dispară. Mâine era ziua prevăzută pentru livrarea armelor. Era obligat să-și pună viața în joc. Dacă mărturisea acum că armele erau deja plătite, și cu banii lui, își agrava cazul. FSB-ul nu i-ar fi iertat-o. Era înaltă trădare. Dacă ar fi fost vorba de iranieni sau de tadjiki, ar

fi scăpat cu o amendă de un milion de ruble, dar nu și în cazul cecenilor.

Nu-i mai rămânea decât să se roage cerului ca aceștia să nu folosească imediat armele.

* * *

Malko opri mașina în mijlocul parcării mari de la gara Kazan, undeva mai jos de șoseaua mare care o separa de celelalte două gări, Leningrad și Iaroslav. Acest cartier al celor trei gări era extrem de animat, circulația era de-a dreptul demențială, și fusese gata să piardă de câteva ori mașina Jiguli condusă de Luiza. Aceasta, în loc să parcheze în fața gării, mersese mai departe și se oprise pe latura sosirilor, perpendicular pe fațada principală.

Malko coborî și se amestecă în mulțime. Deservind Azerbaidjanul și Caucazul, gara Kazan era centrul tuturor traficurilor. În câteva minute i se propuse aur, droguri, o fată virgină garantată de tatăl ei, organe și un pumnal ascuțit ca un brici. O mulțime de femei cu basmale pe cap și bărbați cu canadiene fără culoare și fără formă, cenușii de oboseală, nerași, cu privirea fixă, trăgeau după ei tot felul de bagaje, se deplasau în toate sensurile, luând cu asalt intrările. Temându-se să nu fie văzut de Luiza, Malko plăti o mie de ruble ca să poată intra în sala de așteptare și să dea ocol prin interior.

Sute de călători epuizați stăteau lungiți direct pe pardoseală, cu capul pe bagaje, așteptând trenuri care aveau deseori între două și zece ore întârziere.

Intrarea pe peroane era interzisă celor care nu aveau bilete, de aceea se duse în holul central unde se stătea la coadă pentru cumpărarea lor. Se opri în fața panoului pe care erau afișate sosirile și îl parcurse cu privirea. Găsi foarte repede motivul prezenței Luizei: peste zece minute sosea un tren de la Groznii! Tânăra femeie venise după unul sau mai mulți *boiviki*,

care era posibil să nu ajungă în mare formă, trenul având o întârziere de peste șase ore.

Ieși și, strecurându-se printre nenumăratele chioșcuri din fața gării, se apropie de singura ieșire pentru călători, situată pe o latură a gării.

Acolo era o îngrămădeală incredibilă, lumea fiind mai mult sau mai puțin strunită de doi milițieni care împiedicau oamenii să intre pe-acolo.

Nu se putea ști de unde veneau acei călători. Malko se uită în jur și în cele din urmă o zări pe Luiza. Mânca un cârnat, stând în picioare lângă un chioșc, în timp ce supraveghea ieșirea.

Valul călătorilor crescu brusc. Sosise un tren. Oamenii se zbăteau să iasă mai repede, blocați de bagaje, dând din coate. Bărbații care târau după ei valize enorme și deformate, femei încărcate cu coșuri și pachete, lipite de copii. Toți prost îmbrăcați, palizi și cu privirea goală. Malko își simți pulsul accelerându-se. Luiza își părăsise postul de observație. O văzu adresându-se unui nefericit care se legăna sub greutatea unor bagaje de trei ori mai grele decât el, cerându-i vizibil informații.

Răspunsul probabil că o satisfăcu, căci rămase la câțiva metri de ieșire, pândindu-i pe noii sosiți.

Pe cine avea să vadă Malko făcându-și apariția?

Capitolul XIX

Apariţia fu atât de neaşteptată, încât Malko se întrebă dacă nu cumva visează. În mijlocul mulţimii prost îmbrăcate, cenuşii, încărcată cu tot felul de bagaje, deasupra valurilor de şepci de piele şi de fesuri, apăruse o creatură de vis. O fata înaltă, cu un păr blond care i se revărsa pe umeri, cu ochelari negri la ochi, având un profil de Claudia Schiffer, superelegantă cu taiorul ei de piele neagră al cărei minijupă lăsa să se vadă pe trei sferturi pulpele lungi. Fata ducea o geantă mare de călătorie din piele neagră,la fel de elegantă ca şi ea, şi-şi croia drum prin mulţime, distantă ca o prinţesă!

Cei doi miliţieni, care îi împingeau afară pe băgăreţii care voiau să intre, se dădură la o parte cu respect la apariţia ei. Abrutizaţi de oboseală, călătorii încărcaţi de bagaje păreau că nici măcar n-o văd, de parcă ar fi fost transparentă.

Malko o urmări cu privirea şi avu un al doilea şoc. Luiza o abordase pe necunoscută şi schimba cu ea câteva cuvinte. Cele două femei se opriră, puţin mai într-o parte, vorbind cu însufleţire. Discuţia fu scurtă. Se despărţiră din nou. Luiza plecă spre Jiguli, în timp ce noua venită se îndreptă spre faţada gării, unde se aflau cele câteva taxiuri şi parcarea. Malko luă hotărârea s-o urmărească ca să-şi recupereze maşina şi să vadă ce făcea.

Întoarse capul şi văzu că Luiza se oprise în faţa maşinii Jiguli, blocată de o altă maşină al cărui proprietar lipsea. Tânăra femeie se uita în jur, încercând să-l identifice în mulţime.

Malko îşi îndreptă atenţia spre necunoscuta cu taior negru. Aceasta ajunsese deja în parcare şi se uita în jur de parcă ar fi aşteptat pe cineva. Deodată, noua sosită se strecură printre maşini şi se apropie de o blondă splendidă, îmbrăcată în cenuşiu, care aştepta lângă o maşină Golf. Cele două femei erau amândouă la fel de frumoase. Schimbară câteva cuvinte, apoi urcară în maşină. Însă, în mod ciudat, în partea din spate, de parcă ar fi aşteptat un şofer, ceea ce nu era imposibil... Malko o văzu pe blonda cu ochelari negri deschizând geanta şi băgând mâna înăuntru.

Deodată, patru bărbaţi ieşiră din mulţime. Erau îmbrăcaţi banal, cu blugi şi geci. Unul se aşeză în faţa capotei maşinii, alţi doi deschiseră brusc portierele, al treilea rămase la câţiva metri.

Restul se petrecu foarte repede. Malko auzi trei împuşcături asurzitoare. Omul care deschisese portiera din dreapta fu aruncat în spate şi se prăbuşi. Blonda cu ochelari negri coborî din maşină fulgerător. În mână avea un pistol mare automat. Cu braţele întinse, ea ţintea interiorul maşinii. Malko, în picioare la mai puţin de zece metri, auzi ţipătul blondei în taior gri, chiar înainte de a primi un glonţ în cap. Victima se prăbuşi pe bancheta din spate. Cealaltă femeie se depărta deja, retrăgându-se cu spatele. Cei trei bărbaţi care atacaseră maşina nu făceau nici o mişcare, adăpostiţi în spatele maşinii Golf. Din mulţime se auziră fluierături şi câţiva civili intervenire cu arma în mână. Malko îşi dădu seama că fusese instalat un dispozitiv important.

Blonda se adăposti în spatele unui taxi şi începu să tragă, forţând-i şi pe ceilalţi să se adăpostească. Cu o dexteritate care vădea antrenamentul, ea puse în armă un încărcător nou în câteva secunde. Apoi sări la adăpostul altei maşini.

Deodată, blonda se apropie de locul unde era parcată maşina Jiguli.

Malko întoarse capul în acea direcţie. Cu o exasperare isterică, Luiza îl striga pe şoferul maşinii care o bloca.

Zadarnic. Malko alergă până la Volvo, ca să fie gata de plecare. În momentul în care se așeza la volan, Malko văzu un bărbat care, ieșind din gară, o țintea cu arma pe femeia blondă. Trase de trei ori la rând. Ochelarii negri zburară, fata în taior negru se învârti în loc și căzu pe spate, cu picioarele desfăcute, cu fața plină de sânge, fără să fi dat drumul la armă.

Malko porni motorul și ieși dintre mașini. În jur domnea o dezordine de nedescris. Bărbatul care o împușcase pe blondă se năpusti spre ea și îi zbură arma din mână cu o lovitură de picior. Ea încercă să se ridice și, imediat, el îi trase un glonț drept în față. Oamenii fugeau în toate direcțiile, lăsând baltă bagajele și copiii. Ai fi zis că e o scenă de exod. Zgomotul circulației de pe bulevardul Krisnopridnaia acoperea pocnetul împușcăturilor.

Malko văzu doi civili pornind în fugă în direcția mașinii Jiguli, cu siguranță și ea reperată. Luiza se depărtă repede de ea și o luă la fugă în direcția bulevardului. După toate aparențele, cei doi bărbați nu o zăriseră. Se limitară să dea ocol mașinii. Unul dintre ei încercă s-o deschidă. Luiza alerga în direcția stației de metrou Komsomolskaia. Malko își zise că nu va reuși să ajungă la ea.

Demară, strecurându-se pe lângă mașinile care își încărcau pasagerii. O prinse din urmă o sută de metri mai departe, chiar în momentul în care ea întorcea capul. Pe fața ei apăru o expresie de intensă stupefacție. Se opri din fugă. Malko opri lângă ea, deschise portiera și strigă:

— Vino! Repede!

După o scurtă ezitare, Luiza se aruncă în vehicul. Malko acceleră ca să ajungă la rampa ce ducea la bulevardul Krisnopridnaia. Un milițian, despicând mulțimea în direcția lui, îi făcu semn să oprească. Malko acceleră și intră pe bulevard. Chiar în spatele lui, milițianul se așeză în mijlocul șoselei, interzicând oricărui vehicul să iasă de pe esplanada Gării Kazan.

Luiza își îndreptă spatele, desfigurată de lacrimi, și strigă:

— Ticălosule! Tu ne-ai denunțat. Zina! Zina! Au împușcat-o!

Se aruncă asupra lui cu o violență incredibilă, lovindu-l cu pumnii în față, zgâriindu-l, insultându-l. Malko fu gata să se ciocnească cu altă mașină.

— Luiza! Oprește-te! strigă el. N-am denunțat pe nimeni.

Ea se liniști câteva secunde și Malko privi în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă erau urmăriți. Slavă Domnului, se aflau pe o arteră importantă, în mijlocul unei circulații intense și mașina lui nu era chiar atât de ușor de reperat. Luiza vru să-l lovească din nou.

Malko opri brusc mașina ca să nu facă un accident și o prinse de gât, forțând-o să-l privească.

— N-am anunțat poliția! zise el apăsând pe fiecare cuvânt. Am fost la fel de surprins ca și tine.

— Atunci ce căutai acolo?

— Te-am urmărit. Zilele trecute am stat ascuns în fața mașinii tale.

— Lucrezi pentru acești ticăloși! răcni ea, sărind din nou la el.

Malko fu nevoit s-o respingă, aproape culcând-o pe banchetă. Miliția putea să intervină în orice clipă ca să-i despartă. Iar el nu știa dacă Luiza avea acte sau dacă era înarmată. Tânăra femeie se zbătea ca o nebună și îl lovi cu pumnul în tâmplă. Apoi se repezi la portieră și o deschise, sări pe trotuar și o trânti în urma ei. Malko demară ca un automat, șocat.

Ce se întâmplase? Cine era blonda ucisă de noua sosită? În ce capcană căzuse Luiza? Vină la dreapta pe o stradă liniștită, se opri și își privi fața în oglinda retrovizoare. Era zgâriat și învinețit de lovituri. S-ar fi zis că se bătuse cu o pisică sălbatică! Demară din nou, cu amărăciune, tamponându-se de bine de rău cu batista.

Făcu iar la dreapta, trecu pe lângă două străzi și reveni pe Kolțo. Ca să fie cu sufletul împăcat.

* * *

Era pe marginea trotuarului, acolo unde sărise din Volvo. Mâinile îi atârnau pe lângă corp și privea în gol. Când Malko opri în fața ei, Luiza nu încercă nici să fugă, nici să reacționeze. El coborî, o prinse de brațe și o trase încetișor spre mașină. Ea se lăsă dusă, de parcă ar fi fost în stare de catalepsie. Abia când el demară, Luiza îl întrebă:

— Unde mă duci?

— Unde vrei tu, răspunse Malko. Dacă vrei, te las la o stație de metrou.

Ea își șterse fața udă de lacrimi cu mâneca și întoarse capul spre el.

— Adevărat, nu tu ne-ai denunțat?

— Nu, răspunse Malko. Nu știu nici măcar de ce-ai venit la Gara Kazan.

— Să ne întoarcem acolo, zise ea brusc. Am lăsat-o pe Zina. Trebuie s-o salvez.

Malko își puse mâna pe brațul ei.

— Dacă Zina e blonda care a coborât din tren, acum e moartă, zise el. L-am văzut pe omul care i-a tras un glonț în cap. Întoarcerea acolo ar fi o adevărată nebunie. Nici măcar nu știu cum am putut să fugim. Erau interesați numai de această Zina. Dar pentru că ai vorbit cu ea, le-ai atras atenția.

Ea întoarse din nou capul spre el și îl scutură de parcă ar fi răpit un coșmar.

— Aș vrea atât de mult să te cred! zise ea suspinând. Dar *nimeni* nu știa despre această întâlnire. Nimeni! repetă ea.

— Cineva a știut neapărat, replică Malko. Când am început să te urmăresc, după ce-ai ieșit de la hotelul *Majarski*, nu știam unde te duci. Și nu colaborez cu FSB-ul. Acum ce vrei să faci?

— Să mă întorc acolo, dacă mai există un *acolo*. Sunt atât de obosită.

— Te duc eu cu mașina, zise Malko.

Trebuia să traverseze toată Moscova, iar dacă ar fi fost prins cu o teroristă cecenă în mașină, celor de la CIA le-ar fi fost foarte greu să-l scoată din ghearele FSB-ului. Dar n-o putea părăsi pe Luiza în această stare. Tânăra femeie mormăia singură în limba ei, cu capul între mâini, șocată. Malko revăzu în minte scena în care blonda trăsese cu răceală un glonț în capul celei cu care tocmai se întâlnise. Erau necruțători!

Timp de treizeci de minute, Luiza nu-și descleștă gura. Malko parcurgea Volgogradski Prospekt, o stradă care ducea spre sud-estul Moscovei, în mijlocul unui val de camioane. Inima îi bătea mai tare la fiecare baraj al Miliției. Dacă cei de la gară avuseseră timp să-i ia numărul, risca enorm. Moscova era patrulată de sute de mașini ale Miliției și ale celor de la GAI. Fără a mai vorbi de mașinile fără însemne ale MVD-ului și FSB-ului. În sfârșit, ajunseră la periferia exterioară, unde aglomerația era mai mare, și se îndreptară spre vest. Merseră zece minute, după care Luiza zise cu jumătate de glas:

— Nu mergem direct acolo. Vreau să mă opresc și să telefonez. Să știu ce se întâmplă.

Când Malko vru să iasă pe un drum de deviație, Luiza îl opri.

— Nu, ia-o pe drumul spre Iasenovo.

Acesta ducea la parcul Bittevski, acolo unde făcuseră dragoste prima dată.

După un sfert de oră, Malko părăsi drumul de centură, trecând prin fața unui post mare al celor de la GAI. Milițianul în gri aruncă o privire indiferentă spre mașina lui și asta îl liniști. După o sută de metri, Malko opri în fața unui telefon public și Luiza coborî.

Așteptă câteva minute. Când reveni în mașină, tânăra femeie părea mai puțin tulburată.

— Totul e bine? întrebă Malko.

— Da, totul e normal. Dar asta nu înseamnă nimic.

— După ce s-a întâmplat la Gara Kazan, FSB-ul ar fi luat deja cu asalt motelul dacă pe tine te-ar fi urmărit.

Malko demară.

— Mergem acolo?

Ea scutură din cap.

— Nu, aş vrea mai întâi să respir puţin. Haide la cabană. Trebuie să-mi revin, nu mă aşteptam la toate astea.

Malko văzu ţesătura rochiei lipită de piele din cauza transpiraţiei, părul răvăşit, paloarea feţei. Conduse maşina până la drumul forestier şi intrară în pădure, după care parcară maşina lângă stadion, acolo unde n-ar fi atras atenţia. Luiza nu deschise gura înainte de a ajunge la cabană. Imediat ce se aşeză pe pat, tânăra femeie fu cuprinsă de o criză violentă de lacrimi. Malko o lăsă să-i treacă.

— Iartă-mă, zise ea. Zina era ca o soră pentru mine.

— Ce s-a întâmplat? Cine e Zina?

— Zina e o *boivik*, explică ea. Venea din Cecenia. Făcea în mod regulat pe curierul între Groznîi şi Moscova. Din cauza fizicului ei, nu era supusă niciodată vreunui control. Semăna cu o rusoaică şi era luată drept manechin. Se îmbrăca înadins într-un mod provocator. Miliţienii credeau totdeauna că e vorba de una dintre acele fete care se prostituează cu „noii ruşi", nu de o luptătoare.

— De ce veniseşi să te întâlneşti cu ea?

— Îndeplinea o misiune precisă. Aducea bani pentru cumpărarea unor arme. Avea în geantă opt sute de mii de dolari în bancnote de o sută de dolari. Avea întâlnire cu o femeie căreia trebuia să-i dea banii.

— Blonda din maşina Golf?

— Da.

— Probabil că ea a trădat. Acum e moartă. Prietena ta a împuşcat-o.

— Bine-a făcut!

Era un strigăt pornit din suflet. Întâlni privirea plină de disperare a tinerei femei şi îi fu milă de ea. Vru s-o consoleze.

— Ceea ce faci e periculos, zise el. Acest gen de trădare e frecvent. Prietena ta ştia ce riscă, era înarmată şi n-a ezitat să-şi folosească arma.

— Nu sunt tristă doar pentru că a murit, mărturisi Luiza, ci şi pentru faptul că aceşti bani aveau o importanţă vitală. Cu ei trebuia să obţinem arme.

— Nu duceţi lipsă de arme.

Ea scutură din cap.

— Nu înţelegi! Aceste arme erau pentru aici, la Moscova, pentru o operaţiune pregătită de săptămâni de zile. Contam pe asta ca să-l învingem pe Elţîn. Acum s-a terminat. În Cecenia putem să ne procurăm tot ce dorim în materie de arme şi muniţii. Aici însă nu e la fel. Şefului nostru i-a fost foarte greu să le obţină. Le-a plătit de zece ori mai mult. Dar merita. Mâine, întreaga lume ar fi ştiut că suntem mai tari decât Boris Nikolaievici!

Privirea ei strălucea din nou.

— Despre ce operaţiune e vorba? întrebă Malko.

— Nu pot să-ţi spun. În afară de victoria psihologică, am fi putut să ne finanţăm războiul vreme de luni şi luni de zile.

— Aţi fi atacat banca Most? întrebă Malko pe jumătate glumind.

— Nu mă întreba că n-am să-ţi spun. Oricum, asta nu mai are importanţă. Fără arme nu putem să facem nimic. Mă voi reîntoarce în Cecenia şi voi continua să lupt acolo. Până la victoria finală.

Fraza pe care el deja o mai auzise!

Luiza se apropie deodată de el, din nou plină de tandreţe, şi îi atinse uşor rănile pe care i le făcuse.

— Iartă-mă, zise ea, mi-e ruşine de mine. Ar fi trebuit să mă stăpânesc.

Ea îl strânse în braţe şi rămase un lung moment lipită de el, după care zise:

— Trebuie să plec.

— Ai vorbit de mine adineauri la telefon?

— Nu, zise ea. Ei nu te-ar fi crezut. Am spus că am putut să fug pe jos și că am luat metroul. Acum trebuie să mă întorc la ei.

Dar nu se mișca. Dimpotrivă, se lipi și mai mult de el. El îi mângâie un sân prin pânza rochiei și îi simți sfârcul întărindu-se sub degete. Apoi gurile lor se găsiră și, încet, se culcară îmbrățișați pe pat. Fără o vorbă, ca prima dată. Când Malko o pătrunse lent, ea suspină adânc și îl strânse gata să-l rupă.

Făcură dragoste îndelung, întrerupându-se ca să nu termine. Știau că, de data asta, o făceau într-adevăr pentru ultima dată. Nici unul dintre ei nu mai avea motive să rămână la Moscova. Niciodată n-ar fi trebuit să se întâlnească. Când Malko ajunse la orgasm, Luiza se întinse ca un arc, ridicându-l de pe pat. După câteva clipe juisă și ea, în timp ce el încă se mai mișca. Apoi ea murmură:

— Simt în pântecele meu că mi-ai făcut un copil.

Au fost ultimele ei cuvinte. Se îmbrăcară, ieșiră din cabană și tânăra femeie puse cheia la locul ei. Nici unul nu mai avea chef să vorbească. Luiza îi ceru s-o ducă la stația Elektrișka, lângă Gara Kiev.

În fața stației se uitară unul la altul, pentru ultima dată. Apoi, Luiza îi sărută ușurel fiecare rană pe care i-o făcuse, după care coborî din mașină și se depărtă fără să mai întoarcă capul.

Capitolul XX

Generalul Anatoli Rudzik băgă mâna în geanta de piele neagră și scoase un teanc pe care îl examină rapid. Bancnote de o sută de dolari folosite, legate cu elastic și înfășurate în plastic transparent. Cu o cifră scrisă deasupra cu carioca: zece mii. Le numără. Erau într-adevăr optzeci de teancuri. Salman Doku nu mințise. Se apropie de peretele din fund și deschise seiful mare în care ținea cele mai secrete documente, și băgă geanta înăuntru. Pocnetul ușii care se închidea îi încălzi inima. Dacă totul mergea bine, acești bani vor ajunge în contul lui, la banca Most.

Aprinse o țigară și începu să citească raportul colonelului Ampilov, care condusese operațiunea de la Gara Kazan. Dar nu se comportase deloc strălucit și făcuse și două erori. Cecena care transportase banii, și care știa deci multe lucruri, nu fusese prinsă vie. O complice neidentificată, căreia i s-a găsit mașina, a reușit să fugă. Ceea ce nu avea o mare importanță, esențialul fiind capturarea banilor și înăbușirea din fașă a proiectelor cecene. Moartea Tatianei Korijin nu era până la urmă deloc un lucru rău. Dispăruse un martor stingheritor. Nu mai rămăseseră decât două persoane amestecate în toată afacerea: Salman Doku și maiorul Viaceslav Grigoriev, care trebuia să livreze armele în schimbul banilor.

Primul impuls al generalului fusese să-l aresteze imediat. Dar asta însemna să-l implice și pe furnizorul lui, prietenul ministrului Pavel Graciov. Dacă ar fi existat flagrant delict, lucrurile ar fi fost cu totul altfel: Grigoriev n-ar fi putut să-și

folosească sprijinitorii. Dar acum nu mai exista nici o tranzacție, iar banii se aflau în seiful lui. Dacă l-ar fi atacat pe Grigoriev, generalul Rudzik ar fi fost obligat să vorbească despre cei opt sute de mii de dolari, pe care astfel i-ar fi pierdut. La urma urmelor, esențialul era ca cecenii să nu obțină armele.

Își sună secretara.

— Anunță la închisoarea Lefortovo că deținutul Salman Doku va fi eliberat mâine. Să i se aducă asta la cunoștință.

Salman Doku ar fi fost ultimul care să se plângă de asta, mai mult decât mulțumit că scăpa din ghearele FSB-ului.

* * *

Maiorul Viaceslav Grigoriev se apropie de compartimentul 222 de depozitare a bagajelor din stația de metrou Komsomolskaia. Inima îi bătea cu putere. Cei patru sute de mii de dolari depuși de Tatiana Korîjin îl așteptau acolo din ajun. Prins de ocupațiile lui profesionale, maiorul nu putuse să vină după ei. Jumătate din acești bani îi reveneau colonelului Vasili Uspenski, cealaltă era pentru el. Se alegea astfel cu o mică avere: patru sute de mii de doari bani gheață. Se uită de jur împrejur. Numai oameni obișnuiți. Scoase din buzunar cheia adusă la el acasă după instrucțiunile date de Tatiana Korîjin și o băgă în broască.

Pachetul era acolo: o servietă-diplomat din scai negru. Desfăcu capacul înainte de a o scoate și zări teancurile de bani. Totul era în ordine. Se depărtă, cu servieta-diplomat în mână, cu un aer degajat, deși avea pulsul accelerat.

Abia în capătul de sus al scării rulante simți că pulsul îi revenise la normal. Se uită la ceas. Era și timpul. Se apropie de unul dintre telefoanele publice și formă numărul direct al lui Vasili Uspenski.

— Eu sunt, zise el imediat ce i se răspunse. Totul e în ordine.

— Ar fi trebuit să fie de ieri, obiectă colonelul Uspenski.

— Știu, mormăi Grigoriev, dar n-am putut. Totul e în ordine, poți livra.

— *Haraşo.*

Asta fu totul. Închise și urcă la suprafață să ia de la un chioșc o cafea și un covrig. Era încă prea devreme pentru a duce banii la bancă. Trebuia să mai aștepte o oră.

* * *

Generalul Anatoli Rudzik se afla în mașină, în drum spre birou, unde ajunse pe la opt și jumătate, când primi un apel de la colonelul Vronski, care se scuză că-l deranjează.

Evenimentele din ajun îl făcuseră pe generalul Rudzik să uite că maiorul Grigoriev era supravegheat. Era o ocazie bună de a închide acest caz.

— *Tavarişci polkovnik*, zise el, dacă tot m-ai sunat, poți să încetezi supravegherea maiorului Grigoriev. Cazul a fost lămurit. A fost bănuit pe nedrept.

Era într-o stare euforică, după ce primise felicitările Kremlinului pentru evenimentele din Gara Kazan. Își dădu totuși seama de tăcerea ciudată a colonelului Vronski. O fărâmă de neliniște îi tulbură seninătatea.

— M-ai auzit, *tavarişci polkovnik*?

— *Da, tavarişci* general. Tocmai voiam să vă semnalez că oamenii care îl supraveghează pe maiorul Grigoriev l-au văzut ridicând un pachet de la un compartiment automat de bagaje din stația Komsomolskaia.

Generalul avu impresia că era băgat într-un butoi de gheață.

— Cel răcni el.

Subordonatul său repetă informația.

— Dă ordin să fie arestat imediat, zise generalul. Și să fie adus în biroul meu. Împreună cu pachetul.

Închise și zise șoferului:

— Pune sirena.

În timp ce șoferul accelera, încercând să se strecoare

printre vehiculele care umpleau străzile dimineața, generalul încercă să se convingă că nu putea să fie vorba decât de o oribilă coincidență.

* * *

Staționarea la semafor era foarte lungă la intersecția străzilor Sretenka și Sadovaia Spasskaia. Câțiva milițieni supravegheau intersecția dirijând cu brațele și cu fluierul valul de vehicule care soseau de la periferia Moscovei pe Mira Prospekt. Circulația era și mai încetinită din cauza unui camion militar rămas în pană, chiar în fața postului de supraveghere al Miliției. Șoferul coborâse și, tacticos, fuma o țigară în fața capotei ridicate. Scenă cât se poate de banală la Moscova.

Douăzeci de minute mai târziu, când un alt camion militar opri în spatele lui, nimeni nu le dădu vreo atenție. Din ele coborâră mai mulți oameni în uniformă care schimbară câteva vorbe cu șoferul. Doi dintre ei urcară în partea din spate a primului camion.

Când oblonul din spate fu lăsat în jos și oamenii începură să transporte lăzile din primul camion în cel de al doilea, milițianul din postul de supraveghere de deasupra își zise că acel camion va rămâne în pană multă vreme. Încă o dată, marea armată patriotică nu mai era ce fusese, iar acel camion încurca circulația. Dar militarii erau singurii pe care Miliția nu-i lua la rost pentru că nu aveau nici o autoritate asupra lor. Mutatul lăzilor dura aproape de o jumătate de oră, apoi al doilea camion demară și se pierdu în mijlocul circulației. La Moscova circulau zeci de astfel de camioane. GAZ-uri destul de vechi, cu numărul de înmatriculare scris mare pe oblonul din spate.

După nici zece minute de la dispariția celui de al doilea camion, șoferul primului camion lăsă în jos capota. Urcă în vehicul și, spre marea surpriză a milițianului de la postul de observație, demară și se depărtă pe Mira Prospekt! Se uită după el cu gura căscată. Nu i se făcuse nici cea mai mică reparație! Atunci ce rost avusese efortul de a muta lăzile în alt

vehicul. Se uită la micul aparat de emisie-recepție, gata să anunțe comisariatul, apoi se răzgândi. La ce bun?

Nici măcar nu reținuse numărul celuilalt camion și, la urma urmelor, astea erau treburile militarilor. Totuși, când primul camion trecu prin fața lui, milițianul notă numărul, zărind în trecere capul șoferului, un soldățoi cu șapca pe ceafă.

* * *

— Ce sunt ăștia? întrebă cu o voce apăsată generalul Rudzik, descoperind teancurile de dolari din servieta-diplomat a maiorului Grigoriev.

Privirea maiorului se tulbură. De când doi agenți ai FSB-ului îl arestaseră, tocmai în momentul în care își termina de băut cafeaua, avea impresia că trăiește un coșmar. Își trecu limba peste buze, schiță un zâmbet mecanic, dar nu reuși să pronunțe nici un cuvânt.

Furios la culme, generalul scoase unul din teancuri, îl pălmui de două ori cu el și răcni:

— Ce sunt ăștia, nenorocitule?

— Bani, băigui Grigoriev.

Crezu că generalul, în ciuda prezenței oamenilor care îl arestaseră, va sări la el. Congestionat la față, generalul strigă:

— Ce bani? De unde?

— Tatiana Korijin mi i-a dat, băigui el.

— Pentru ce?

Urmă o secundă de tăcere insuportabilă. Maiorul Grigoriev văzu o strălucire asasină în privirea generalului Rudzik și înțelese că nu era momentul să îndruge gogoși. Răspunse:

— Pentru un transport de arme destinat armenilor. O să vă explic...

Generalul Rudzik avu impresia că fusese lovit de trăznet. De unde veneau acești patru sute de mii de dolari? Aceste arme erau în mod normal plătite de cei opt sute de mii de dolari capturați la Gara Kazan. Neputând să se rețină, îl apucă pe maior de guler și îi zise cu o voce deformată de mânie:

— De unde vin armele astea? Unde sunt? Ticălosul de Uspenski ţi le procură?

Maiorul Grigoriev lăsă capul în jos.

— *Da, tavarişci* general.

— Unde sunt? răcni generalul Rudzik, stacojiu la faţă.

— Probabil că au fost deja livrate, *tavarişci* general, mărturisi maiorul Grigoriev.

Exagera cu respectul ierarhic, încercând să îndepărteze furtuna.

— Cui?

Mărul lui Adam al maiorului se deplasă de trei ori de sus în jos mai înainte de a putea să scoată vreun sunet. I se părea că aude deja pocnetul armelor plutonului de execuţie.

— Lui Salman Doku, *tavarişci* general, zise el dintr-o răsuflare.

Sufocându-se de furie, alb la faţă, generalul se trânti într-un fotoliu. Ticălosul de cecen îl trăsese pe sfoară. Cei opt sute de mii de dolari capturaţi la Gara Kazan erau pentru altă afacere. Transportul de arme pentru Basaiev era pe drum. Trebuia să-l oprească cu orice preţ.

Se ridică, se proţăpi în faţa maiorului Grigoriev şi îi zise cu o voce albă:

— *Tavarişci* maior, îţi dau cuvântul meu de ofiţer că, dacă nu recuperezi aceste arme, mă voi ocupa personal de aducerea ta în faţa plutonului de execuţie. Unde sunt acum?

— Livrarea probabil că s-a făcut cu câteva momente în urmă răspunse Grigoriev. La intersecţia dintre Stretenka şi Kolţo.

— Ce? În plin oraş? zise generalul tresărind.

— Astea au fost instrucţiunile primite de la Salman Doku, încercă să-i explice Grigoriev. Generalul îl apucă de braţ şi îl trase lângă unul dintre telefoanele de pe birou.

— Opreşte imediat această livrare!

Maiorul Grigoriev ridică receptorul cu o mână tremurătoare şi formă numărul lui Vasili Uspenski, care răspunse imediat.

— Eu sunt, zise Grigoriev cu o voce albă. Camionul a plecat deja?

Generalul Rudzik apăsă pe tasta „difuzor" şi în încăpere răsună vocea jovială şi liniştitoare a lui Vasili Uspenski:

— Nu-ţi face griji! A plecat de o oră bună. Tu ai fost la bancă?

Maiorul nu avu timp să răspundă. Generalul Rudzik îi smulse receptorul din mână şi urlă în el:

— Aici generalul Rudzik! Eşti arestat, josnicul tău trafic a fost descoperit! Ce număr avea camionul în care se aflau armele?

Năucit, Vasili Uspenski bâigui:

— 6594, *tavarişci* general, dar...

— Rămâi unde te afli, răcni generalul Rudzik, îţi trimit doi oameni ca să fii adus aici.

Închise cu o violenţă plină de răceală şi se întoarse spre maiorul Grigoriev.

— *Tavarişci* maior, roagă-te cerului ca armele astea să nu cadă în mâinile „bandiţilor" ceceni.

Maiorul Grigoriev tresări, încercând să găsească un ton convingător:

— Ceceni! Dar erau destinate armenilor. Aşa mi-a spus Doku. Altfel...

Generalul îl întrerupse cu o voce în stare să despice un aisberg:

— Vei explica asta tribunalului militar, *tavarişci* maior.

* * *

Miliţianul Piotr Bajanki fu stupefiat când văzu apărând de pe strada Sretenka un adevărat convoi de maşini Volvo negre, cu antene, venind din centru şi croindu-şi drum cu sirenele. Apăsă imediat pe butonul semaforului tricolor ca să le dea drum liber, dar cele şase maşini opriră la baza postului de supraveghere din sticlă. Din prima maşină ieşi un civil cu părul negru, cu nasul turtit şi faţa roşie.

Civilul se năpusti pe scara metalică şi deschise uşa cabinei, zicând cu o voce de tenor:

— Sunt generalul Anatoli Vladimirovici Rudzik, din conducerea FSB-ului. Ai remarcat în preajmă un camion militar?

Piotr Bajanki crezu că nu auzise bine. Alte maşini se opriseră şi ele la baza postului său de observaţie fiind acum o zăpăceală de nedescris. Era prima dată în viaţa lui când vedea de aproape un general.

— *Da, da, tavarişci* general. A fost un camion al armatei în zonă, se bâlbâi el. Chiar aici.

Arătă spre trotuarul din apropiere.

— Chiar s-a petrecut ceva ciudat.

Cu o voce nesigură, miliţianul descrise transferul bizar şi conchise:

— Când am văzut primul camion plecând fără să fi fost reparat, mi s-a părut ciudat, şi am notat numărul. Aveam de gând să fac un raport...

Generalul îşi zise că încă mai era o şansă mică de tot.

— Numărul? întrebă el.

Miliţianul se uită pe carneţel.

— 6594, *tavarişci*, general. Un GAZ cu prelată. Am crezut că e vorba de o operaţiune specială.

— Şi celălalt?

— Nu i-am luat numărul, băiguі miliţianul. Totul era încă normal...

Generalul preferă să nu răspundă.

— Sună la cartierul general al GAI şi al Miliţiei, zise el. Să fie oprite toate camioanele militare care circulă în Moscova. Să fie reţinute pe loc şi să fiu anunţat. Prioritate absolută.

Coborî în fugă treptele de fier şi se năpusti în maşină. Se opri, îl pălmui violent pe maiorul Grigoriev, care avea deja cătuşele la mâini, şi zise:

— Vei fi împuşcat! La Lefortovo!

* * *

Salman Doku aştepta, aşezat pe prici, având lângă el o sacoşă în care îşi ţinea lucrurile. Trebuia să fie eliberat pe la

prânz, după cum i se transmisese. Două ore mai târziu pleca un avion spre Daghistan.

Cheia se roti în broasă şi uşa grea de fier se deschise apărând generalul Rudzik. Fără să pronunţe nici un cuvânt, generalul se duse direct la cecen şi, cu un pumn violent, îi strivi ochelarii de faţă. Doku căzu pe pat gemând. Rudzik îl ridică şi îl lovi din nou cu toată forţa. Avea senzaţia groaznică că pumnul lui mare intra în carnea moale a feţei cecenului. Asta dură aproape un minut, în care nu se auzi decât zgomotul înăbuşit al loviturilor. Salman Doku încerca să se protejeze cum putea mai bine. Ţipă primind o lovitură în stomac şi începu să vomite. Adjunctul generalului îşi trase şeful înapoi.

— *Tavarişci* general, atenţie, e foarte bătrân!

Bătrânul, cu faţa plină de sânge, cu gura spartă, cu puţinul păr alb răvăşit, arăta jalnic. Rudzik înţelese că avertismentul era justificat. Încă mai avea nevoie de Salman Doku. Se stăpâni şi doi oameni îl ajutară pe bătrân să se aşeze pe prici. Rudzik se întoarse spre adjuncţii lui.

— Lăsaţi-mă singur cu el.

Imediat ce ofiţerii ieşiră, generalul se apropie de Salman Doku, care era orbit de sânge, şi-i zise:

— Ştiu totul. M-ai tras pe sfoară. Cei opt sute de mii de dolari erau pentru tine. Tu ai dat banii. Tatiana Korîjin a murit, şi am pus mâna pe banii sosiţi la Gara Kazan. Grigoriev a vorbit. Armele au fost livrate azi dimineaţă, cum fusese prevăzut, prietenilor tăi ceceni. Încă mai poţi să-ţi salvezi pielea mizerabilă. Unde sunt?

Salman Doku îşi şterse încet gura însângerată. Fără ochelari, îl vedea pe general într-un fel de imagine neclară.

— Nu ştiu, răspunse el. Basaiev n-a vrut să-mi spună.

Pronunţase înadins numele şefului cecen, ştiind că asta va spori şi mai mult furia generalului. Acesta se uită la faţa lovită a bătrânului. Doku nu mintea. Fu din nou cuprins de furie. Îl apucă pe cecen de cravată şi îl ridică în picioare.

— Ţi-am promis că azi te voi elibera, zise el cu o voce şuierătoare. O să-mi ţin promisiunea.

Își luă elan și, cu toată puterea, lovi cu piciorul în burta enormă. Salman Doku scoase un singur țipăt, fața i se albi, încercă să se sprijine de perete, dar a doua lovitură de picior, în șale de data asta, îl aruncă la pământ. Fără o vorbă, metodic, stacojiu la față de furie, generalul Rudzik îl masacră cu lovituri între picioare, în burtă, în ficat, rinichi, piept, față, până când bătrânul mafiot cecen ajunse o „zdreanță" inertă. Gâfâind din greu, generalul deschise ușa celulei și se adresă gardianului și oamenilor săi:

— Îl transferăm la Lubianka. Să fie adusă o targă.

Gardienii se grăbiră să execute ordinele. Generalul își aprinse o țigară. Mâinile îi tremurau. Adjunctul său, un căpitan tânăr, ieși și îi spuse la ureche:

— *Tavarișci* general, cred că e mort.

Generalul Rudzik îl fulgeră cu privirea.

— *Crezi*, Fedor Ivanovici! E viu. Ăsta e ordinul.

* * *

Tot timpul cât dură drumul de la Lefortovo, situată în estul Moscovei, până pe strada Lubianka, generalul Rudzik vorbise la telefon, cu Miliția și cu cei de la GAI. Zadarnic. Nici urmă de al doilea camion militar. Ceru să fie oprită mașina pe strada Lubianka în timp ce ambulanța își continua drumul ca să intre prin laterală. În ascensor, căpitanul se aplecă spre el stingherit:

— *Tavarișci* general, aveți sânge pe pantofi.

Generalul vorbea deja la telefon în momentul în care targa fu adusă în fața biroului său. Se ridică, se apropie și, aplecându-se, șterse petele de pe pantofi pe cearceaf. Apoi se întoarse spre căpitan.

— Fedor Ivanovici, aruncă mizeria asta în curtea interioară. Apoi fă un proces verbal de tentativă de evadare și dă-mi să-l semnez. Ești martor împreună cu *praporcik* Dimitrov.

Cei doi bărbați executară ordinele. După ce desfăcură curelele care îl țineau pe targă, duseră cadavrul lui Salman Doku până la fereastră și îl aruncară în curte. Generalul Rudzik nici măcar nu-și ridică ochii.

Situația începea să fie sub control. Maiorul Grigoriev se afla în una dintre celulele de la al doilea subsol. Nu va ieși de-acolo decât pentru a fi împușcat. Lângă el va ajunge și colonelul Uspenski. Iar cei opt sute de mii de dolari vor ajunge în curând în contul generalului Rudzik!

Mai rămânea o problemă.

Cecenii.

Ce vor face cu armele? Generalul nu-și făcea iluzii. Nu vor fi găsite. Nu mai era nimic de făcut decât să se aștepte și să se înalțe rugi Celui de sus.

* * *

Luiza își petrecu în jurul gâtului cureaua unui fel de șorț din pânză kaki care o acoperea până în partea de sus a pulpelor. În buzunare înghesuise opt încărcătoare de Kalașnikov, un pumnal și șase grenade defensive. Apoi strânse centura pentru ca totul să i se lipească de corp. După care înfășură la încheietura mâinii drepte firele de lână verde care serveau drept semn de recunoaștere a membrilor grupului de comando Basaiev. În jurul ei, cei cincisprezece camarazi ai ei se pregăteau în același fel. Sosiseră din cele patru colțuri ale Moscovei, după cum primiseră ordin: cu mașina, cu metroul și cu trenul, ca să nu atragă atenția.

Armele livrate de colonelul Uspenski fuseseră depozitate în aripa părăsită a hotelului *Majarski*. Trei *boiviki* tineri desfăceau capacele de lemn, scoțând arme Kalașnikov, grenade, muniții, rachete antitanc, puști-mitralieră Pulimiot, un RPG7 și chiar trei lansatoare de rachete Mura. Puștile Kalașnikov erau model nou, de calibru 5.45, care permitea să iei cu tine mai multe încărcătoare.

Șamil Basaiev, în ținută de luptă, își încrucișase pe piept o bandă de aprovizionare pentru Pulimiot. Împături cu grijă un drapel cecen, verde cu benzi roșii și albe, pe care îl puse în unul din buzunare. Unul din adjuncții săi îi spuse ceva la ureche. Cele trei vehicule care trebuia să-i ducă la Șeremetievo

erau gata. Unul era un autobuz civil purtând pe el numele unei companii privatizate. Fluieră printre degete ca să se facă tăcere și zise:

— Până acum am depășit toate obstacolele. Acum a venit ceasul luptei. Trăiască Cecenia liberă!

Strigară toți cu bucurie, gata să-ți spargă plămânii. Luiza ridică deasupra capului arma Kalașnikov de parcă ar fi fost un fulg. Toți se simțeau invincibili.

* * *

Malko răsfoia *Izvestia* așteptând ca Larry Walker să termine de vorbit la telefon. Șederea lui la Moscova se terminase. Găsise cu mare greutate un loc la cursa Air France spre Paris, acolo unde o va reîntâlni pe Alexandra. „Noii ruși" foloseau din plin această cursă care, datorită tranzitului foarte scurt, le permitea să ajungă la Santo Domingo în insulele Mauriţiu sau Seychelles, fără să fie nevoie de viza franceză. Îi era frică să se uite în oglindă, speriat de rănile făcute de Luiza. Dar în câteva zile nu se va mai vedea nimic. Operațiunea „Caucaz" se terminase, pentru că cecenii dăduseră înapoi și din cauza atitudinii ambigue a rușilor. Nu-i salvezi pe oameni împotriva voinței lor. Oricum, Larry Walker trimisese un raport la Langley în care spunea că, având în vedere interceptarea de la Gara Kazan, grupul de comando cecen venit să lovească la Moscova se retrăsese cu siguranță la bazele lui.

Americanul închise telefonul și îi zise lui Malko:

— Austin Redd are întâlnire cu generalul Rudzik, pentru a-i transmite un protest scris în legătură cu Paul Nitze. Mă auzi?

Malko era cufundat în lectura ziarului. Ridică capul.

— Am citit ceva interesant, zise el. În fiecare joi, un avion american aduce la Moscova sute de milioane de dolari. Pentru aprovizionarea băncilor rusești.

— Și? Nu e nimic de mirare. Aici toată lumea plătește în dolari.

— Firește, admise Malko. Dar asta se întâmplă joia. Or

Luiza mi-a spus că, dacă n-ar fi fost problema cu armele nelivrate, cecenii ar fi executat o operațiune azi, adică joi.

— *Holy shit!* zise americanul tresărind. Crezi că asta era?

Aprinse o țigară, perplex.

— Nu știu, mărturisi Malko. Dar nu e imposibil. Oricum, nu mai e de actualitate.

— Îi voi spune lui Austin Redd să-i vorbească despre asta lui Rudzik, zise Larry Walker. Vrea să vorbească cu mine înainte de a se întâlni cu el. Asta îi va arăta că știm să lucrăm și îl va determina să facă un gest în legătură cu Paul Nitze.

— Pe mine, te rog să mă lași la hotel, vreau să-mi fac bagajele.

* * *

Austin Redd îl văzu pe generalul Anatoli Rudzik schimbându-se la față, de parcă tot sângele i s-ar fi scurs din vene! Ofițerul rus părea lovit de trăznet. Întrebă cu o voce sugrumată:

— La ce oră sosește de la New York acest avion?

— Cred că pe la unsprezece, așa scrie în *Izvestia*.

Tocmai îi expusese ofițerului FSB ipoteza lui Malko. Rudzik ridică receptorul și zise cu o voce sugrumată:

— Svetlana, fă-mi legătura cu turnul de control al Aeroportului Șeremetievo II. Prioritate absolută.

Închise și formă alt număr.

— Puneți în stare de alertă toate unitățile MVD din jurul Aeroportului Șeremetievo II, zise el. Să se efectueze patrulări pe drumurile din vecinătate. Aplicați la aerogară planul roșu.

Închise și formă alt număr. Fără să se preocupe de vizitatorul lui, generalul alertă în câteva minute tot ce se putea: MVD, FSB, unități speciale, Forța Alfa. Toate se îndreptau spre Șeremetievo II. Sună telefonul.

— Aveți turnul de control, anunță Svetlana.

Generalul Rudzik nu pierdu timpul cu fraze fără rost.

— Aici conducerea FSB-ului, anunță el. Avem cunoștință de o amenințare teroristă pe Aeroportul Șeremetievo II.

Suspendați orice decolare și mai ales orice aterizare! Cursa companiei Delta Airlines de la New York a aterizat?

După câteva secunde avu răspunsul.

— Cursa nr.30 a companiei Delta Airlines se află în faza de apropiere finală. A trecut de baliza Fox Kilog 985, la 85 de mile nautice de Moscova, pe coridorul 3. Aterizarea avionului e prevăzută peste vreo zece minute.

— Cere-i să nu aterizeze și îndreaptă-l spre Vnukovno. Imediat.

— Bine, domnule general, răspunse controlorul de zbor.

Nu se discuta cu un general FSB!

După ce închise, generalul Rudzik îi adresă un zâmbet crispat lui Austin Redd, care îl privea stupefiat.

— E posibil să ne fi făcut un mare serviciu! Știm că un comandant cecen a primit arme în această dimineață pentru o acțiune îndrăzneață împotriva noastră.

Șeful Stației CIA rămase nepăsător, zicându-și că interlocutorul său nu știa totul. Își reluară conversația, dar era clar că rusul avea gândurile în altă parte.

— În ceea ce-l privește pe domnul Paul Nitze, începu Austin Redd...

Soneria telefonului îl întrerupse. Generalul aproape că smulse telefonul din furcă. Era *vatruşko*, telefonul interministerial. Generalul ascultă câteva secunde, închise și zise cu o voce plină de emoție:

— O unitate MVD a interceptat un grup înarmat într-o zonă împădurită, la sud-est de Șeremetievo.

* * *

Integrat în convoiul de mașini Volga și Volvo, condus cu o viteză infernală de generalul Rudzik, mașina Pontiac, condusă de șoferul lui Austin Redd, nu se putea desprinde. Imediat ce ieșise din sediul FSB-ului, șeful Stației CIA îl sunase pe Malko la hotel, prezentându-i situația în câteva cuvinte. În timp ce-i vorbea, șoferul său plecase deja după el. Nu erau mai mult de

cinci sute de metri între *Savoy* și imobilul FSB-ului. Cei doi bărbați făcuseră cunoștință în mașină. Parcurgeau Leningradski Prospekt îndreptându-se spre nord, într-un concert de sirene și o adevărată orgie de girofaruri, precedați de un Volvo albastru cu alb al celor de la GAI, care obligau toate mașinile să tragă pe dreapta. Ca în timpurile bune ale Uniunii Sovietice!

În partea din spate, Malko și șeful Stației CIA stăteau tăcuți. Malko nu-și explica ce putuse să se întâmple. Luiza fusese cu siguranță sinceră când îi povestise despre cei opt sute de mii de dolari. Deci, ea nu știa.

Mașinile Miliției și camioanele militare erau din ce în ce mai numeroase, iar circulația dinspre nord devenise inexistentă.

Încă zece minute. Virară brusc la dreapta și intrară pe drumul de deviație care ducea la aerogară. Un vehicul blindat luase poziție la intersecție iar în șanț erau soldați cu fesuri de lână pe cap. Trecură prin fața aerogării fără să reducă viteza. Peste tot se vedeu soldați din MVD sau din grupul Alfa. Întreaga circulație civilă fusese oprită.

Convoiul se opri la aproximativ doi kilometri mai departe, lângă zidul care împrejmuia aeroportul. Un elicopter de asalt trecu zgomotos pe deasupra capetelor lor. Se apropiară de generalul Rudzik care discuta la marginea pădurii cu niște ofițeri care purtau șepci cu bandă albastră. În depărtare răsunară câteva rafale. Ofițerul rus se întoarse spre Austin Redd radiind de bucurie.

— „Bandiții" au fugit lăsând în urma lor mai mulți morți. Acum avem sub control întreaga pădure. Veniți.

Merseră după el. Peste tot se aflau soldați în poziție de luptă, echipați cu armament greu. Alții patrulau, încordați, gata să tragă. Primul cadavru se afla la douăzeci de metri mai încolo: un băiat foarte tânăr, cu un fel de fes din pânză neagră tras pe cap, cu eșarfa verde în jurul gâtului. Harnașamentul lui conținea în spate trei rachete de RPG 7. Primise câteva gloanțe în piept.

Puțin mai departe zăcea un soldat rus ciopârțit de o

grenadă. Îi lipsea jumătate din față. Apoi urma un *boivik*, cu mâinile încă crispate pe mitraliera Pulimiot, încins peste piept cu benzi de cartușe ca un zapatist mexican. Era clar că grupul de comando se repliase pe această axă.

— Ați luat prizonieri? întrebă șeful Stației CIA.

Generalul scutură din cap.

— Nu, după câte știu. Luptă cu o mare duritate. Dar unii au putut să scape. Deocamdată. Toată regiunea e trecută prin sită.

Malko avu impresia că aude deodată niște dansuri vesele, însoțite de fluierături, ca cele pe care Luiza i le pusese să le asculte în apartamentul de pe strada Kominterna. Generalul Rudzik întoarse capul și zise vesel:

— Veniți! Veniți! Mai sunt și alții!

Malko își feri privirea. Simțea un nod în gât. Într-o zi trebuia să se ducă până în satul cecen Vedono să adauge o piatră monumentului secret al luptătorilor ceceni.

Tehnoredactare computerizată: ***Carmen Dima***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Tiparul executat sub comanda nr. 80 001

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
ROMÂNIA